

วิจารณ์หนังสือ

ประกอบ ทองมา (แปล) สาเหตุแห่งความยากจน

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๔ จำนวน ๖๑ หน้า ราคา ๘ บาท

หนังสือเล่มนี้แปลมาจาก Thomas Balogh

The Cause of Poverty. 2nd edition (Hil-

desheim : Friedrich - Ebert - Stiftung, 1971)

ซึ่งเป็นหนังสือชุดของ Friedrich Ebert Stiftung

Series 4 เป็นหนังสือขนาดจิ๋ว หนาเพียง ๔๙ หน้า ถูกออกแบบแบ่งเป็นตอนสี่ๆ จำนวน ๑๕ ตอน โดยแต่ละตอนมีความต่อเนื่องกัน และกับผู้อ่านจะไม่ลำบากเนื่องจากหนังสือโดยละเอียด แต่จะสรุปเพียงสาระสำคัญ ของเนื้อหาหนังสือพร้อมๆ กับการวิจารณ์

การวิจารณ์หนังสือจะกระทำภายใต้ของ เนื้อหา ประเด็น กล่าวคือ ประเด็นแรก จะวิจารณ์แนวความคิด และแนวทางหนังสือของ Thomas Balogh ประเด็นที่สอง จะวิจารณ์ความถูกต้องแม่นยำของข้อความ ถูกต้องแม่นยำของการแปล และประเด็นสุดท้าย จะวิจารณ์ความผิดพลาดในการพิมพ์ของ สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประเด็นที่ ๑ : แนวความคิดและเนื้อหา หนังสือของ Thomas Balogh

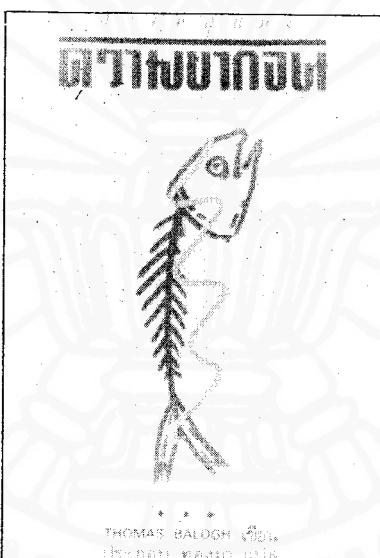
ดูเหมือนว่า Thomas Balogh จะเรื่องย่าง ข่าวสารเหตุแห่งความยากจนของประเทศไทย ที่สามารถเกิดจากสาเหตุ ๒ ประการใหญ่ ดังที่ Thomas Balogh ระบุรายละเอียดไว้ในหน้า ๓ ของฉบับภาษาอังกฤษ หรือหน้า ๑๐ ของฉบับแปล

๑. ประขากรที่มีข้ออ้างว่า “เรื่องจากสภาพอนามัยด้าน ค่าที่ได้รับเออวิธีการ สมัยใหม่จากต่างประเทศมาไว้ การเพิ่มของ ประชากร นอกจากจะมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่าง รวดเร็วแล้ว”

๒. การเกย์ครั้นแบบดังเดิมที่ไม่มีอะไร ใหม่ลีนแปลง เมื่อประกอบเข้ามากับสาเหตุ ประการแรกย่อมาให้ฟังอีก คือ ความขาด ความขาดทุน นี้ประสึกษาพัฒนา นี้แรงงาน แบบแบ่ง ขณะเดียวกันก็พิพากษ์วิจารณ์ทฤษฎี เศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก (Classical Economic Theory) หรือทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนัก นิโอลคลาสสิก (Neo-Classical Economic

ที่ในระบบท่องานบ้านที่ผ่านมา เราจึงเห็น แล้วว่าในหลายประเทศในประเทศไทย ขาดทุนต่อการเกิดสูงขึ้น อัตราการตายต่อบคคล อย่างรวดเร็ว”

แต่ Thomas Balogh ก็กล่าวว่า “นั่นจะไม่ พูดถึงบัญชาประชากรโดยตรง จะให้ความสำคัญด้วยเรื่องบัญชาประชากรเกย์ครรรมมากกว่า หลังจากนั้นก็จะเริ่มต้นแต่หน้า ๑๐ เป็นต้นไป Thomas Balogh ก็เริ่งวิเคราะห์สาเหตุแห่งความยากจนที่ “แหล่งภัยและความคิด เนื่องจากตลอดจนแนวการเขียนหนังสือของ Thomas Balogh นั้น มีลักษณะในปัจจุบัน คือ พฤติ

สาเหตุลักษณะของบัญชา ปราฏการณ์ที่เกิดขึ้น และพร้อมทั้งวิเคราะห์ว่า “กลยุทธ์ในการแก้ไขปัญหานี้” ที่ “ตั้งใจไว้” คือ “การวิจารณ์และกระทำ ให้ดำเนินมา ก็ เพราะมิได้แบ่งน้ำหนอนของการ เสนอแนวการเขียนท่าที่เจน แต่เมื่อลักษณะคุณ เครื่องหมายประเด็นรวมเข้าด้วยกัน อาทิ หน้า ๑๐ สรุปว่า “บัญชาของภาคเกษตรกรรมคือขาด ความขาดทุน นี้ประสึกษาพัฒนา นี้แรงงาน แบบแบ่ง ขณะเดียวกันก็พิพากษ์วิจารณ์ทฤษฎี เศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก (Classical Economic Theory) หรือทฤษฎีเศรษฐศาสตร์สำนัก นิโอลคลาสสิก (Neo-Classical Economic

Theory) จนกระทั่งทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ของเคนส์ (Keynesian Economic Theory) แต่การวิจารณ์กระทำอย่างกระปรี้กระเปรحة นอกเหนือจากนั้น Thomas Balogh ยังเสนอแนะ ให้มีการเก็บภาษีอากรต่อผู้มีอันจะกินในเมือง หลวง (หน้า ๑๐) หรือการเส็นอแนะนำเรื้อร่าย เกี่ยวกับแรงงานโดยตรง หรือการปฏิรูปสถาบัน (หน้า ๑๑) ลักษณะของแนวความคิดจึงเป็น การเขียนเพื่อให้ແຍ້งดุจดูเศรษฐศาสตร์ใน บางจุดเท่านั้นและอีกจุดหนึ่งเพื่อชี้ให้เห็นถึง ลักษณะที่ “ไปของประเทศไทยโลกทั่ว” (หน้า ๑๑-๑๒) แต่ Thomas Balogh ยังเมื่อจะพยายาม ทำทั้ง ๒ ลักษณะแต่ก็ไม่ได้ดีนัก คงที่จะเห็นว่า Thomas Balogh ไม่ได้กล่าวถึงบัญชาสำหรับ บางประเทศ อาทิการใช้รัฐหัวป่า ประเทศไทย การต่อสู้ระหว่างชนเผ่าต่างๆ ภายในประเทศไทย โลกทั่ว ระบบการปกครองประเทศไทยแบบเผด็จการทางทหาร (Military Dictatorship) หรือระบบจัดการระดับน้ำที่เข้าข่ายคุณเสื่อม เสื่อด ทางเศรษฐกิจของประเทศไทยโดยที่สามพลดอน กลุ่มพลังต่อต้านต่างๆ หรือบัญชาการถ่ายเท ทรัพยากรระหว่างประเทศไทยและเนื้อสัง stron ได้

Thomas Balogh អุดถงสาเหตุแห่งความยากจน ไม่มากนัก แต่กลับหารือระดับเชิงประยุทธ์ ที่ “ไปของประเทศไทยต้องพัฒนาเป็นอย่างไร” ซึ่งถ้าเราพูดถึงเชิงตรวจสอบวิทยา การที่ประเทศไทยโลกที่สามนี้ลักษณะ โครงสร้างบาง ประการไม่สอดคล้องที่กล่าวถึงกับประเทศไทย ที่เรียบง่ายแล้วนั้น ทำให้ประเทศไทยโลกที่สามยาก จนจริง หรือการที่ระบบเศรษฐกิจที่ต้องพึ่ง อาศัยค่าเงินต่ำทำให้เป็นสาเหตุแห่ง ความยากจนจริงหรือถ้าหากนัดอุปสรรคดังที่ Thomas Balogh กล่าวถึงไปแล้วจะแก้สาเหตุ แห่งความยากจน ได้จริงหรือไม่ ผู้อ่านเอง ไม่มีความแน่ใจแม้แต่น้อยอย่างไรก็ตามหนังสือของ Thomas Balogh ก็เป็นหนังสือเล่มที่ ดีเล่มหนึ่ง คือสามารถอธิบายประกายการณ์ จำนวนมากของประเทศไทยสำนักนักล่าตัว อย่างครบครัน พร้อมทั้งวิพากษ์วิจารณ์ทฤษฎี แบบหลังการทำงานของระบบเศรษฐกิจที่เชื่อ ถือเรื่อง “การทำงานของคลังไตรค่า” (Price Mechanism) อย่างคร่าวๆ ตัวอย่างประกายการณ์ที่ Thomas Balogh ให้ยกมาไว้คือ “ที่ ก็คือ บัญชาเรือง การถือครองทั่ว

(หน้า ๓๒-๓๔) บัญหาการขาดประทาน
 (หน้า ๙๕) บัญหาความรู้ของเกษตรกร (หน้า ๗๖)
 บัญหาการว่างงานในภาคเกษตรกรรม
 (หน้า ๒๐-๒๕) บัญหาการว่างงานแอบแฝง
 (หน้า ๒๐-๒๕) บัญหาการตั้งสหกรณ์ (หน้า ๗๗)
 บัญหาเรื่องประสิทธิภาพของภาคเกษตรกรรม (หน้า ๑๒-๑๓) บัญหาการขาดสารน้ำจัย การผลิต และบัญหาขาดความชื้ดหยุ่นในภาคเกษตรกรรม (หน้า ๒๒-๒๕) บัญหานบนโครงสร้างของสถาบันทางสถาปัตย์ อาทิ บัญหาของตลาดการเงิน (หน้า ๒๖-๒๘) หรือบัญหาการกระจายรายได้ประชาชาติ (หน้า ๙๙) บัญหานบนของเกษตรกร (หน้า ๓๔-๓๕) บัญหาการเข้าที่ดินและถูกเก็บค่าเช่าในราคากลาง (หน้า ๔๐-๔๑) หรือที่ดินที่ขาดทุนของผู้ซื้อ สมมติของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์นิโอลคลาสสิก (หน้า ๑๗-๒๐) ทั้งแนวความคิดของ Thomas Balogh ก็มีได้ก้าวหน้าไปกว่ากันเศรษฐศาสตร์ค่าใช้จ่ายที่ตั้งให้หลาย กล่าวคืออ่อนเยี้ยวยกับการผลิตแรงงานแอบแฝง เน้นการขยายตัวของ ปรับปรุงประสิทธิภาพของที่ดิน เน้นการปฏิรูปโครงสร้างสถาบันทางเศรษฐกิจ หรือกล่าวถึงโครงสร้างเกษตรกรรมว่าเป็นข้อบกพร่องทางประภาร และการนิ่มนอยต่อผลผลิต เวลาถือคือ ภาคเกษตรกรรมขาดความชื้ดหยุ่น (Agricultural Rigidity) (หน้า ๒๒-๒๓) ดูเหมือน Thomas Balogh จะเชื่ออย่างฟังใจว่า หากสามารถแก้ไขภาคเกษตรกรรมให้มีความชื้ดหยุ่น ประเทศไทยก็สามารถจะหันมาจากการเกษตรให้เป็นความจำเป็นได้ ซึ่งถือเป็นความเข้าใจอันตรายอย่างยิ่ง สาเหตุของความยากจนในประเทศไทย โลกที่สามารถให้เกิดจากความไม่สามารถในการปรับตัวของภาคเกษตรกรรม ประสบการเจ่าว่า “ไม่สามารถที่สำคัญของชาติ” ไม่สามารถที่สำคัญของชาติ จึงเกิดจากความไม่เท่าเทียมกันในระบบการค้าระหว่างประเทศ หรือบัญหานของระบบธุรกิจระหว่างประเทศนิยมโลก หรือบัญหาบรรทัดฐานขั้นมาตรฐาน ซึ่งโดยรวมที่พัฒนาการระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย ให้เป็นมาตรฐานที่ดี แต่ในความจริงแล้ว ประเทศไทยไม่ได้เป็นประเทศที่มีมาตรฐานที่ดี แต่เป็นประเทศที่มีมาตรฐานที่ต่ำกว่า ประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ไทย ลาว มองโกเลีย ฯลฯ หนังสือเล่มนี้

ของตน จะสามารถนำรัฐบาลสู่ความมั่งคั่ง สถาพร ซึ่งออกจะเป็นเรื่องเพื่อผู้คนเกินไปในเมืองอังกฤษ ระบบทุนนิยมของโลก ได้แผ่ไปคลุ่มไปทั่ว การเน้นการปรับปรุงโครงสร้างภาคเกษตรกรรม หรือภาคอุดหนากรรมภายในประเทศ จึงย่อมไม่อาจทำลายพัฒนาการที่ดี ตรงจากประเทศธุรกิจระหว่างประเทศนิยมได้ และนี่เป็นเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งในความเข้าใจของผู้จ้างงาน ที่ทำให้หนังสือของ Thomas Balogh เป็นหนังสือเล่มเดียวที่พิพากษาตอบบัญหาสาเหตุแห่งความยากจน จากกรอบความคิดที่จำกัดมาก ทั้งพิพากษาหลักเดิมของการวิเคราะห์สาเหตุแห่งการอาเรตอาเรปีร์ของคนกลุ่มน้อย ต่อคนกลุ่มใหญ่ อีกทั้งมากที่สุดที่ Thomas Balogh กล่าวพูดคือ

“... ข้าพเจ้านิยามการอีกครองที่ดินผืนใหม่ให้ญี่ปุ่น หมายถึงการเป็นเจ้าของที่ดินแบบหนังซึ่งผู้คนเข้าของอาจทำเองโดยตรง หรือให้เช่าก็ตาม ผู้อีกครองจะมีรายได้ก้อนใหญ่เพียงพอที่จะอุดยื้อย่างสำราญ (หรือฟุ่มเฟือย) โดยไม่ต้องออกแรงงานมากกันทั้งสิ้น...” (หน้า ๓๖)

หรือบัญหานการกระจายรายได้ Thomas Balogh ก็เพียงเสนอแนะว่า

“... ในกรณีที่บัญหาก็คือ จัดการปรับปรุงระบบภาษีอากร แก้ไขภาษีมื้อนจะกินในเมืองเสียใหม่โดยสั่นเชิง อีกทั้งรัฐก็ต้องในประเทศไทย ซึ่งอ่านทางการเมืองขั้นอยู่กับความดีงามที่ใน การเลือกตั้ง วันนี้ย้อนหน้าไปปีปฏิบัติได้ยาก

นอกจากว่าการเมืองทุกประการ เมืองทุกประการเท่านั้น พ้องต้องกันในประเด็นที่ได้แยกกันนั้นเท่านั้น...” (หน้า ๑๐)

ถึงแม้ Thomas Bolagh จะไม่บอกเราว่า แนวการวิเคราะห์และมองบัญหานของเขานั้น เป็นส่วนกันนิโอลคลาสสิก เราก็ทราบได้จากข้อเขียนของเขา อาทิ การมองบัญหาน้ำรั่วของชาวสวนเก็บที่ศูนของเจ้าที่ดิน Thomas Bolagh ก็มองอย่างวิจิตร

“การเดียงให้ความรู้อย่างใดอย่างหนึ่งที่จำเป็นแค่ความน่าสนใจ เพื่อสอนให้เข้ามารอประกเพรษ เป็นเห็นนั้น ในสายตาของเจ้าของที่ดินแล้วเห็นว่าเบนการเสี่ยงทางการเมืองที่เบนอันตราย ขาวร้ายหวานผู้นั้น ความรู้อาจไม่ยอมรับฐานะของตนแต่โดยตัว คุณหนุ่มสาวนางคนถ้าเบนผู้นี้มีการศึกษา ก็อาจถูกกับอันหนังสือ ที่มีที่ชวนบ่อนทำลาย..” (หน้า ๓๖)

ผู้จ้างงานหนึ่งว่า หนังสือเล่มนี้มีแนวการวิเคราะห์และเนื่องเรื่องในแบบเศรษฐศาสตร์พัฒนาที่ไป วิธีเดิมความแปลกใหม่พิสดาร หรืออุ่นลึกแต่ประการใด เป็นการมองบัญหาน้ำรั่ว ไปของประเทศไทยที่สาม หรือจะเรียกว่า “ประเทศไทยลัง” ก็ย่อมได้ การมองเนื้นหนักที่บัญหากาคเณตกรรมเป็นด้านหลัก ที่จราชนบัญหาน้ำรั่ว แรงงาน หนีสิน องค์การตลาด ราคาสินค้าเกษตรกรรม การกระจายรายได้ ประสิทธิภาพการผลิต ปัจจัยการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาระบบทหารณ์ ฯลฯ หนังสือเล่มนี้ ทำได้เพียงเท่านี้

ประเด็นที่พิพิจารณาถือ Thomas Balogh นำเสนอทฤษฎีอิบยาสาเหตุแห่งความยากจนของประชาชนในโลกที่สาม เสน่ห์หนึ่งว่า เบนทฤษฎีทั่วไป (general theory) ที่สามารถใช้อิบยาสาห์รากฎรัฐ์ดังกล่าววนในประเทศ คือพัฒนาได้ทุกประเทศ แท้ที่จริงการนำเสนอด้วยชาบะโดยใช้ท่วงทำนองเช่นว่านี้ นับเป็นเรื่องที่น่าอันตรายอย่างยิ่ง เพราะหากพัฒนาการเมือง เช่นเดียวกัน แม้คลื่นลมทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมตลอดจนพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของแต่ละประเทศไม่เหมือนกัน เรายังไม่อาจคาดหวังได้ว่า บัญหาน้ำรั่วของชาวสวนในแต่ละประเทศจะเกิดจากสาเหตุประเภทเดียวกัน

ประเด็นที่สอง : ความต้องแม่นยำของ การแปล

การเปลี่ยนสื่อเล่นนั้นบุญญาและขอรับ
พร่องอันพึงก้าวถึงอย่างประการ ขอรับ
วิจารณ์จากคำนำของผู้แปล ผู้แปลได้เขียน
คำนำเขียนใหม่ จำนวน ๕ หน้า โดยมีได้แปล
คำนำสำนักพิพิธ์ซึ่งวิจารณ์ผิดไปอ้างเข้าใจได้
ว่า เพราะเหตุผลประการใด โดยเฉพาะอย่างนั้น

ถ้าหากขอเขียนของ John Kenneth Galbraith Galbraith นักเศรษฐศาสตร์นามอุปนายที่กล่าวถึงสถาบันแห่งความยากจน สภาวะการณ์สนับสนุนความคิดเห็นของซัมเมอร์สเปล์ โดยการ “เก็บความ” สถาบันแห่งความยากจนทั่ว สภาวะนั้น นับเป็นความเข้าใจผิดอย่างมากของซัมเมอร์สเปล์ ที่กล่าว John Kenneth Galbraith เชื่อเช่นนั้น ผู้จารย์ต้องห่วงติงดูนักเพราะข้อมูลนั้นของเขานะไร้ค่า เมื่อเขานับทุกท่อเดือด กายหลังรวมพิมพ์อยู่ในหนังสือชุด Economic Development (London : Oxford University Press, 1964) หน้า ๑๓-๒๖ Galbraith ใช้ภาษาอีก ว่า คนส่วนมากจะเชื่อว่า สถาบันแห่งความยากจนมาจากภัยธรรมชาติฐานะ สภาวะนั้น Galbraith กล่าวต่อไปว่าและ “ข้าให้เห็นถึงความหลากหลายและอุดอุ่นของความเชื่อเหล่านี้ไม่สามารถอธิบายสถาบันแห่งความยากจนที่แท้จริงของแต่ละประเทศ ของประเทศใดก็ตามได้ ตัวอย่างเช่น ข้อ และของ “The cause of Poverty” ของ Economic Development หน้า ๑๗

"5. Poverty is caused by insufficient capital This seems self-evident. Low income allows of no saving, without saving, there is nothing to invest. Without investment, there can be no economic advance, and so poverty is self-perpetuating. Yet in Iran, Iraq and Saudi Arabia, as also in Venezuela, oil provides a rich source of revenue, and capital is not scarce. But the vast majority of the people remain exceedingly poor."

ผู้เปลี่ยนความว่า

“๕. ความยากจน เกิดจากความขาด
แคลนทุนทรัพย์ ข้อนี้ก็เห็นได้ชัด การขาด
ทรัพย์การทุนทำให้เกิดวัชกรแห่งความยากจน

คนที่จะขออ่านภาษาจีน ก็ถูกแต่ก็คงเข้าใจได้ไม่ยากกว่า นี่เป็นการ “เก็บความ” ที่กล้าหาญของชาตินี้อย่างทั่วถ้วน

ดังนั้น หากจะมีการยกข้อสมัครตั้งให้ไปใช้
อธิบายอีก ก็ขอได้ก่อนว่าอ่านจากต้นฉบับภาษาไทย
ของกฎหมายของ Galbraith เชิง ดังที่ยกมา หากผู้
แปลจะอ่านให้ถูกต้อง Galbraith กล่าวไว้ก่อน
ด้วยเช่น ก่อนที่จะสามารถเป็นอย่างไร Galbraith
บอกว่า คนส่วนมากมักงมงายหรือเชื่ออย่าง
ที่เรียกว่า สาเหตุทั้ง ๔ ประการนี้เป็นคำอธิบาย
ที่หลอกลวง หรืออธิบายได้ตรงกับบัญญากฎหมายที่สุด
เชิง Galbraith ก็ยกให้ฟัง และก็ได้แบ่งให้เห็น
ด้วย

ตัวอย่าง: การแปลผังความหมาย ในหน้า
๑๕ ของฉบับแปล หรือหน้า ๑ ของฉบับ^๒
ภาษาอังกฤษ เช่นนี้

"It has been implicitly assumed that development would, in the main, have to take the form of industrial growth absorbing the unemployed or **underemployed** of the rural area, of a removal of surplus labor from land."

ឧប្បជ្ជកម្ម

“พึ่งเดือนกุศลหน้าที่นั้นๆ ได้ฤกษ์ก่อ
กรรมพิชชาติจะต้องมีคนมาฟังเสียงกรุ๊ดในธรรม
เพื่อรักษาไว้ในบันทึกของชาวเรืองเมืองนั้นๆ”

หรือการแปลงคำว่า “Underemployed”^๔ ว่าเป็น “ผู้ว่างงานแห่ง” นั้นไม่สูญเสียต้องนักทักษิณเชิงศักดิ์ทั่วไปแล้ว “การทำงานตัวกว่าระดับ” ส่วนคำว่า “ผู้ว่างงานแห่ง” หรือ “ผู้ว่างงานแอบเง่ง” แปลมาจากภาษาอังกฤษว่า “disguised unemployment”^๕ ซึ่งมักเกิดขึ้นในภาคเกษตรกรรม ก่อตัวขึ้นเมื่อแรงงานที่ทำงานแต่ละคนมีมากเกินกว่าห้าต้องการสำหรับงานในเดือนนั้น ดังนั้นหากจะมีการจ้างแรงงานบางส่วนออกไปทำงานอย่างอื่น แรงงานเหลืออยู่กับความสามารถทำงานได้เต็มที่ผลผลิตคงไม่ลดลงด้วย หรือพอดีย่างนักเศรษฐศาสตร์จะระบุมันพอกัด ^{๔-๕} marginal physical product

duct = MPP เท่ากับสูงสุด หรืออ่านอีกว่าสูงสุดนี้ ส่วนคำว่า การทำงานต้องกว่าระดับนั้น หมายถึงแรงงานทำงานบนระดับเวลาอีกกว่าที่ควรจะเป็น (*ไม่ว่าจะมีความจำเป็นช่วงไหน* ไม่ต่อวัน จำนวนเสียค่าห์ หรือจำนวนตุตุการ เนื่องผลข้อหนึ่งก็ถือการมีจำนวนแรงงานมากเกินไป ทำให้เกิดแต่คนต้องทำงานต่อ กว่าระดับที่ควรจะทำ ดังนั้นแรงงานส่วนหนึ่ง จึงเป็นแรงงานส่วนเกิน (*Surplus Labor*) แรงงานส่วนนี้จะสามารถนำไปใช้ด้านอื่นเพื่อ เมื่อแรงงานทั่วไปสามารถทำงานและฝึกอบรม เมื่อคงแรงงานส่วนเกินออก แรงงานที่เหลืออยู่ก็จะทำงานต่ำกว่าระดับนี้จะสามารถทำงานได้เต็มที่ตามระดับเวลาที่ควรจะใช้ในการทำงาน นอกจากนี้ การทำงานต่ำกว่าระดับอาจ จะเกิดจากสาเหตุอื่น เช่น ความยากจน ทำให้แรงงานมีสุขภาพไม่ดี เนื่องจากภัยแล้ง เนื้อขาด ทำให้ไม่สามารถทำงานได้เต็มที่ หรือเหตุผลอื่นๆ อีก เช่น เพื่อประโยชน์ของครอบครัวการต่างๆ ที่ใช้ในการประกอบการผลิต (*Inadequate complementary resources*) เช่น การขาดแคลนระบบการซ้อมประทานหรือ ทำให้ไม่สามารถเพาะปลูกได้ในละหมาดฯ ฯ หน้า หรือ การขาดแคลนเงินทุนต่างๆ ก็ทำให้แรงงานไม่สามารถทำงานได้เต็มที่เช่นกัน (อ้างจากวันน้ำ อิศรากรุํ ณ อุษา, เศรษฐศาสตร์สำหรับประเทศไทย ๑ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๒, หน้า ๘๔-๙๔) หนังสือเศรษฐศาสตร์เพื่อนำอธิบาย ทำงานลงทุกอย่าง) หรือที่แปลโดยศิริพานิช หมายโดยสันเชิง ก็อ ใบกาก้า ๒๖ ของสถาบันแปล หรือ หน้า ๙๙ ของหนังสือภาษาอังกฤษ เอกชนว่า

"(b) Traditional agriculture, not seldom monoculture, producing cash crops for markets rather than representing a self-sustained subsistence economy, of low output per head and usually showing extreme inequality in the distribution of land ownership."

๙๒

“(ช) ภาคเอกชนร่วมมติเดิน ทำการ
เพาะปลูกพืชชนิดเดียวกัน เช่น พืชล้มลุก สังปี
ชา ฯ ในคลองน้ำด้วย ไม่อารยจังหวัด ให้ด้วย

ด้วยเงื่อน พอดีต่อหัวค์และนักแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันอย่างรุนแรงในการอื้อครองที่ดิน"

ถ้าจะแปลใหม่ก็คง

"(ข) ภาคเกษตรกรรมแบบดั้งเดิม ซึ่งนักจะพยายามปลูกพืชเพียงชนิดเดียว โดยผลิตให้เศรษฐกิจ เพื่อขายตลาด มากกว่าที่จะผลิตเพื่อรับประโยชน์เศรษฐกิจแบบพออย่างที่หัวน้ำสามารถอยู่รอดได้ด้วยตัวของด้วยเงื่อน อีกทั้งผลิตหัวค์ตัว และนักจะแสดงถึงลักษณะความไม่มีที่เท่าเทียมกันในด้านการกระจายอาหารอื้อครองที่ดิน อย่างสุดๆ"

การแปลคำว่า "Cash Crops" ว่าเป็น "พืชล้มลุก" จึงพิจารณาหมายเขียนหนังสือ นักจะแปลว่า "a self-subsisting subsistence economy" ก็แปลผิด ดังที่ได้แปลตัวอย่างไว้แล้ว

ผู้จาริฟน์ยกตัวอย่างสุดท้ายสำหรับการแปลความผิด ซึ่งอยู่ในหน้า ๔๖ ของฉบับแปล หรือ หน้า ๑๙ ของฉบับภาษาอังกฤษ เขียนว่า

"This means that his maintenance would fall on the state, an appreciable burden which necessarily limits such direct methods outside the village or district framework"

ฉบับภาษาไทยแปลว่า

"ท่านกานภากานภารกิจสูญเสียและต้องเก็บภาษีในกรณีที่ขาดอุดหนุนกันไว้สักวันจะทำให้การระดมทุนสำหรับหนี้นักที่มีได้ เว้นแต่จะทำภายใต้คำแนะนำอีกทั้งนักที่นักที่ขาดอุทุนกัน"

นอกจากนี้จากการแปลผิดความหมายซึ่งดูเหมือนจะร้ายแรง ขอที่ไม่น่าอภัยอีกประการหนึ่งคือการแปลคลาดหล่น ทางนี้จันวนน้อยที่คงไม่นักหนา แต่เอามันไปรากฐานทุกหน้าที่เดียว ดังปรากฏในหน้า ๑ ของฉบับภาษาอังกฤษ เขียนว่า

"I shall not deal with the population problem except to say that it is one of the gravest in the world and that even if religious scruples and popular superstitions and prejudices are overcome it will be pose frantic problems of organization, education and administration"

ฉบับแปลว่า

"น้ำพื้นเจ้าจะไม่พูดถึงน้ำพื้นที่อยู่ในบริษัทฯ แต่จะกล่าวเพียงว่าประชากรในชนบทนั้นน้ำพื้นที่นักหน้ากิจที่สุดในโลก แม้กระทั่งศรีษะน้ำพื้นที่นักจะมีความเชี่ยวชาญที่สุดในโลก ก็ตามนั้นนักจะต้องให้เกิดบัญชาในกิจกรรมทางการค้าและการและน้ำพื้นที่ทางการบริหารอีกมาก" (หน้า ๑๐) ซึ่งคำที่แปลผิดคลาด คำว่า "popular superstitions and prejudices"

ตัวอย่างของ การแปลคลาดล้น อีกด้วย เช่น หนังสือภาษาอังกฤษในหน้า ๒๘ ของฉบับแปล หรือ หน้า ๑๒ ของฉบับภาษาอังกฤษ เขียนว่า

"The scantiness of budgetary means for education, attributable partly to insufficient and regressive tax structures and partly to the high proportion of unproductive expenditure on administration and defense, has left even the non-rural labor divided into sharply differing groups of utterly differing education technical skill and capacity for organizing themselves"

ฉบับแปลว่า

"การขาดแคลนงบประมาณเพื่อการศึกษาเนื่องจากโครงสร้างของภาษีอักราคาที่ประดิษฐ์ภาพอย่างชั่วคราวและรายจ่ายอัตราส่วนใหญ่เป็นรายจ่ายในการบริการและบุคลากรในประเทศ อันเป็นรายจ่ายที่เปล่าประโยชน์อีกห่วงหนึ่ง จึงทำให้แรงงานในชนบทถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มต่างๆ ที่มีความสามารถทางการค้าต่างกัน ความต้องการคนหางงานและวิธีสามารถในการรวมพลังที่แตกต่างกัน"

ตัวอย่างที่อธิบายขามานี้ นี้ที่การแปลผิดคลาดล้น และการแปลผิดคลาด ที่แปลผิด คือ คำว่า "the non-rural labor" ซึ่งแปลๆ ว่า "แรงงานในชนบท" ทั้งนั้นตัวอย่างนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงการแปลคลาดเคลื่อนด้วย ถ้าจะแปลใหม่น่าจะแปลว่า

"...การขาดแคลนงบประมาณรายจ่ายที่ต้นการศึกษา ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากโครงสร้างภาษีอักราคาที่อักราคานิ่งให้ราษฎรได้อั่งเชิงบวกและนักหักภาษีอักราคานิ่ง แต่ก็มีส่วนหนึ่งหนักหักภาษีอักราคานิ่งที่ต้องกันประเทศ การที่นักหักภาษีอักราคานิ่งหนักหักที่ต้องการคนหางงานและนักหักภาษีอักราคานิ่งที่ต้องการคนหางงาน นักหักภาษีอักราคานิ่งก่อนๆ ได้โดยเด่นชัด ตามระดับการศึกษา หักภาษีหักด้านเทคนิคและภาระส่วนรวมในการซื้อตั๋ว ซึ่งแตกต่างกันอย่างมาก..."

ถ้าถ้าถ้าจะแปล หนังสือเล่มนี้จะมีอยู่ ตลอดทั้งเล่ม ไม่ว่าจะเป็นการแปลผิดความหมาย แปลคลาดล้น แปลคลาดเคลื่อน หรือ การแปลเกินต้นฉบับภาษาอังกฤษ หาจะนำไปอ้างอิงก็ได้ โปรดพิจารณาด้วย หรือไม่ก็อ่านจากภาษาอังกฤษจะดีกว่า

ประเด็นที่สาม: ความผิดพลาดในการพิมพ์ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หนังสือเล่มนี้พิมพ์ขำเป็นหนังสือขนาด

กระแสเป้า ราคายื่นเยาเพียง ๘ บาท โดยไปริเริ่ม
หัวประภากหนังสือว่า “ที่วุ่ป” ผู้จ้างรถต้อง^{ที่}
อดทนเท่านั้นได้ เพราะหนังสือตลอดเดือนของ
Thomas Balogh ใช้ศัพท์แหงกันทางเศรษฐศาสตร์
อย่างรุ่งรั่วไปหมด ผู้จ้างรถจะขอคืน
อั่งประกอบ อาทิ ภาระแบบลดด้อย (Regressive tax)
ต้นทุนการผลิตแท้จริงของสังคม
(True social cost) ต้นทุนค่าจ้างแท้จริงเมื่อ^{ที่}
กิດเป็นตัวเงิน (Actual Money Wage Cost)
การผูกขาดเท่าเทียมกัน (Isomonopolistic)
องค์การตลาดเอกพันธ์ (Homogenous Market
Organization) อุปทาน (Supply) อุปสงค์
(Demand) อัตราแลกเปลี่ยนสินค้า (Term of
Trade) ต้นทุนของเอกสาร (private Cost) ต้น
ทุนของสังคม (Social Cost) สินทรัพย์สภาพ
คล่อง (Liquid Assets) การสนับสนุนความต้องการ
(Effective Demand) การประดับภายนอก
(External economies) ค่าเสียโอกาสทางสังคม
(Social opportunity Cost) ราคานั่นตัวเงิน
(money price) ค่าเสียโอกาสของสังคมในระยะ
ยาว (Long-run relative Social opportunity
Cost) ต้นทุนระยะสั้นที่เป็นตัวเงิน (short-run
money Cost) ต้นทุนในการจ้างงานของสังคม
(Social cost of employing labor) แคบเล็กๆ
ให้ยกนิยมคอกับภาระอั่งกฤษณ์แบบนี้แล้ว
ผู้จ้างรถเพียงแต่ขึ้นมาจากต้นฉบับภาระอั่ง-
กฤษณ์ที่ยกัน ฉบับแปลท่านนี้ ผู้จ้างรถ
เห็นว่า ผู้แปลมันได้พยายามทำหน้าที่ของผู้
แปลที่ควรจะเป็น ก่อว่า ศักดิ์ที่ทางเศรษฐ
ศาสตร์เจ้านวนมาก มีได้ดังเดิมคำภาษาอั่งกฤษณ์
นั่นเป็นข้อผิดพลาดประการหนึ่ง (มีน้อใจจนบัน
กำศพที่ได้) ประการที่สอง ผู้แปลดูจะไม่พยายาม
อธิบาย หรือทำฟื้นให้ดี นัยศัพท์ทาง
เศรษฐศาสตร์เหล่านี้ ดังนั้นความผิดพลาดจึง
มีมากยิ่งขึ้น เมื่อก็แปลศักดิ์ที่บางตัวคลาด
เคลื่อน ตกหล่นหรือผิดความหมาย ไปจากเดิม
ดังที่ได้ไว้จ้างรถมานแล้ว หากมันได้อ่านต้นฉบับ
ภาระอั่งกฤษณ์ก็อาจไม่มีโอกาสอีกแล้ว ศักดิ์
ตัวนั้นแปลมาจากคำศัพท์ที่จะไร่ เพราะศักดิ์
บางตัวยังคงใช้ศัพท์ที่บล้อดๆ

นองจากงานนี้ความสะพรึงว่าของสำนักพิมพ์ที่เห็นเด่นชัดก็คือ พิมพ์หนังสือเล่มใหญ่จัดประเพณีหนังสือผิด หนังสือเปลี่ยนควรจะเป็นหนังสือที่อ่านกันในหมู่นักเรียนรุ่นศาสตร์

มากกว่าคำคลิ้วไป เพราะหากจะให้ประชาชนทั่วไปอ่านก็ควรแนะนำ ให้เข้าใจแล้วตั้งใจให้มีความสุขในสังคม ไม่ใช่ปล่อยให้มาโดยเดินบ่ญผู้คน ประชาชนที่ไม่มีโอกาสเรียนรู้วิชาเศรษฐศาสตร์ แต่พยายามรู้เรื่องเศรษฐศาสตร์ ยังความสุขเพริ่ง ของพี่น้องที่เดินด้วยใจแห่งกระจางในหน้า ๒๕-๔๒ เพราะเหตุว่า ถ้าปัจจุบันว่า หน้า ๒๘ นั้นจะมีความที่ ๕ และหน้า ๓๐ มีความที่ ๗ ตอนที่ ๖ ไม่ว่าเราไปไหนก็ต้องที่ไหน แท้จริง ตอนที่ ๖ อุปกรณ์ ๑๒ คือเรื่องต้นที่ paragraph แรกนั้นเอง คือตอนที่ ๖ ที่ผู้จารกรรมทราบก็ เพราะเที่ยงจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ ส่วนข้อปลีกย่อยเรื่องการสะกดตัวพัฒนาผู้จารณ์ของผู้คนไป ถือเป็นเรื่องเล็กน้อย

หนังสือแปลเดิม ถ้าหากเห็นว่าชื่อเรื่องน่าสนใจ หน้าปกสวยงาม ราคากู๊ด รูปเลิม

ฟรังซัวส์ ჟูดราท เขียน
บัมหาร อ่อนดำเนิน สาร พงศ์พิช แปล
ศาสนาภันสังคมเมือง
กรุงเทพฯ ป้ายยสรา โครงการหนังสือ
เลิม, ๒๕๙๔ ๒๓๐ หน้า, ราคากู๊ด บานาหู

ศาสนาภันสังคมเมือง เน้นหนังสือรวมบทความทางด้านสังคมวิทยาศาสตร์ของเรื่องที่ฟรังซัว ჟูดราท (Francois Houtart) ได้เสนอในการสัมมนาสองครั้ง “ศาสนาภันเก็บการพัฒนาในเมือง” เสนอในที่ประชุมสัมมนาที่บานาหู วันที่ ๒๕๙๓ นี้ในปี พ.ศ. ๒๕๙๔ และ “พุทธศาสนา ผู้นำและภารกิจของหน้าที่ทางการเมือง” ความเชื่ออยุ่และความเรื่องของหน้าที่ทางอุดมการของพุทธศาสนา “ผู้นำและภารกิจของหน้าที่ทางการเมือง” เสนอในที่ประชุมสัมมนาที่กรุงโขล กาฬสินธุ์ ในปี พ.ศ. ๒๕๙๔ ผู้แปลได้นำข้ออ้างอิงทั้งสองมาแปลและพิมพ์ไว้ในเล่มเดียวกันพระเท็นท่วมความสัมพันธ์กันย่างใกล้ชิด

๔ ชา ก ขอ ห น ง ส ล อ ผ า น า น า จา ค า ด ห ว ง ว า พ น ช น ย
จะ ให ภ า พ ของ คง ส วน ให ญ ใน ถ ง ค ม เอ ช ช ง น
ช ว ต ษ ก พ น ก ศ า น า น า น น น า น แต ค ว น
จ ร ง แ ล ว ท ง ศ อง เร อง พ ง น ย า ห น า ไป ท ค ว น ส น း
พ น ช ร ะ ห ว ง ศ า น า ก บ ว า เม อง ค โ น น ค ว น
ส น พ น ช ร ะ ห ว ง ศ า น า ก บ ค น ก ล บ น อย ท น

จะทัดรด โดยอย่างรุกรานทั่ว ๆ ไปของประเทศ
โคลิโกที่สามในทศวรรษของนักเศรษฐศาสตร์
แบบนิโอลาสกิ ก็ซึ่งอาจอ่อนไหวได้ แต่ถ้าท่าน
มิใช่นักเศรษฐศาสตร์ แต่จากอ่านการ
วิเคราะห์เจ้าของล็อกอิงสถาเดตแห่งความยากจน
จริง ๆ ท่านอาจจะผิดหวังก็ได้ เพราะหนังสือ^{สืบ}
แปลเล่มนั้นทำหน้าที่ให้ขยายมากทักษัณต์ของ
ยกประกายภารณ์ของประเทศไทยที่สามอย่าง
กว้าง ๆ ว่าเบื้องต้นไร้ที่แน่น ชี้ร้ายอาจ
ทำให้ท่านเข้าใจอย่างง่าย ๆ ว่า สถาเดตแห่ง^{สืบ}
ความยากจนของประเทศไทยที่สาม อ่อนนากยัน
ให้จาง ๆ อ่อนง่าย (oversimplification) น่าหื่น

สมบูรณ์ ศรีประชัย
กฤษเคนธ์คานต์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

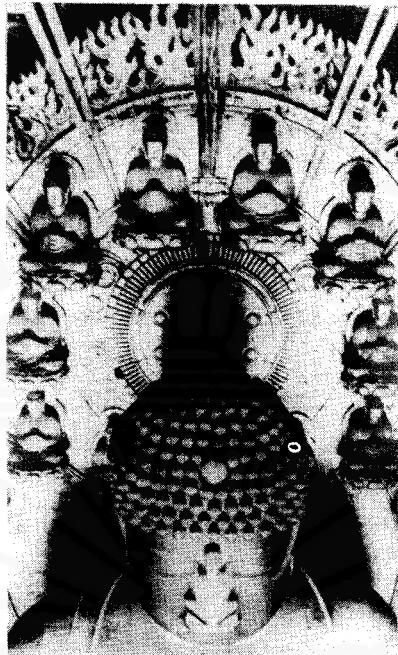
อ่านใจในสังคม ส่วนที่เด่นที่สุดในหนังสือนี้ คือ
จังหวัดแก้ บทที่ ๑ ของ เรื่องแรก ซึ่งเสนอความ
คิดเห็นฐานและทฤษฎีว่า คำข้อความสัมพันธ์ระหว่าง
หัวเรื่องและการดำเนินการเมือง เริ่มจาก
การวางแผนกรอบของแนวคิดว่า ศาสนา เป็นทำ
ตุอย่างไร ระบบที่ให้ความหมายครอบครัวแก่
ชีวิต และค่าอ่อนไหวทางสังคมให้เหตุผลเพื่อ
สนับสนุนการมีชีวิตอยู่ของชาชีวะในสภาวะ
หนึ่งของสังคม ส่วนการเมืองเป็นระบบที่ตอบ

สอนความต้องการเกี่ยวกับการดำเนินงานของ
สังคม โดยมีปัจจัยดังนี้
1.ความต้องการความชอบ
2.ธรรมในการใช้งานฯเพื่อให้เกิดประโยชน์ใน
ทางปฏิบัติ ทังนี้โดยข้างต้นการบางอย่างเพื่อ
อธิบายความเป็นอยู่ของกลุ่มทางสังคมดังต่อไปนี้

ผู้เขียนได้สร้างทฤษฎีอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาและว่างการเมืองตามที่ต้องการที่นักการของสังคมอันเป็นการผสมผสานทฤษฎีของ แม็คกร์ เวเบอร์ และ คาร์ด มาร์กซ์ เข้าด้วยกันด้วยความหวังว่าจะช่วยให้เรามีเครื่องมือในการศึกษามิติทางสังคมของศาสนาเพิ่มขึ้น นำไปสู่ความเข้าใจสังคมให้ลึกซึ้งขึ้น และมองเห็นวิถีทางของสังคมแจ่มชัดขึ้น ทฤษฎีความคิดพื้นฐานว่าลักษณะการผลิตทางเศรษฐกิจก่อให้เกิดการแบ่งงานกันในรูปแบบหนึ่ง การแบ่งงานก่อให้เกิดความสัมพันธ์ทางสังคมขึ้น และศาสนาจะเข้ามายังบทบาทในการจัดระบบสังคมในลักษณะต่างๆ กันไป ข้อนี้อยู่กับวิ丈สังคมนัมพัฒนาการทางประวัตศาสตร์ รวมทั้งในประเทศไทยแล้ว

ในบทที่ ๒ ผู้เขียนแบ่งขั้นตอนพัฒนาการของสังคมอุดมเป็น ๔ ระดับ คือสังคมศักดินา สังคมทุนนิยมขั้นต้น สังคมทุนนิยมขั้นสูง และสังคมแบบสังคมนิยม แล้วสรุปว่างตัวแบบพนฐานของความสัมพันธ์ระหว่างระบบต่าง ๆ ในสังคมอันได้แก่ ระบบการผลิต ระบบสังคม ระบบการเมือง และระบบอุดมการ กับ ระบบศาสนา โดยแยกระยะให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางสังคมต่อศาสนา ความหมายทางศาสนา การขัดต่อการทางศาสนา และขอสรุปสนับสนุนทางหลักธรรม

ผู้เขียน ^{นี้}ให้เห็นบทบาทของศาสตราในสังคมคัดันว่าศาสตราเป็นที่มาของความรุ่งเรืองประณีตประณีตของชาติ เมืองต่างๆ อันสืบเนื่องมาจากการความสัมพันธ์ทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยังมาจากการศาสตราทำให้เกิดความรับความดึง เครื่องดั่ง การเป็นปัญบัติ และความขัดแย้ง ซึ่งเกิดขึ้นในความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์และ สังคมเดล้อมทางสังคม บทบาทของศาสตราในลักษณะนี้คือ ผลลงเอยสังคมพัฒนาเข้าสู่ระบบทุนนิยมในระดับสูงขึ้นเป็นลำดับ จนในที่สุดศาสตราเกี้ยวไม่สามารถดำเนินด้วยการพน

ฐานอีกต่อไป และเมื่อสังคมมีพัฒนาการจนดีขึ้นสังคมนี้มี มิติทางสังคมของศาสนา ก็ได้รับการปฏิเสธจากคนในสังคมนั้น แล้วศาสนา ก็ถูกขับไล่บนเรื่องของความดูไห่

ในบทที่ ๑ ผู้เขียนเตือนว่าแม้ระบบศาสนา
กับระบบทั่วไป ในสังคมจะมีความสัมพันธ์กัน
และมีอิทธิพลต่อกัน แต่ศาสนา ก็มีความเป็น
เอกเทศอยู่รูประดับหนึ่ง ซึ่งทำให้การปลดล็อก
ตัวเองจากแนวความคิดและรูปแบบสถาบันนี้ เก่า
สามารถเกิดขึ้นได้ เช่นเมื่อการทวนความคิดสอน
ใหม่เพื่อให้คำสอนนั้นความหมายแก่คนใน
สังคมที่เปลี่ยนแปลงและนีประสัยความคิดใหม่
เป็นต้น ซึ่งสังคมมีความซับซ้อนมากขึ้นเพียง
ใด การเปลี่ยนเอกเทศของศาสนาจะยังคงสูง
เพียงนั้นเนื่องจากเกิดสถาบันใหม่ ๆ เข้ามาทำ
หน้าที่แทนศาสนา

ทฤษฎีทางสังคมวิทยาศาสตร์ดังกล่าวหมาย
ความเชื่อว่าไม่มีอะไรใหม่เกิดขึ้นในเชิง
เพรเวชได้แสดงแนวทางในการศึกษาโดยทาง
สังคมของศาสตราจารย์เป็นระบบ สังคมคู่ทุก
อย่างเช่น ให้เห็นถึงความสมพันธ์เชิงวิภาควิธี
ระหว่างสังคมกับศึกษาและจากการเข้าใจบท

บทของศาสนาที่เปลี่ยนแปลงไปตามชนิดต่อ
พัฒนาการ ของสังคมก็จะช่วยให้เราสามารถ
กำหนดบทบาทหน้าที่ของศาสนาต่อสังคมอย่าง
เหมาะสม

จากทฤษฎีหรือแนวคิดในสามบทแรกที่
กล่าวมาข้างต้น ผู้เขียนได้นำมาใช้อธิบายบท
บทของคริสตศาสนาในประเทศไทยนั้นยังคง
ทึ้งในระดับก่อนและระดับหลังได้เล็กน้อย ดัง
ปรากฏในบทที่๔ และ นำสังเกตว่าผู้เขียน
เน้นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการนำข้าวของ
เจ้าอาณาจักรและเลี้ยงที่จะอธิบายความเปลี่ยน
แปลงที่เกิดจากภายในสังคมของชาวพื้นเมือง
เอง ทำให้ความปลดล็อกแปลงนั้นเด่น ไปอย่าง
สมบูรณ์แบบแรงและเข้มข้นกว่าที่เป็นจริง . . .
ในอาณาจักรของปาร์ตุเกสและสเปนคริสต-
ศาสนาถูกขยายเบื้องต้นด้วยการของรัฐเพื่อรวมมิตรชัด
รูปสังคมเบื้องต้นเดียวกับประเทศแแม่ซึ่งคนส่วน
ใหญ่ยังคงอยู่ภายใต้ระบบศักดินา ส่วนใน
อาณาจักรของอังกฤษและอเมริกามีพัฒนาการ
ของระบบชนนิยมอย่างกว้างขวาง เมื่อจากดูก
ตึงเข้าไปเบื้องต้นส่วนหนึ่งของระบบทุนนิยมในประ-
เทศแแม่ ทำให้ศาสนาแยกออกจากการเมืองและ
นิยมที่นำไปด้านการศึกษาและสาธารณสุขเท่านั้น
. . . การมองจากabeongnonลงมา หรือมองจาก
ภายนอกเข้าไปเช่นนี้ไม่ช่วยให้เข้าใจสังคมของ
ประเทศไทยอย่างมากนัก หากว่าผู้เขียนจะได้
อธิบายความเปลี่ยนแปลงในระบบศาสนาดัง
เดิมของชาวพื้นเมืองควบคู่ไปด้วยก็จะช่วยให้
ภาพสังคมแจ้งชัดขึ้นเป็นอันมาก

สำหรับบทที่ ๖ ผู้เขียนประยุกต์ทุกอย่างไว้
แนวคิดในการวิเคราะห์สังคมป่าเลส์ได้นั่นใน
ระยะที่พระเยซูคริสต์ทรงประakashานา สา-
ระสำคัญของบทนัดดง ภายใต้การบูรณะของ
โนมันกับชนชั้นสูงชาวจีวิ พระเยซูคริสต์ทรง-
ประakashานลักษณะดังระบบสังคมใหม่เพื่อมั่นไป
สู่ความมั่นคงทางการเมือง ไม่มีเรียกว่าสังคมที่ไม่มี
ชนชั้น

ແລ້ວກົມງົງ ນະສຸດທ້າຍ ຜູ້ເຂົ້ານເສນອຄວາມ
ຄົດທໍາຖານຍົກສິຕາສຳນັກີນຈົດລອດຈົນສັບປັນ
ສາສຳນາອ່ານົມາກ ດື່ອໃຫ້ສາບັນຍົກສິຕາສຳນາ
ມັງປົກຈົດສຳນັກຂອງຄົນຈານແລະຈົດຮະບັບຜູ້ດຸກ
ກົດບໍເສີ່ງໃໝ່ແກ່ນທີ່ຈະນຸ່ງໃຫ້ບໍລິການດ້ານການ
ສົກຍາແລະສາງຮ່າງຮົມສູກນຽວຢ່າງ
ຫວັງຈົດງານ

เมตตาสังเคราะห์คุณจนเข่นที่เกียบเนินมา เพื่อ
ให้ครรภิตศาสานามีส่วนช่วยพัฒนาเอเชียอย่าง
แท้จริง

ในบทกวานเรื่องที่สอง “พุทธศาสนาผู้ชาย
เอกสารวากทันข้อนำทางการเมือง” ผู้เขียนยังคง
ใช้กรอบความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง
ศาสนา กับ การเมือง จากบทความเรื่องแรกมา
เช่นเดิม ถึง การ ก่อตัว และ การ เสื่อมสลาย ของ
หน้าที่ทางอุดมการของพุทธศาสนาผู้ชาย เครื่องหมาย
ที่แสดงนี้ เป็นอย่างไร ๗ ส่วนด้วยกัน ส่วน
แรก ว่าด้วยหน้าที่ทางสังคม ของพุทธศาสนา
ก่อนที่ ขึ้นมา แต่ต่อมา ศาสนาได้รับการเปลี่ยนแปลง ส่วน
ที่สอง ว่าด้วยการเสื่อม化 หน้าที่ทางสังคมของ
พุทธศาสนา อันเนื่องมาจากเรื่องราวของ
อำนาจและวัฒนธรรม แต่ส่วนที่สาม ว่าด้วยการได้
เอกสารรายละเอียดการทางการเมือง
ฐานะหนึ่งของการทางการเมือง

การวิเคราะห์ดังอยู่บนพื้นฐานความคิดที่ว่า รัฐในอนุทวีปอินเดียและເອົ້າຂະວັນອອກເດີຍໄດ້ກ່ອນທີ່ຕໍ່ຈະເຫັນມານີ້ດັກຂະແໜງນີ້ “ອາພາຈັກກາຣຄ້າແບນບຽນພາການ” (tributary mercantile kingdom) ກາງຊັດປັສົງຄົມເດືອຈາກຄວາມສົນພັນທີ່ຮະຫວາງຜູ້ປົກຄອງຊັ້ນອາສັບຕິນກຳສ່ວນເກີນກັບປະເທດໃນທັງດັນທຸນ໌ຂ່າຍຕົ້ນຢ່ອຍໆ ພ້າຍປົກຄອງອາສັຍສຳຄານາພ້ອປະກັນການມໍອນາງເໜື້ອໃນກາຮສຽງຄວາມສົນພັນທີ່ທາງການເປົດຕົກບັນຫາຫຼຸດຍ່ອງຍ່າອີເສະເຫດລ້ານີ້ ທັງນັ້ນອ້ານາຈີທາງການເມື່ອກັນທຶນຈາກສຳເສັນາຈະວ່ວນມີກັນແຕ່ຂໍພະເດີ້ຂວາກັນກີ້ວົວຄຸມຊື່ງກັນແລະກັນ

พัฒนาทางประวัติศาสตร์ที่กล่าวมานี้ใน
อดีนนำมาใช้กับรัฐทั้งหมดในเอเชีย เพาะ
ปรากฏว่าในหลายอาณาจักรความสัมพันธ์ทาง
การค้าต่างๆ ที่เด่นกว่าการส่งบรรณาการหรือการ
ส่งส่วยแก่กู้ปักครอง ก็ถือการเกณฑ์แรงงานใน
ระบบไฟร์ และด้วยเหตุดังนี้ประชาชนส่วน
ใหญ่จึงมิได้มีชีวิตอยู่อย่างอิสระ แต่ถูกบังคับ
ให้เสียด้อมลุนายน ไม่สามารถขยับตัวอิสระ
เดินทางไปในที่ต่างๆ ตามใจชอบ และห้อง
ไปทำงานให้แก่ กองราช การเป็นเวลา หลาย
เดือนในแต่ละปี

ถักษณะความสัมพันธ์แบบบรรณาการดุจ
ทรงกับถักษณะความสัมพันธ์ระหว่างราชธานี
กับท่านเมืองที่เป็นนบิวาร และระหว่างกษัตริย์

กับบุญบานงำนข่าวการประดับสมุดแก้วว่า ดัง
ที่อยู่ในนั้นคงได้ไว้เคราะห์ไว้ในกรณีจักรวรรดิ
เมืองราชวงศ์ปะรอกบดด้วยเมืองทพพันนาขึ้นเป็น
ศันย์กลางการค้าและมีเมืองจำนวนมากใน
อันเดียภาคเหนือ ราชธานีของกษัตริยราชวงศ์
เมารายมีความสัมพันธ์กับเมืองเหล่านี้ในระบบ
บรรณาการ แคว้นต่างๆ ที่มีเมืองเหล่านี้เป็น
ศันย์กลางขึ้นคงปักครองเป็นอิสระและมีปุก-
ครองซึ่งสนับเชือสาขกันมา ทำให้เกิดแนวความ
คิดเรื่อง “สัญญาประชากอน” ระหว่างกษัตริย์

กับผู้นำอันๆ (หน้า ๑๕๒) แนวความคิดนี้
ปรากฏชัดเจนในคัมภีร์ของพಥชาสนา

ส่วนที่อยู่ขึ้นก่อตัวว่า “ผู้ปักธงชัย” ให้ความสำคัญในเรื่องการสร้างความมั่นคงทางการผลิต โดยมีสมบูรณ์ด้านวัฒนธรรม ศิลปะ และสถาปัตยกรรม ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เมื่อพิจารณาจากลักษณะเป็นผู้ปักธงชัยที่มีความสามารถเด็ดขาด สมบูรณ์ (หน้า ๑๙๕) ก็เป็นการมองเห็นทางทั่วไป ของสังคมของ世人 ที่มองว่า “ชาติ” คือ “แคบเกินไป” โดยเฉพาะกลุ่มของพุทธศาสนา เพราหมู่บ้านเอง ก็ยังคงมีความสัมพันธ์ที่ “ห่วงใย” กัน พวกชนชั้นนำในอาณาจักรอยู่ในรูปแบบของ “สัญญาประชาคม” ซึ่งกษัตริย์ได้มีอำนาจเด็ดขาด

สมบูรณ์แต่อย่างใด ยังกว่านั้นเราระหบวนฯโดย
หลักการของพุทธศาสนาแล้วความสันติพันธ์
ทางสังคมของคนในรัฐมีได้เป็นไปเพื่อเพิ่มพูน
และส่งเสริมผลผลิต ตระกันข้ามกลับเรียกร้อง
ให้เต็มคณาจารย์ผลผลิตส่วนเกินของตน(ทาน)
เพื่อผลักดันให้บำบัด และขณะเดียวกันก็เป็น
การช่วยเหลือพุทธศาสนากลุ่มนี้ (เมตตาภารณะ)

เนื่องจากผู้เขียนมีสมมติฐานเก่าวกับ
ความสัมพันธ์ระหว่างพุทธศาสนา กับอำนาจ
ทางการเมืองในลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นนั้น
ทำให้ผู้เขียนก้าวไปสู่การวิเคราะห์พัฒนาด
มากยิ่งขึ้นไปอีกในตอนที่กล่าวว่า หลังจากที่
ลักษณะการเมืองแบบเดิมๆ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้
อนับเป็นผลของการส่ง สมมติฐาน ออกเผยแพร่
ศาสนาในรัชสมัยพระเจ้าโกรกุนหาราชแล้ว
ปรากฏการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้นคือการสร้างภยตัวรี้
ให้เป็นทุกวาระชาติอยู่รับถือในที่น้ำใจเช่นเดิม
มาสมมติฐาน ทำให้เกิดรัชสมัยฐานะเป็นพระ
โพธิศัตว์หรือกัมภรูปทัน (หน้า ๙๗-๑๐๑)

อันที่จริงพุทธศาสนาที่เมืองพม่าอย่างสูงใน
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตั้งแต่กรีฑศตวรรษ
ที่ ๑๖ เป็นต้นมาอีกสักช่วงกว้างซึ่งตั้งแต่ภาคของ
พระเจ้าไศกโนในด้านทางศาสนาเกิดขึ้นใน
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็ให้เกิดความเข้าใจ
ผิดได้โดยง่ายว่าพุทธศาสนาในแคนบันมีความ
สงบของอย่างมากกับพุทธศาสนาในสมัยพระ
เจ้าไศก ผู้เป็นเมืองคงคลังไปในทุบทเวชของ
ความเข้าใจผิดดังกล่าวเป็นเหตุให้มองข้าม
ลักษณะและบทบาทของลัทธิธิสังฆารวงค์ในเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ไป และด้วยเหตุนี้ทำให้
อชีนาขความสัมพันธ์ระหว่างลัทธิธรรมวากัน
การเมืองในดินแดนแคนบันติดฝาผิดตัวไปใน
หลุมประดิ่น

แนวความคิดเกี่ยวกับพระโพธิสัตว์ที่มี
ลักษณะคล้ายกับเทพเจ้าในปการภูอยู่ในนัยน์
รุ่นหนังงี้ ๆ ของเรื่องราวด้วย ท่านเป็นผู้มาจาก
การเปลี่ยนแปลงอุดมคติของพุทธศาสนาจาก
เดิมที่มุ่งจะมีความรู้เพื่อกำชักดิจเลสแล้ววินพาน
เฉพาะตัวในนัยน์การมุ่งที่จะมีบุญญากรรูแจ้งให้เจริญ
ในทุกสิ่งทุกอย่าง (สัพพัญญตญาณ) สามเดือน
พระสมมารถนำพุทธเจ้ากลับไปเป็นสัพพัญญตญาณ
เดิมที่มีความคิดความเชื่อกับ “สัตต์” แห่ง

ประรานนจะเป็นอย่างสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เรียกว่าพระโพธิสัตว์ ความคิดเดิมท่องวันในพระโพธิสัตว์เพียงองค์เดียวขึ้นเบื้องบนไป เป็นความเชื่อใหม่ที่ว่าพระโพธิสัตว์หลาภองค์

จากความคิดเกี่ยวกับสัพพัญญุตญาณประกอบกันอีกเพื่อของความเคลื่อนไหวที่เรียกว่า “ภักดี” ในอินเดียซึ่งเน้นการหลุดพ้นโดยอาศัยศรัทธาพระเชื้อในความรักระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ทำให้พระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์กล้ายืน “เทพบเข้า” ในสายตาของศักดิ์แต่เป็นคนแล้วเกตเวย์ในทางที่คุณลักษณะของพระโพธิสัตว์ที่ถูกเน้นมามิใช่ความมีอำนาจสูงสุด ไว้ขอบเขต แต่คือความมีบุญญาณและเมตตากรุณา หนังสือได้รับความร่วงของพระบาลีให้และได้รับภูมิโลกวินิจฉัยสถาปนาในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าซึ่งกล่าวว่า กษัตริย์ทรงเป็นพระโพธิสัตว์จะเน้นว่าทรงเป็นมนุษย์ที่มีบุญญาณมากกว่ามนุษย์อื่นๆ อย่างขัดเจน ความมีบุญญาณนั้นนำไปสู่ความสามารถพิจารณาพิพากษาคดีโดยยุติธรรม และเนื่องจากทรงรู้ธรรมมาก็จะนำไปสู่การทำหน้าที่ต่อสังคมในด้านสังสือนคนทั้งหลายให้เข้าใจธรรมนี้ด้วยแล้ว แต่ลักษณะก็จะรุ่งโรจน์กระทำการทำความดี ละเว้นความชั่ว ส่งเสริมบุญการณ์ไปตามวานาของคนจนบรรลุนิพพานในท้ายที่สุด ถ้าหากยกตัวยังพระองค์ได้ทรงทำหน้าที่ดังกล่าวต่อสังคมในขอนขายที่กว้างขวางและทำให้คนบุกรุณ์ครอบคลุมไปถึงแคว้นอื่นๆ ก็จะได้รู้ว่าจักรพรรดิหรือจักรพรรดินิ

ความคิดที่มีเหตุผลของพุทธศาสนาที่อธิบายไว้ว่าความชอบธรรมของอำนาจมาจากกราฟท่านนี้ที่ต่อสังคมเข่นให้บันดาลความกับกลุ่มผู้ปักธงใน “อาณาจักรการค้าแบบบรรษัทภูมิ” เพราะการค้านี้ย่อมต้องอาศัยความคิดที่มีเหตุผลเชิงประสาทกรณีอยู่ระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตามพุทธศาสนาหลักที่อิงกาวงศ์ศรีไชโยนาเดียวที่มีอิทธิพลอยู่ในเรื่องดังวันออกกฎหมายได้ การท่องเที่ยวในบทบาทของศาสนาในภูมิภาคจนต้องเข้าใจระบบศาสนาที่เกิดจากการผสมผสานความคิดต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และความมองเห็นตัวว่าในกรณีใดหรือสภาพการณ์เช่นใดก็

ความคิดอย่างใดอย่างหนึ่งถูกเน้นเป็นพิเศษ

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างคณะสงฆ์กับ
อำนาจทางการเมือง ผู้เขียนเห็นว่าคณะสงฆ์
เคารพความนิยมและทางการเมือง ไม่เข้าไป
แทรกแซงทางการเมือง (หน้า ๑๖, ๑๕๖) และ
ทำหน้าที่กระจายหลักอธิชรรธรรมออกไปสู่ประชาชน
โดยมิได้ทำให้ความเป็นอิสระของอำนาจ
ทางการเมืองต้องถูกอยู่ในอันตราย เพียง
แค่คดดูแลให้หลักการของอำนาจทางการ
เมืองเคราทพหลักของวิธีธรรม (หน้า ๓๐) ทั้งนี้
เป็นผลมาจากการคำสอนของพุทธ ศักดานิยม
เดรยวทพหมายพระสงฆ์ยังเกียวกับเรื่องทางโลก
พระสงฆ์ต้องประพฤติดุณในแนวทางที่นำไปสู่
นิพพานเท่านั้น (หน้า ๑๖) การวิเคราะห์นี้
กล่าวได้ว่าไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงจำนวน
ไม่น้อยที่จะหันมองบทบาทของพระสงฆ์ใน
ความชัดเจนทางการเมืองทั้งในประวัติศาสตร์
พม่า ลาว เนปัล และไทย

การขาดความเข้าใจอื่องแท้ดังนบทบาทของพระสังฆ์ในกระบวนการจัดสรรงและเปลี่ยนชีวิตอำนาจในระบบทั่วไปยุคอาณานิคมทำให้หยุดเชิงมมองไม่เห็นความสนใจของชนบททางการเมืองของคณะสงฆ์ในยุคอาณานิคมจนถึงยุคหลังได้เอกสาร หากศึกษาประวัติการเมืองของคณะสงฆ์จะพบว่าการยุ่งเกี่ยวกับการเมืองอันบัน្តนการกระทำ “นกอร์ต” นับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติในยุคก่อนหน้านี้ ดังนั้นการที่คณะสงฆ์ต่อต้านเจ้าอาณาจักรในพม่า เนมร และลังกา จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ไม่ยากนัก

ในขณะที่ส่วนแรกของบทความเรื่อง
“พุทธศาสนาภัยอันมาจากการเมือง...” บก.
พร่องในหลักที่ดังกล่าวมานี้ ส่วนที่สองและ
สามกลับมีการวิเคราะห์ที่น่าสนใจเกี่ยวกับ
ความเปลี่ยนแปลงของสังคมເອเชื้อตัววันออก
เดิมที่ได้อ่านเนื่องมาจาก การเข้ามารองรับบทหนุน
นิยมและระบบอาณาจักร โดยขออธิบายถึงบท
บทของพุทธศาสนา ซึ่งได้ถูกเผยแพร่ทันท่วงทาย
สังคมที่สำคัญๆ ไป เมื่อตนว่าหนึ่งในแรงที่
เป็นอุดมการของรัฐหรือการให้การศึกษาแก่คน
ในสังคมผู้เขียนกล่าวถึงบทบาทของชนชั้นสูง
ที่มีค่านิยมแบบตัวตนดก. ฐานะที่ตัดต่อขององค์

มวลชนเพราถูกบุกรัตน์ ๒ ชั้นคือทงจากระบบ
ศักดินาและระบบทุนนิยม และการเดินโดยของ
ชนชั้นกลาง ซึ่งส่วนหนึ่งเปลี่ยนไปนับถือ
ศาสนาคริสต์เพื่อผลในการได้เด็กทางสังคม
ออกส่วนหนึ่งอุดมการ์ทกพันอยู่กับเรืองทาง
โลกหรือนิรันดร์นากเรือกรรช ให้มีการปรับปรุง
ศาสนาให้มีความสอดคล้อง ต้องกันระหว่าง
ศรัทธาในพหุศาสนา กับวิทยาศาสตร์สมัยใหม่

โดยอาศัยความเข้าใจที่มีต่อสภาพสังคม
ในแนวทั่วไป ล้วนมา ^{นี้} เรากำจดมองเห็นลู่ทางที่จะ
ปรับนักทบทวนของสถาบันศาสนาให้มีผลในทาง
สร้างสรรค์สังคมให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
แล้วเราร่างหันกลับมาย้อนดูมุ่งเน้นว่า “ใน
ระบบการผลิตแบบทุนนิยม ^{นี้} หรือสังคมนิยมการ
หันเข้าหาศาสนาเป็นเรื่องที่เกินความจำเป็น”
จริงหรือ ? เพราะเหตุใดผู้นำทางด้ายคนของพม่า
เข้มรัดวainยกเอกสารราชจักรพญาไม่สามารถ
การของธรรษฐชนใหม่ ^{นี้} โดยการหลอกลวงเล็งที่
สังคมนิยมและพธศาสนาเข้าด้วยกัน

เมื่อวัน ศาสนาภัยสังคมเชี่ยว งบลง
แล้วป้องกันจะมองเห็นภาพนั้นตอนพัฒนาการ
ของสังคมเชี่ยวที่มีศาสนาเป็นส่วนหนึ่งใน
โครงสร้างสังคมเจ้มชัดพอสมควร ตัว
แบบและทฤษฎีช่วยให้มองเห็นความแตกต่าง
ระหว่างชนิดต่อนั่นๆ อย่างชัดเจน แต่เป็น
น่าสังเกตว่าการเปลี่ยนจากชนิดต่อนั้นไปสู่อีก
ชนิดต่อนั้นนี้มีลักษณะถ้าว่าจะโดยอิริยาบถมาก
ผู้เขียนนี้ได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะคล้าย
เปลี่ยนแปลงของแต่ละสังคมในระหว่างเวลาต่อต่อ
เนื่องจากนานาจักอัดเดชน์ลงปัจจุบัน อนัมป์
ประดิ่นบัญญาคำญี่ ประการที่ผู้เขียนนี้ได้
นำมาพิจารณา คือ บัญญาที่ว่าระบบอุดมการ
อาจจะเปลี่ยนช้าหรือเร็วกว่าระบบอื่นๆ ในสัง^ห
คม และบัญญาที่ว่าสังคมเชี่ยวเคยผ่านชนิดต่อน
ของสังคมทางศรีไห้อีก จากบทความทั้งสองผู้
เขียนนี้บินความเปลี่ยนแปลงของสังคมและ
อุดมการที่ดำเนินไปพร้อมๆ กัน มากกว่าจะ
คำนึงว่าระบบหนึ่งอาจก้าวหน้าหรือล้าหลังกว่า
ระบบอื่นกับนี้ได้ และคงหนึ่งอย่างจะยอม
รับความเห็นของคนส่วนใหญ่ที่ว่าสังคมผ่านของ
เชี่ยว พัฒนาการขึ้นไปเป็นสังคมศักดินา
เล็กๆ ที่ดีขึ้นโดยไม่ผ่านสังคมทางสังคมเชี่ยวได้

นักหนึ่งจากที่กล่าวมาข้างต้นยังน่าสังเสกอีกว่าการอนิบาลป่วยภาระภารณ์โดยยาเสพตัวแบบหรือการสร้างตัวแบบเพื่อชินหายสังคมเป็นการลดความซับซ้อนทางกฎหมายของสังคมลงให้เหลือเพียงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรไม่เกิดซึ่งกันไปสู่ข้อสรุปทบทวนข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ได้ง่าย โดยเฉพาะอย่างเช่นหากพิจารณาเฉพาะลักษณะทางภาควิชานี้โดยนิ่มได้คำนึงถึงลักษณะทางอัตโนมัติสืบทอดของมนุษย์ประกูลเป้าใจแล้ว

ผู้เขียนเองตระหนักดีว่าคงขอจำกัดของตัว
แบบทางกฎหมายที่ต้องการสร้างขึ้น จึงพยายามอ่อนโยน
ว่าสิ่งที่เสนอในบทความเรื่องเพียงสมมุติฐานนี้
ใช่ชื่อสูตรปุดท้าย “ควรจะสังวรณ์ไว้ด้วยว่า
ชนิดหรือแบบ โดยทว่าไปก็เป็นแต่การสรุป กัน
อย่างครอบคลุมทั่วไปเท่านั้น ใช่เป็นเครื่องอ้างอ้าง

พระศานนจก์ กับ สิทธิมนุษยชน
สมพจน์ สมบูรณ์ และ ประนอม ศรีอ่อน
แปล คณะกรรมการฯ ธรรมและสันติแห่ง^๑
ประเทศไทย จัดพิมพ์

๓๗๙ หน้า ๑๘๖ นาที

ในบรรดาศาสนจักรที่สำคัญๆ ๑ ศาสนา
ระหว่าง พุทธ, คริสต์ และ อิสลาม ศาสนา
จักรคริสตันกิจกรรมนักการศึกนับได้ว่า กิจวั
หนึ่มมากที่เดียวใน การต่อความหลักธรรมรวม คำสอน
ทางศาสนาอุดมการบูรณะ ปฏิบัติ ในเรื่องเดียว
กับสังคมในบ้านบุน คำสั่งสอนของพระศาสนา-
จักรประภาคอย่างเด่น ชัด ถึงการคุ้มของพระ
ศาสนาจักร ซึ่งรวมถึง บรรดาผู้นำ สังฆาราช,
พระสงฆ์, นักบวช และผู้สาวสินอันที่จะ
ขึ้นชั้นลิ่งศักดิ์ศรีและความเท่าเทียมกันในสังคม
และเสรีภาพของมนุษย์ทุกคนในสังคม และใน
หน้าที่โลกมนุษย์ทุกคนให้พ้นจากภารกิจ การ
เอරัตเตาเปรียบพึงปวง

พระศาสนจารถกอเล็กในประเทศไทย
แต่เดิมมีบุทนาทมากพอกว่าที่เป็นประทัยชนน์แก่
สังคมในด้านการศึกษาและสาธารณสุข จน
นัชชูบันก์ได้เน้นงานพัฒนา โดยมีโครงการกับ
ชาวบ้านที่ยากจนในชนบทช่วยพัฒนาชีวิต

นั่นเอง ซึ่งในความเป็นจริงอาจจะไม่มีเมล็ดก็ได้ แต่ก็ให้ประโยชน์ในการทำการ ได้รับรองและพินิจพิจารณาสถานการณ์ต่างๆ มิใช่เพียงเพื่อชี้ขาดอย่างเดียว แต่เพื่อเข้าใจอนาคตในลักษณะหนึ่งด้วย” (หน้า ๕๔)

ด้วยการใช้ตัวแบบ หรืออุปกรณ์เพื่อคง
ร่องรอยของสิ่งที่ต้องการไว้ ให้เป็นรูปแบบที่ชัดเจน ทำให้สามารถ
นำรูปแบบนี้ไปใช้ในการตัดต่อส่วนต่างๆ ของโครงสร้าง หรือแม้แต่สิ่ง
ที่ไม่สามารถตัดต่อได้ เช่น เหล็ก โลหะ กระเบื้อง ฯลฯ

ສາຍຂດ ວຽງຈັນ
ກາຄົງຂາປະວິດຄາຕ່ອງ
ນັ້ນທີ່ຕົວທຸກເລື້ມ
ພາລົງກຽມໝໍ່ນໍາໄວ້ທຸກເລື້ມ

ความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ในเบื้องบันมีประชาชน
ไทยที่กับความก้าวอลิกประمام ๑๕๐,๐๐๐ คน ใน
จำนวนนั้นสังฆราช ๑๐ องค์, พระสงฆ์ ๒๐๐-
๓๐๐ องค์, ซึ่ง (จะเตอร์) รวม ๗๐๐-๘๐๐ คน
พระศาสนจักรในไทยมีการแบ่งเขตออกเป็น
๑๐ เขต แต่ละเขตเรียก “สังฆมณฑล” แต่
ละสังฆมณฑลนี้สังฆราช ๑๐ องค์เป็นผู้ดูแลรับ
ผิดชอบกิจกรรมต่างๆ ในสังฆมณฑล สังฆราช

จากทั้ง ๑๐ สังฆมณฑล รวมกันเรียก “สภา
พระสังฆราชคาಥอลิกในประเทศไทย” สถา
พระสังฆธรรมนิยมที่ต่อแล้วบัดซึ่งกิจการ
ต่าง ๆ ของพระศาสนจักรโดยผ่านทางสังฆราช
แต่ละองค์ในแต่ละสังฆมณฑล ซึ่งกิจการต่างๆ
นั้นอยู่ในรูปของหน่วยงาน เช่น คณะกรรมการ
การจารษาพิธี คณะกรรมการศึกษาอุดมลัทธน, คณะกรรมการสังคมสงเคราะห์ (ศูนย์สังคมพัฒนาฯ
กีสังคัดในคณะกรรมการฯ น) คณะกรรมการการ
ยศธารมและสันติ เป็นต้น^๙

คณะกรรมการการยศธิรรม และสันดิในประ
เกศไทย นั้นขุนอย่างมากทางการมีอยู่ที่ ๑๗
กพ. ๒๕๖๐ โดยที่คณะกรรมการจัดตั้งขึ้น
ตามเจตนาของรัฐบาล คณะกรรมการการยศธิรรมและ
สันดิสถากด ซึ่งต้องอยู่ที่กรุงโรมในอันที่จะส่ง
เสริมการพัฒนาคน, เสริมสร้างความยัติธรรม
ในสังคม และช่วยเหลือสังคมในiko คณ
กรรมการนั้นเป็นการถูกใจในอันที่คือยกระดับเดือน
บรรดาคริสตชนในประเทศไทยให้คระหนักถึง
น้ำเสียงและการอิจฉาของตนในสังคมไทย

พระศาสนจักรกับสิทธิมนุษยชน เป็นหนังสือขนาดกว่า 250 หน้า ที่เป็นการอภิปรายถึงความต้องการของมนุษย์ในสังคม ที่ต้องการให้สิทธิมนุษยชนได้รับการรักษาและปกป้องอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่แค่การต่อต้านความไม่公平 แต่เป็นการเสนอวิธีการที่สามารถช่วยให้สิทธิมนุษยชนได้รับการรักษาอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นในเชิงกฎหมาย ทางการเมือง หรือทางสังคม การที่มนุษย์จะได้รับสิทธิมนุษยชนอย่างแท้จริง ต้องมีการดำเนินการที่ต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่แค่การต่อต้านความไม่公公平 แต่เป็นการสร้างความเข้าใจ ความร่วมมือ และความตระหนักรู้ในสังคม ให้ทุกคนได้รับสิทธิมนุษยชนอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ชาย ผู้หญิง ผู้คนเชื้อชาติใด ก็ตาม ที่มีสิทธิมนุษยชนอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ใช่แค่การต่อต้านความไม่公公平 แต่เป็นการสร้างความเข้าใจ ความร่วมมือ และความตระหนักรู้ในสังคม ให้ทุกคนได้รับสิทธิมนุษยชนอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ชาย ผู้หญิง ผู้คนเชื้อชาติใด ก็ตาม ที่มีสิทธิมนุษยชนอย่างเท่าเทียมกัน

๑. คู่เพิ่มเติมใน หนังสือ สังคมพัฒนา ฉบับบ'
“ศาสตร์กับสังคมไทย” พค. - มย. ๒๕๔๓
หน้า ๔๖-๖๙
 ๒. คู่เพิ่มเติมใน หนังสือสังคมพัฒนา ฉบับผู้
ได้ “ความจริงคือ พลังแห่งสันติ”, หน้า
๓-๗

หนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็น ๔ บทด้วยกัน คือ บทที่ ๑ ว่าด้วยขอบเขตและจุดมุ่งหมายของหนังสือ บทที่ ๒ กล่าวถึงวิัฒนาการแนวความคิดและจุดเด่นของพระศาสนาจักรในบ้านจูบัน, บทที่ ๓ กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมและปกป้องสิทธิมนุษยชนของบุคคลและของสังคม, บทที่ ๔ ศักดิ์สิทธิ์และการให้ข้อเสนอในทางปฏิบัติทางประการ

เหตุจุงใจที่ทำให้คณะกรรมการยุติธรรมและสันติสิakuออกเอกสารฉบับนี้ ก็เนื่องมาจากพระศาสนาจักรตระหนักว่าบัญญาการะเบิดสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยต่างๆ อย่างหนักหน่วงในบ้านจูบัน ทั้งการละเมิดสิทธิโดยการใช้กำลัง ความรุนแรง และการละเมิดสิทธิด้วยโครงสร้างระบบของสังคม ดังนั้น ในฐานะที่เป็นคริสตชน “ก็ไม่อาจที่จะอยู่ร่วมและทำไม่รู้ในเรื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่หนักหน่วง และไม่คำนึงถึงเหตุผล” (หน้า ๑) และไม่เพียงแต่เป็นหน้าที่ของคริสตชน แต่ละคนในอันที่จะปกป้องและส่งเสริมสิทธิ

มนุษยชน แต่เป็นหน้าที่ของคริสตชนทั้งชุมชนหรือสังคมโดยที่เดียว หนังสือเรื่องนี้จุดมุ่งหมายที่จะให้พระศาสนาจักรแต่ละห้องถนนตระหนักถึงบัญญาการะเบิดสิทธิมนุษยชนดังกล่าว และร่วมกันหาแนวทางแก้ไขอย่างเหมาะสมโดยเร่งด่วน

การกิจของพระศาสนาจักรในการประกาศขึ้นยังดึงการปกป้องและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนนี้มามานานนับแต่ศตวรรษที่ ๑๖ แต่ถึงอย่างไร หลาຍต่อหลาຍคงจะในประวัติศาสตร์ของประเทศไทยในการประกาศคำสั่ง สอนยืนยันถึงสิทธิมนุษยชนก็มีความขาดแย้งและถูกกดกันทั้งในและนอกพระศาสนาจักร มาถึงช่วงศตวรรษที่ ๑๘ คำสั่งสอนในเรื่องเหตุนักเรียนชั้นบนนับแต่สมัยของพระสันตะปปาฯ เดอโยท์ ๑๓ (ปี พ.ศ. ๒๔๐๙-๒๔๑๕) จนมาถึงการสังคายนาฯ ติดกันที่ ๒ “ คำสอนของพระศาสนาจักรที่ประกาศอย่างเด่นชัด อึง “ความสำคัญสูงสุดของวิชาชีวิต ศักดิ์ศรี และสิทธิพื้นฐานของมนุษย์” (หน้า ๒๐) และ “พระศาสนาจักรนี้

หน้าที่ในการไถ่กู้มนุษยชาติ และอิสรภาพของมนุษย์จากการกดขี่ทุกชนิด” (หน้า ๒๒) ซึ่งต่อมาคำสั่งสอนต่างๆ ของพระศาสนาจักรใน

๓. พระสันตะปปาฯ-ประมุขสูงสุดของชาวคริสต์นิกายโรมันคาಥอลิก
๔. สังคายนาฯติดกันที่ ๒ เป็นการสังคายนาครั้งสำคัญของนิกายโรมันคาಥอลิก มีขึ้นที่กรุงโรม โดยพระสันตะปปาฯเรียกบรรดาพระสังฆราชทุกกองค์ จากทั่วโลกประมาณกว่า ๓,๐๐๐ องค์ รวมทั้งผู้แทน พรัสเซีย นักบัวช ชาวราส แล้วผู้เชี่ยวชาญทางค้านต่างๆ เนื้อรัมเบินท์ปรึกษาและผู้สังเกตการณ เพื่อปรับปรุงหลักค่าสอนและแนวคิดทางศาสนาให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคมในบ้านจูบัน การประชุมนี้กินเวลาถึง ๔ ปี จากปี พ.ศ. ๒๔๐๕ ในสมัยของพระสันตะปปาฯเจอหันที่ ๑๓ สันสุดในปี ๒๔๐๙ ในสมัยของพระสันตะปปาฯปอลที่ ๒

เรื่อง ความถูกธรรม, สิทธิมนุษยชน เป็นตน ก็คือแนวทางของการสังคายนานาชาติกันที่ ๒ น

ในบทที่ ๒ นี้ ก่อความคิดสอนของพระ
ศาสนาจักรในเรื่อง สิทธิมนุษยชน พระศาสนา
ทักษิรประการเช่นยังคง เกียรติ, ศักดิ์ศรี และ
ความท่า夷เมืองกันในสิทธิและหน้าที่ของมนุษย์
ทุกชาติ ทุกภาษา เนื้อความคำสอนในเรื่อง
สิทธิมนุษยชนนี้ มีเนื้อหา สาระ ใจความ
เช่นเดียวกับในประการปฏิญญาสาภวตัวด้วย
สิทธิมนุษยชน ในเรื่องเกลากับ อิสรภาพและ
สิทธิชั้นฐานต่างๆ, สิทธิทางพลเรือน, ทาง
การเมือง, ทางเศรษฐกิจ, ทางสังคม และ
ทางวัฒนธรรม

โดยคำสอนดังกล่าวตั้งอยู่บนพื้นฐานของ
ปรัชญาความเชื่อทางคริสตศาสนาว่า มนุษย์
ถูกสร้างตามพระเจ้าของพระเจ้า “ศักดิ์ศรี
ของมนุษย์”^๔ ดังนั้นพระศาสนจาร
มีความเชื่อในการปกป้องสิทธิมนุษยชนว่า
“เห็นอันตรายที่จะเกิด พระศาสนจักรเนื่องสิทธิ
ของพระเจ้า ”^๕ ไม่เคยแยกตัวเองออกจากสิทธิ
ของมนุษย์^๖ ถูกสร้างมาในพระเจ้า และ
ในความลับมายาคตี้คลึงของพระเจ้า พระ
ศาสนจักรถูกกระทำกราบทึบ เนื่องสิทธิมนุษย์
ถูกเละและล่วงละเมิด ทั้งนี้ไม่เว้นมนุษย์ผู้
คนจะเป็นการและอยู่ที่ไหนก็ตาม” (หน้า ๑๗๕)

ในบทที่ ๑ กล่าวถึงแนวทางในการปกป้องและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน พระศาสนาจักร มีภารกิจ ในพระราชบัญญัติ ๑. ส่งเสริมให้มีการ เคารพสิทธิมนุษยชน กระตุ้นให้สังคมยอมรับ ปฏิบัติตาม สิ่งเสริมสิทธิขึ้นเพื่อสนับสนุนของบุคคล ต่างๆ ๒. ประนามการละเมิดสิทธิมนุษยชน ซึ่งรวมไปถึงการประท้วงด้วย แต่ต้องกระทำด้วยความรัก การก่อจลาจลไม่ได้เป็นแต่เพียงหน้าที่ของบรรดาผู้นำในพระศาสนาจักรเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่ของทั้ง สังฆราช พระสงฆ์ นักบวช ชายหญิง และฆราวาสทุกคน ในแม่muทุกแห่ง กิจกรรมการปกป้องและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน จะทำให้พระศาสนาจักรต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การเมือง พระศาสนาจักรเชื่อว่า “หน้าที่เยียงประกาศ” ในเวทีการเมือง” (หน้า ๖๗) สำคัญกันทั้งสองมหภาคทำการได้ គุรุมีการ

ແສງວ່າ ສົກນາ ແລະ ວິເຄາະທີ່ຂອມລູດຢ່າງລົກ
ຊັງແລະດະເບື້ອດວຸນ ກາງປົກນົອງແລະສ່ຽນ
ສັກຮົມນຸ່ມຍັນນີ້ ຈະບຣັລຸພິໃນກາງປົກຕິໄດ້
ດີ່ວ່າຄວາມຮ່ວມມືແລະປະສານກົນທີ່ງໃນແລ
ນອກພະວະສານຈັກ

สำหรับบทสุดท้าย สาระสำคัญเบื้องต้น
เรียกร้องให้พระศาสนจักรห้องคืนภารกิจร่วม
มือกันกับหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนทั้ง
ระดับชาติและนานาชาติในการส่งเสริมและ
ปกป้องสิทธิมนุษยชนโดยการสนับสนุนให้
สมบูรณ์อย่างเต็มที่ ให้ทางนักหรือศอกลงกันในชาติ
หรือระหว่างชาติเพื่อส่งเสริมและปกป้องสิทธิ
ด้วย ฯ ของมนุษย์ มีผลในทางปฏิบัติอย่างมี
ประสิทธิภาพ นอกนั้นยังเรียกร้องให้พระ
ศาสนจักรแต่ละห้องคืนได้หันมาศึกษา วิ-
เคราะห์ห้องนี้บุญหาสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจัง
มากขึ้น ด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่เหมาะสม และทำ
การอบรมแก่คริสตชนในเรื่องดังๆ

ตามที่หนังสือเดิมฯได้กล่าวไว้ว่าดังต่อไปนี้
ว่า หนังสือฉบับเอกสารที่คณะกรรมการยุติธรรมและสนับสนุนให้ก่อตั้งในประเทศไทย
นั้น จัดตั้งโดยไม่ได้รับอนุญาตจากกฎหมายไทย แต่เป็นการดำเนินการโดยบุคคล
ที่ไม่ได้รับอนุญาต จึงเป็นการกระทำการผิดกฎหมายของบุคคลนี้ จึงต้องดำเนิน
คดีอาญาต่อไป แต่ในความเห็นของท่านที่ได้รับอนุญาต จึงไม่สามารถดำเนินคดีอาญา
ต่อไปได้ จึงต้องดำเนินคดีทางแพ่งแทน ซึ่งเป็นการกระทำการผิดกฎหมายของบุคคลนี้
แต่ในความเห็นของท่านที่ได้รับอนุญาต จึงไม่สามารถดำเนินคดีอาญาต่อไปได้ จึงต้องดำเนินคดีทางแพ่งแทน

และกรรมการที่รัฐชี้แจงแต่ตนตัดใจได้สาระ
ประยุชน์เป็นแนวทางแล้ว สาระประยุคนี้จะ
เป็นแนวทางแก่บรรดาศิลปชิน โดยเฉพาะ
สังฆราษฎร์สังฆ์นักวช และธรรมราวาสที่
มีบทบาทในพระศาสนาจักรได้ระหว่างหนึ่งหน้า
ที่ของตนในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของศาสนาจักร
ให้ระหว่างกันถึงบัญญาการละเอียดอ่อนของชีวิต
และหน้าศาสนาฯ ลงมือปฏิบูรณ์การเพื่อป้องกัน
และส่งเสริมสิทธิชิมชนชันในสังคมไทยอย่าง
จริงจัง สำหรับกลุ่มนี้ใช้คือศิลปชินหรืออา
เรย์กๆ ได้ว่ามีความส่วนเกินของกับศาสนาจักร ก
เห็นจะได้สาระประยุชน์จากหนังสือเล่มนี้ก็

ทั้งคนด้วยเหตุผลทว่า ประการแรก วิธีการนี้
เสนอข้อมูลน้อยมากลดลงเล็กน้อยในการใช้หนัง
จึงบัญญาและแนะนำคำชี้ให้หันมาสนใจใน
การปกป้องและส่งเสริมลักษณะของชนเผ่า อีกอย่าง
ความเชื่อแบบคิริสตชนเป็นแก่นนำไปสู่การ
ปฏิรูป ซึ่งเป็นการยกแผลที่ใช้คิริสตชนจะ
เข้าใจและยอมรับไปเป็นภูมิคติ ประการที่สอง
ที่ห่วงแล้วหันมาสนใจหนังสือใน
การประทานนั้นเองสืบเชิงมนุษยชนก็มีให้เห็น
เรื่องใหม่ สาระสำคัญก็เห็นอกนักปราชาศ
ปฏิญญาสาภาร婺ตัวด้วยสิ่งที่นิยมขยาย พ្រការ
ที่สามในการอ่านหนังสือเล่มนันออกจากจิตนัน
ต้องอาศัยความเข้าใจพื้นฐานปรัชญาของคริสต
บังพอครูแล้ว บังควรที่จะมีความรู้ทางประวัติ
ศาสตร์ ความหมายของศัพท์ รู้จักบุคคล และ
เอกสารต่างๆ ที่หนังสือเล่มนักเขียนชื่อว่าได้
ตลอด ซึ่งสังบทามให้เห็นข้อผิดพลาดของ
ผู้ดัดพิมพ์ที่ได้สอดแทรกคำกำกับความหมาย
ของศัพท์ บุคคล เอกสาร และประวัติศาสตร์
ในบางเรื่อง เนื่องจาก การบีบพื้นฐานในการเขียน
ไม่เนื่องทางอีกเมืองหนึ่ง นักจากนก่อนอน
ทั้งหมดผู้ดัดพิมพ์น้ำใจตั้งใจทำงานด้วยความ
กรุณาการยุติธรรมและสันติ พระศาสนาจักร
ภาคอุดมในไทย ทั้งนี้เพื่อหวังที่จะเผยแพร่เก
บุคคลในวงกว้างออกไปทั่วที่ใช้คิริสตชน และ
เพื่อความสมบูรณ์ของงานหนังสือด้วย

นักงานกานั่งข่ายท่านส่องออกว่าไว้ดัง
หน้าแล้วว่า เนื่องจากมีข้อมูลพิจารณาตัด ปัญญา
ลงรายละเอียดมากันก็ จึงขอจะทำให้เรียนรู้ใน
ชั้ตเจนในผลทางการย้อมรับและปฏิบัติในวง
กว้าง เช่นเมื่อคิดถึงการประนานมและประ-
ท่วงการละเมิดศิริกินิษัยชน จำเป็นที่พระ
ศาสนจักรจะเข้าไปเก็บข้อมูลกับการม่อง ภ
เป็นอย่างไร ในสังคมไทยกันที่พระศาสนา

๔. ดูเพิ่มเติมใน “คนในท้องคุณของคริสต์
ศาสนานา” ใบอนุบัตรชื่อ ฯลฯ ใบอนุตราสูญเสียของ

พหุส่วน วิธีการนี้ แม้จะเป็นไปได้ยาก
พหุส่วน วิธีการนี้ แม้จะเป็นไปได้ยาก
พหุส่วน วิธีการนี้ แม้จะเป็นไปได้ยาก

๖. ประกาศก - บุคคลที่พระเจ้าได้เลือกสรรให้เป็นผู้ประกาศสัจธรรม

ซึ่กระจะเข้าไปเก็บข้อมูลกับการเมืองเพื่อส่งเสริม
ตัวกิจกรรมชนคนนั้น เนื่องจากไร่ ลักษณะใด
และด้วยวิธีใด หรือบัญญาการละเมิดสิทธิ
มนุษยชนด้วยสาเหตุใดๆ ก็ตามโครงสร้าง
เศรษฐกิจและสังคม ถูกใช้ให้ชัดเจนลงไป
ในราก柢ของประเทศ ต้องยอมรับกันว่าแม้แต่พระ
ศาสนาจักรในไทยก็มีความตัดแย้งในบางกรณี
ความเรองโภคทรัพย์ ชีวิตคน ความเข้าใจเกี่ยว
กับการท่องเที่ยวและอุดหนุนทางการ เช่นของศูนย์ใน
ทางปัญญาฯ ผู้คนนั่งทักทิ้งหน้าในคราว
ประชุมศึกษาสถานอุดหนุนไปสู่สังคมมากขึ้น ยืน
อยู่ต่อหน้าไปประชาามส่วนใหญ่ที่ลูกเรือตัดอา
เบร์ยัง ผู้คนนั่งกันแน่นเรื่องการหลุดพ้นส่วน
บุคคล ไม่เกิดเด็กกับการนำพาศาสตร์จักรไป
ยังเด็กวัยกับการเมือง ประกอบกับศาสนาชนคนที่
เป็นภาษาอีสาน สังคมไทยมานาจกชนชั้นกลาง
ซึ่งเป็นครัวเรือนร่วมฐานะทางเศรษฐกิจ-สังคม
ที่ก่อขึ้นมาตั้ง

๗. คุณเพ็มเดิม เสรี พงศ์พิท “บทบาทภาคอุตสาหกรรมในสังคมไทย” อุดมการณ์ กลุ่มประสบการณ์งานศิลปะเพื่อสังคม, ฉบับที่ ๑๙ พย.-ธค. ๒๕๖๓ หน้า ๑๖.

๘. คุณเพ็มเดิม “สรุปสภาพสิ่งแวดล้อมนิยรชานในประเทศไทย ๒๕๖๓” ใน อุดมการณ์ กลุ่มประสบการณ์งานศิลปะเพื่อสังคม, ฉบับที่ ๑๙ พย.-ธค. ๒๕๖๓ หน้า ๖-๑๓

พระศาสนจาร์เข้าเป็นที่ต้องประนีมและคัดค้านการอุดอาเรตอาปรีบของประชาน ซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน ถึงแม้จะต้องเข้าไปเกี้ยวข้องกับการเมืองก็เป็นสิ่งที่เข้าเป็นของพระศาสนจาร์ สังฆทำให้สะท้อนให้เห็นนามของพระศาสนจาร์พุทธในประเทศไทย ซึ่งเป็นศาสนจาร์ของคนไทยส่วนใหญ่ การต่อความหลักธรรมคำสอนของพุทธ ไม่สามารถตอบสนองความเข้าใจและความต้องการของคนในสภาพลัจลัจปัจจุบันได้ ไม่สามารถใช้ทางออกที่ดีเด่นในการเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้น และบทบาทของพระศาสนจาร์พุทธในการก่อประบิณฑ์ต่อสังคมก็ลือลามเต็มที่ ในแห่งหนังสือเล่มนั้นจางเจ็บเป็นส่วนกระตื้นให้ศาสนิกชนพุทธที่กำลังแสร้งนาและที่กำลังทำงานเพื่อสังคมได้หันมากระตื้นตื่นพร้อมพระศาสนจาร์พุทธให้มากขึ้นด้วย

เป็นที่น่าสังข์คายสักหกหน่อย ที่หนังสือเล่มนี้ออกมากในช่วงเวลาบ้านจุบัน ถ้าหันมาร่องรอยในปัจจุบันมาแล้ว ก็คงหลังเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ ซึ่งขณะนั้นการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย โดยอำนาจเจริญเป็นจำนวนมากและเกิดขึ้นอย่างเด่นชัดกว่าที่จะจับนั้น หนังสือนี้จะมีผลคุ้นในการเป็นแนว

ทางแก่พี่ครูกานจ์ในการแสดงท่าที่อหด
การณ์ท้กเดช ขันเรื่อง ส่วนช่วย มรรษาสถาน
การณ์ต่างๆ ให้ดีขึ้น ซึ่งในขณะนี้ในพระ-
ศาสนาก็ร่วมความขัดแย้งสูงในท่าที่จะออก
ไปต่อเหตุการณ์

เด็ดด่อง่าย ไว้ก็ตัวในน้ำฉบับนี้ว่าจะไม่
มีการอ่วงละเมิดสิทธิของคนในสังคมไทย ประ-
ชาชนตั้งปรารถนาที่ในชนบทยังดูกันบ่นกัน
ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ ประชาราษณ์ไม่มีทักษะอยู่
อาศัยหรือทำภินเพื่อเลี้ยงชีพ เด็ก ๆ ยังคง
อาหาร ไม่ได้วันการศึกษาอย่างเหมาะสมเป็น
จำนวนมาก กรรมกรยังไม่ได้รับค่าจ้างตามควร
ที่ควรจะได้รับ สิทธิ เสรีภาพในการเรียน
ซึ่งดูกันบ่น เหล่านักเรียนเน้นเรื่องทักษะ^๔
ต่อการก่อจันทร์กันจนว่องหงส์หงส์คำสอนจึงครา-
หอลลิกในประเทศไทย ในอันที่จะคัดค้านการ
ลงทะเบียนฯ จึงห้ามยังปืนน้ำอ่องและส่งเสริมให้มีการ
ขอรับบันและเครื่องหลักอ่องประยามัน ในสังคม
ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามคิดความมีของคริสต์มาสน์
ในการปลดปล่อยมนุษย์ให้พ้นจากการกดขี่ เอา
รักความปรีญนังปัว

ຄມສັນ ນຸຕະແພບ

ສກັ້ງ ສຄນາກິරມຍ

พุทธประชญาภิปรัชญา Narik Chisit
คลังสมุด “ดาวฤกษ์” ๒๕๖๔, ๗๓ หน้า
ราคา ๑๐ บาท

6

โดยส่วนตัวแล้ว ข้าพเจ้าชื่นชมกับความ
วิริยะอุดมสุขของผู้เขียนที่ได้พยายามค้นคว้า
สาระต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล็กๆ กับ
พุทธศาสนา และผลงานของ นาร์กซ์ เลนิน
สถาalin ขั้นนำทำการศึกษาเปรียบเทียบ อีก
ไม่ใช่ก็ตามผลแห่งการเปรียบเทียบนั้น แม้ว่า
เขียนจะชี้ด้วยความสำคัญในเรื่องของระดับแห่ง
บัญญาที่ว่าของนาร์กซ์นี้แต่เพียง โลเก็บบัญญา
ขณะที่พุทธประชัยยังนั่งโถกิ้นบัญญา และ
โลกุตรบัญญาและชี้ว่า “พุทธประชัยจะช่วย
เสริมสั่งที่ปรับภูมิการรักษาสมัยใหม่ให้เกิดความ

สมบูรพ์ทั้งในทางวัตถุและทางจิตใจและทั้งในทางปัชชารัตนและในทางนานัชธรรม” (หน้าที่๑๓) การปรับเปลี่ยนที่เขียนมีผลออกมามากว่าความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันในแห่งที่ว่า สร้างหนึ่งนันนับแนวแต่ละสิ่งนั่นนับไป ซึ่งนั่นนับถือสิ่งนองมาจากการจัดแบ่งเนื้อหาเพื่อทำ การศึกษาเปรียบเทียบโดยการยกประเด็นที่ กว้างขวางขนาดแล้วแยกแซะออกมานะเป็นประเด็นย่อย แล้วนำมานำที่เขียนคึ่งกัน อันทำให้เกิดลักษณะที่คุณภาพระหว่างน้ำให้เกิดทั้งความน่าสนใจและน่าเรียน แทนที่จะทำการสังเคราะห์สิ่งเหล่านั้นเพื่อทำการเปรียบเทียบ ซึ่งจะได้ผลลัพธ์เจนกว่า และดูสมเหตุสมผลมากกว่า การที่จะกล่าวว่า “ความรู้วิชาสามัญแบบพุทธปรัชญาจึงดี ได้ว่าเป็นความรู้แบบวิทยาศาสตร์โดยแท้” ซึ่งถูกต้องตรงกับ Materialist theory ตามหลักปรัชญา Dialectic Materialism ของคาร์ล มาร์กซ์” (หน้า ๓๔) โดยที่ก่อนหน้านั้นมีเพียงขอความทว่า “ทางพุทธปรัชญาจึงดีกว่าวิชาความรู้อันถูกต้องแท้จริง ซึ่งเรียกว่าวิชาสามัญ จะได้มีรากให้อาสาห์ยุบยั่ง สัมผัสต้อนได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กายและโน่น”

(หน้า ๑๔) และการกล่าวถึงทฤษฎีวิพัฒนาการของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน ทฤษฎีวิพัฒนาการทาง สังคมของชาร์ลส์ ฟอร์เย่ (Charles Fourier) และเฟรเดอริก อิงเกลส์ (Friederich Engels) เป็นเรื่องสนับสนุนราวกับว่า Dialectic Materialism เป็นสิ่งที่อยู่ด้วยกันทั้งที่ทฤษฎีวิพัฒนาการของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน เอองนี้ก็ถูก โภมตือย่างหนักจากบรรดาแก้วที่ยาศาตร์และ แนวความคิดเรื่องการเป็นวิทยาศาสตร์ของ ปรัชญาทางส่องนัยไม่ได้ถูกยกเว้นตัวเป็นอย่าง ไร คือการอุปนัย (induction) ใช่หรือไม่ ถ้า ใช่ นักวิทยาศาสตร์เรื่องก็ยังคงเดิมกันอยู่จน ถึงทุกวันนี้ ถึงความแน่นอนที่ได้ มาจากการ อุปนัย หรือว่าจะหมายถึงวิธีการแบบประจักษ์ นิยม (empiricism) ซึ่งวิธีการแบบประจักษ์ นิยมนี้ นักศึกษาปรัชญาที่ไปเก็จหืนได้ว่า บางครั้งมันทำให้หลอกที่แปลกดู ออกมานั่น เช่น ที่ เบอร์เคเลีย (Berkeley) สรุปว่า Esse est Percipi หรือ “สิ่งที่เป็นอยู่ ก็คือ สิ่งที่รับรู้” ซึ่งข้อโต้แย้งดังกล่าว อาจอาจจะไม่เป็นที่น่าพอใจ

สำหรับส่วนที่มาร์กชิฟฟ์ คือ อุดมคติที่จะต้องทำให้เป็นจริง อย่างไรก็ตามในฐานะผู้ที่ให้หลักจะ กีดขวางเราโดยไม่ศึกษา มาร์กช์ ในฐานะที่เป็นนักคิด ผู้ให้มาสัจจะและชี้ว่าต้องเจรจาทุกคนที่เราระบุศึกษาแนวความคิดของนักปรัชญาทุกวง流ของทั่วโลกตะวันออกและโลกตะวันตกที่เราควรจะได้ศึกษาลึกลึกลงไป ความเป็นมาของบุญญา วิธีการบินเคราะห์บุญญา ผลแห่งการบินเคราะห์บุญญาเสนอขึ้นมาเป็นอุดมคติและวิธีการบรรจุอุดมคตินี้ฯ และผลที่จะเกิดขึ้นมาว่าจะหมายเหตุสมหรือไม่เพียงไรที่เราจะยึดมั่น เพราะภารท์จะถูกกันไว้อะไรมั้ย แต่พอมองยังงั้น มันนี่ลักษณะอย่างไร เราจะเข้าใจความจริงนี้ฯ ให้ชัดเจน ประโยชน์นั้น มันนี่ก็แต่การที่จะทำให้เข้าใจในความคิดนี้ฯ และต้องสืบสานถึงความสมเหตุสมผล (validity) ของแนวความคิดเท่านั้น แล้วงานนวัตกรรมศาสตร์สาขาต่างๆ ก็ทำกันอยู่ แล้วก็ยังจะต้องทำกันต่อไปคราวจนมันนุ่งเข้าหากันไป ประมาณหนึ่งหรืออุกทำให้เชื่อว่าได้บรรลุถึงสัจธรรมนั้นแล้วโดยทันที

16

สั่งหนึ่งว่าไม่อาจจะมองข้าม ไปได้ก็คง
มันบุญเป็นผลของสักภาพแวดล้อม และนั่นนั่นก็
ทำให้รู้ว่าสำนักที่จะต้องพิจารณาเรื่องสักภาพแวด
ล้อมทั้งหมดให้เกิดแนวความคิด หรืออยู่ภายใต้
อกขันนาพิจารณาของทั้งพระพุทธเจ้าและ
นางมาดาก

เรารากรากันว่าสังคมอินเดียในสมัยพุทธ
ถ้า นี่การแบ่งชั้นวรรณะออกเป็น พระราชน,
กษัตริย์ (นักบริหาร เจ้าที่ดิน) แพศย์
(พ่อค้า) ศรีห์ (ชาวนิมิต กรรมกร ยาจก)
โดยส่วนว่าสรวยส่งเกิดขึ้นมาจากพระราชน หรือ
ประมาณนั้น ก็คือภูมิปัญญาเจต เป็นอนันต์ โดย
พระราหมณ์ออกมากจากปากของพระราชน กษัตริย์
มาจากแขนของพระราชน แพศย์มาจากการค้าขาย และ
ศรีห์มาจากเชื้อของพระราชน เมื่อสรวยส่งสาย
หรือตายไปจะกลับไปสู่พระราชนซึ่งบันดาลสุข
แต่การจะกลับไปสู่พระราชนได้ ทุกคนต้องปฏิบูรณ์ตัว
ตามกฎ ระเบียบ พร้อมทั้งพราหมณ์ที่ออก
โดยพราหมณ์อย่างว่าพราหมณ์สมารถจะตัด
ต่ออกบันพระราชนได้ พระราชนได้รับยกให้ความรู้ดังๆ

เกี่ยวกับพระรามเอง พิธีกรรมที่จะทำให้พระหม
พอลิ่วให้กับพระมหาณฑลที่บรรดาโน้นนั้นสุด
ต้องอาศัยพระมหาณฑลเป็นตัวกลาง อย่างไรก็ตาม
แนวความคิดนี้ได้ถูกคัดค้าน จากประชุมที่หลาย
สำนัก ดังเช่นสำนักของอธิการกัมพอด ซึ่ง
สอนว่า ชีวิตหรือสรรพสิ่งใดเกิดขึ้นมาจากการ
พระหมดังที่พระมหาณฑลว่า แต่เด็กนั้นมาจากการ
รวมตัวของชาติต่างๆ และเมื่อตัวลงไปบนน
ชาติต่างๆ ก็กลับแยกสลายไปสู่สภาพเดิม เป็น
ต้น น้ำ ลม ไฟ ชีวิตที่เรามีอยู่ไม่จำเป็น
ต้องไปปะนุ่งกับพระมหาณฑลเพื่อกลับไปสู่พระหม
ของท่านไม่ไปสังเวยพระมหาณฑลแห่งนี้เสีย
เมื่อมีชาตอยู่ร้าวครองหากความสุขให้กับตัวเอง
อย่างเต็มที่ทั้ง การกิน การดื่ม การเล่น โดย
ไม่ต้องรับผิดชอบต่อสิ่งใด ขณะเดียวกันนั้น
สำนักของอธิการณานาญนัตร หรือพระมหาเว
กโจนติพากพระมหาณฑลสอนให้เข้าสั่งตัว ตัดชีวิต
เพื่อสังขายให้กับพระหมานั้นว่า เมื่อพากพระรามแล้ว
ว่าสั่งตัว ฯ ทุกคนจำเป็นช่วยเหลือกันจะได้กลับไป
สู่พระหม แล้วก้าวไม่ทางพระมหาณฑลไม่นำอาสา พ่อ
แม่ ลูก เมื่อของตนไปบุญช่วยเหลือ ในการนั้นนั่น
คือการสั่งสรรพสิ่งไปสู่พระหมนั้นเป็นอนันตสุข
พร้อมกับสอนว่า สรรพสิ่งเกิดขึ้นมาจากพันธะ
หรือกรรมที่ทำไว้ สรรพสิ่งเกิดมาเพื่อโปรด
เปลือกกรรมหรือพันธะต่างๆ นั้นเรื่องกับระนัด
ระวังไม่ให้พันธะใหม่เกิดขึ้นอีก ซึ่งเมื่อหนุด
พันธะแล้วรู้จะลิงไม่吉จะอันเป็นสุขนั่นควรจะ
ไม่มีการเกิดขึ้นมาอีก การปลดปล่อยห้องความ
ยั่วน์ในทางด้านวัตถุและในด้านจิตใจ ใน
ด้านวัตถุก็โดยการไม่มีคิดรองสังให้ที่มีไม่จำเป็น
รวมทั้งสักผ้า เครื่องแต่งกาย ปูรุสแต่งอารามนั้น
ทางด้านจิตใจก็โดยการตัดความกระหายของ
ทั้งมวล ซึ่งก่อให้เกิดตัวเปลแปลกๆ เช่น การ
ธรรมานร่างกายด้วยวิธีต่างๆ การระนัดระวังที่
จะเบี่ยดเบี้ยนชีวิตของสัตว์และพืช โดยการบูด
กวาดทางก่อนเดิน ไม่เมียยข้าร่องบนสังทัมส
เขียว ระวังไม่ให้สั่งชีวิตเข้าไปในทางทวาร
กรองน้ำก่อนเดิน ใบกอดด้วยสั่งชีวิตในอากาศ
ที่จะปลิวเข้ามามาสู่ทางนมก ปาก นู ตา ขณะที่
สำนักสัญญาณด้วยกันทั้งหมดนั้นว่า สั่งตัวๆ มี
อยู่เบื้องอุ้งคิ้วเราไปรับวุฒิร้างกฎหมายของตนให้
มัน คราวหนึ่นเมื่อปีนี้อย่างไรมันก็เป็นอย่าง
นั้น คราวละไรดี มันก็คือสำหรับคนนี้ ดังนั้น

เรื่องนี้คร่าวๆ ก็จะเป็นในสิ่งใดโดยเฉพาะ หากเราเข้าใจได้ดีว่ามนุษย์เราคือสามารถที่จะแสวงหาความสุขได้ในทุกสถานการณ์ แนวความคิดเรื่องความสุขของท่านพูดของคือเห็นว่า เป็นมิจฉาทิฐิ ที่ก่อให้เกิดความประพฤติการปฏิบัติและความสำนึกรักใคร่ด้วย ดังเช่น พากวนยินภิกษาจิตอาชญา แบ่งชุมนรณะ เป็นศรีบุปผาชีวิตอันๆ ความสำนึกรักใคร่ด้วยความผ่อนคลายด้วย การลังเลด้วย ขณะที่ก้าว อาศัยเกณฑ์ที่ทำทายชีวิตไว้ความรับผิดชอบ อาราจก่อให้เกิดการเบี้ยวหนี้ด้วย ด้วย ดังเช่น หักการเงินไว้ ลักษณะที่ ผิดกฎหมาย เช่นกันทุกสัญชาติอยู่บุตร ที่ขาดความเชื่อมันในความบันดาลนุ่มนวลนางครุงประจวบอี่างสุนัข คุณเชื่อหารกันตามกอง ขณะนี้ คร่าวๆ ประจุติตัวบันว่า ถ้า กินดื่นแล้วมีไข้ในเกยุบันอาจหาย ดังที่ปรากฏในคืนนี้ที่ทางพากวนยินภิกษา ขณะที่พากวนยินภิกษา นิกรณ์ความต้องการเกินไป ที่ไม่ยอมรับในงานที่ตนไม่ได้กระทำ (ในลักษณะเดียวกับงานที่ก้ามเดียวของพากวนยินภิกษา) เพื่อระงับความต้องการเบี้ยนชีวิตอันๆ ด้านวันหนึ่งๆ แทนจะทำอะไรลงให้มีได้และท่านก้าวเขย่งกวนันก็อีก ยิ่งร่างกายด้วยเรื่องนักทรมานร่างกาย เกล้านพากวนยินภิกษา ไม่ทรงเห็นด้วยและได้ประภาความคิดคัตคำน

อย่างไรก็ตาม พากวนยินภิกษาได้นำวิธีการวิเคราะห์ของอธิบายกันเพล มากใช่วิเคราะห์ไว้ เสียงทางประกอบไปด้วยชาติที่ส่วนรวมกัน แต่กว่าการรวมกันของมนุษย์ก็ได้begin ให้อิ่มไว้รักภูมิที่ มันก็ภูมิรู้สึกของมนุษย์ธรรมชาติในลักษณะนั้นเฉพาะซึ่งทำให้เกิดมีประสิทธิภาพสัมผัสรู้สึกนักคิด มีสติปัญญาทางแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ พิจารณาสิ่งต่างๆ ได้ ขณะเดียวกันก็ให้แนวความคิดเกี่ยวกับภูมิ ระยะเบื้องหลังธรรมชาติ มากจากแนวความคิดเรื่องพรมทาง ปักก็จัดขึ้นและแต่ก็มีได้อ่วนหัวเมื่อเดือนที่เที่ยงแท้ที่แน่นอนดังที่พราหมณ์ผู้ แหลกเราก็ไม่ควรจะดูถูกมนต์มนุษย์ในสังฆารามนั้นจะต้องมีความเป็นไปตามธรรมชาติของสิ่งต่างๆ ต้องมีห้องสรรรษ์ความไม่เบี้ยนชีวิตกันและกัน (อันเป็นแนวความคิดที่สำคัญของนิกรณ์ธรรมชาติ) แต่นั่นก็ให้ที่สูงมนุษย์ไปตามธรรมชาติ ดังสิ่งใดก็จะนักความกันเป็นอุทิศนั้นนั่นไม่รู้

ทรงกว่ามันกำจังสร้างพันธะที่จะทำให้มันต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏ

พระพุทธองค์ทรงเลือกที่นี่ว่า สิ่งต่างๆ เกิดขึ้น ดังอยู่ และดับไปโดยเบ็นธรรมชาติ ชีวิตทั้งหมดมีการ เกิด แก่ เสื่อม ตายเป็นธรรมชาติ สิ่งที่เปลี่ยนไปหรือทำให้หมุนเวียน แต่ก็ต่างกันนั้น เพราะจะดับของสติปัญญา และการใช้สติปัญญา ผู้ที่มีสติปัญญาสูงก็ควรที่จะต้องใช้ความคิดให้ตรงกับสัมภាមที่ถูกต้องไว้ก่อน แต่ก็ต้องยังไม่ถูกต้อง ก็จะก่อให้เกิดมิจฉาทิฐิ ความคิดความสำนึกรักใคร่ อันก่อให้เกิดการกระทำผิดๆ ซึ่งเป็นการเบี้ยนชีวิตด้วยและสรีรพัตต์ให้เดือดร้อน

อย่างไรก็ตาม ข้อดีแห่งต่างๆ ที่มีต่อแนวความคิดของปักก็จัดขึ้น หรือระบบขึ้น วรรณของสังคม หรือแนวความคิดของพระพุทธองค์ที่ได้แหงค์ต่ออีกต่อต่างๆ ที่เกิดขึ้นก่อนนั้นนั่นเป็นไปได้ หรือด้วยของซึ่งก่อให้เกิดวิธีชีวิตแบบต่างๆ ได้นอกจากที่จะต้องอยู่ในระบบชนวนรัฐของสังคมนั้น สาเหตุที่สำคัญก็เป็น เพราะโครงสร้างทางอำนาจของสังคมที่มีได้รองรับระบบที่ได้ถูกสร้างขึ้น อนาคตให้มีก่อให้เกิดการครอบคร้ำวิธีชีวิตของมนุษย์ในทุกแห่งทุกมุน มนุษย์ยังคงต้องรับรู้ความคิด ดำเนินเรื่องวิธีในทางที่ตนเห็นด้วย ลงกรรมความเดือร้อนของมนุษย์เกิดขึ้นจากน้ำเสียงทางจิตวิทยาของซึ่งน้ำเสียงทางธรรมชาติมากกว่าที่จะเกิดขึ้นจากระบบทราบานด้วยความนุ่มนวลย์สร้างขึ้นมา เมตตาธรรมจะเป็นสิ่งที่เพียงพอต่อการที่จะคัดคายน้ำเสียงความเดือร้อนของเพื่อนมนุษย์

ขันต่อไปในอนาคต (ชูโรปในศตวรรษที่ ๑๙-๒๐ ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความคิดของไฮเกล (Eriederich Wilhelm Hegel) แนวความคิดของเขาก็นำมายื่อขึ้นมาประกฎการณ์ในด้านต่างๆ ทั้งทางวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ในฐานะนักคิดมาร์ก์ซึ่งไม่พ้นที่จะได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดของไฮเกลอย่างไรก็ตาม ในขั้นต้นนั้นสำหรับมาร์ก์ซึ่งได้หนึ่งหน้าว่า สถาการณ์ทางปรัชญาหลังสมัยของไฮเกลนั้นเป็นอนันต์สถาการณ์ทางปรัชญาหลังสมัยอริสโตเตลีซึ่งถูกมองว่าสมบูรณ์แล้ว และสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปนั้นก็คือการนำปรัชญาไปใช้ในทางปฏิบัติ ซึ่งนั้นทำให้ปรัชญาสำหรับมาร์ก์ซึ่งอยู่เพียงในฐานะที่จะอธิบายโดย แต่ต้องเปลี่ยนแปลงโดย และวิทยานิพนธ์สำหรับปรัชญาเอกของมาร์ก์ซึ่ง The Differences Between Democritus' and Epicurus' Natural Philosophy คือเพื่อศึกษาถึงการนำปรัชญา มาใช้ในทางปฏิบัติ หรือการเปลี่ยนแปลงจากอภิปรัชญาไปสู่จริยศาสตร์

ไฮเกลได้ขึ้นมองประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ด้วยชุดเรื่องต้นทางศาสนา โดยใช้มันให้สนับท้างศาสนาที่อธิบายถึงสภาพของมนุษย์ คือคำว่าตกค้า (the Fall), มาใช้ในความหมายใหม่โดยใช้ชีวิตธรรมชาติและนัยของมนุษย์เกิดจาก การที่มนุษย์ไม่ประพฤติตามกฎศีลธรรมที่ด้วยเองสร้างขึ้น ซึ่งไฮเกลอ้วนคือความตกต่ำของมนุษย์ มนุษย์เริ่มแยกแยก (alienate) จากตัวเองและเพื่อนมนุษย์ ดังจะเห็นได้จากความขัดแย้งของความคิดภายในตัวมนุษย์และระหว่างเพื่อนมนุษย์คุยกัน โดยชื่อสภាពของกรีกโบราณว่า สภารังสรรค์กล่าวว่า “ไม่มีมนุษย์ในมนุษย์” นี่เป็นอันนั่นเดียวที่กัน ไม่มีความขัดแย้งระหว่างศีลธรรมส่วนบุคคลกับศาสนาที่เป็นสถาบัน สังคมกับการเมือง สภารังสรรค์ก็จะเริ่มปรากฏในหน้าพุทธกาลนั้นอีก ศาสนาชาวยิห์ (Judaism) ขึ้นทำให้ต้องมีการเขียนร่างกฎหมายหรือกฎหมายศีลธรรม ซึ่งปรากฏอยู่ในหัวใจให้ออกมานะน้ำลายถักน้ำอักษร และมนุษย์ก็จะมีเพื่อนมนุษย์ ศาสนา การเมืองในฐานะที่เป็น “สิ่ง” ซึ่งอยู่ภายนอกตัวเอง (objectification) และพระเจ้าก็ถือว่ามนุษย์เป็น

๓

ขณะที่สภาพของชูโรปในสมัยของมาร์ก์ซึ่งมีระยะเวลาห่างจากสมัยพุทธกาลราวๆ ๓๐๐ ปีนน สภาพการณ์ต่างๆ ได้แตกต่างกันไปมาก ประวัติศาสตร์ ใจให้เห็นถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นมา ตั้งอยู่ และดับไป และสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ก็ได้ถูกบันทึกไว้ความเพื่อแสดงความเป็นจริงเพื่อคำอธิบายให้กับสิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นและยังดำเนินอยู่ และคาดการณ์ถึงสิ่งใหม่ที่จะเกิด

ภาวะของพระองค์ที่จะทำให้มนุษย์กลับเข้า
หาสากลเดิมของตัวเอง (coming to one's
own หรือ appropriation) ขึ้นเป็นความรู้
เดิมปัจจุบันพระองค์อันทำให้พระองค์หัน
เน้นถึงด้านปัจจุบันคือ ต่อมามีอธิบาย
เช่น The Phenomenology of Mind บัญชา
ต่าง ๆ มันเป็นนามธรรมมากขึ้นและคำว่า
“จิต” ซึ่งแต่เดิมเคยหมายถึงจิตหรือสปริต
ของบุคคลชนแต่ละคน ก็ได้กลายหายไปใน
จิตของโลกซึ่งปราศจากภาระผ่านวิถีทางประวัติ-
ศาสตร์ ด้านแต่เดิมการ ปราศจากตัวออกของจิต
สมบูรณ์ที่อยู่พัฒนาขึ้นมาตามกฎวิถีวิชี
(dialectic) คือถึงที่ต้องขยับตัวเพื่อพัฒนาลักษณะ
ที่ขาดแย้งกันนับสภาวะเดิมขึ้นมา ปัจจุบัน
สภาวะเดิม ทำให้เกิดการปรานอม (reconcil-
iation) โดยสภาวะแข่งกันได้ขึ้นนั่นก็คือปัจจุบัน
ด้วย กลยุทธ์สภาวะใหม่ขึ้นมา และสภาวะ
ใหม่ที่จะลอกแย่งและเกิดการปรานอม เป็นเช่น
นี้ไปเรื่อย ๆ

ชั่งເເກລດຕີວ່າງຸປ່ຽນອັນສມບັບຮົດຕີເກດ
ຂັນມາຈາກວິໄລຍະໃຈອົງຈົດສມບັບຮົດ(ຊັ້ນດ້ານພະ
ຄົດຄວາມເບີນເຫດ່າ ແດກຕົວອາການໃຫ້ເທິ່ນ ໃນ
ປະວັດສາສຕ່ຣີ ຕີ່ອການເກີດຂຶ້ນອົງຮູ້ແລະອາຈ
ຈະດ້ວຍເຫດຸ່ຜົດທາງດ້ານຈົດວິທາຍຂອງເເກລດຕີໄນ້
ພວໂມກັນສກາພຂອງໝາຍອນນັ້ນທີ່ນີ້ອ່າງຈະຮົວ
ຕັກນັບນີ້ຮູ້ກົມ່ນຄົງເບີນແປ້ງໃໝ່ ດັ່ງທີ່ໜ້າລາຍ
ໜັດໃນຢູ່ໂປ່ກໍາໄດ້ແລ້ວ ເພື່ອຮະຕູນຄວາມງຽກ
ນີ້ໄກດົດຂຶ້ນໃນຫຍ່ໜ້າວ່າຍອນນັ້ນເເກລດຕີປະກາສ
ວ່າ) ຮູ້ເວົ້າເສີ່ຍແສດງລົງປ່ຽນອັນສມບັບຮົດ
ຂອງຈົດສມບັບຮົດທີ່ບໍ່ເກີດຂຶ້ນໃນຍຸດ ດັ່ງເຫັນທີ່ເຄີຍ
ປະກາງໃໝ່ນີ້ເທິ່ນມາໃນຍຸດກໍຣົກ ພຸດໂຮມນັ້ນ
ແລະນຸ່ມຍັງຊັ້ນເມີນສ່ວນຫັ້ນຂອງຈົດວິທາຍແໜ່ງຈົດ
ສມງູ່ນັ້ນ ກະໄດ້ລັບຄວາມເບີນເຫດ່າເປັນພດ
ສກາພເດີນນາອະນຸຍາກຕົວອົບເນັດຕໍ່ເສົ່າ (free being)
ກີ່ໄດ້ການນີ້ຄວາມຮູ້ຈົດຄວາມຈຳເປັນ ທ່ອດຄວາມ
ເປັນໄປຂອງຈົດສມງູ່ນັ້ນ ຜົງບ້າງຊຸບນັ້ນແດກອອກ
ນາໃນຮູ້ປ່ຽນເສົ່າ ຈົດຄວາມຮູ້ໃນຄວາມຈຳເປັນ
ນັ້ນຈະຂໍ້ວິໃຫ້ນຸ່ມບໍ່ໃຫ້ສກາພແຈລ້ມພື້ນກາຣ
ບຽບຄົງເບົ້າໜ້າຍຂອງຕົນໄດ້ຢ່າງເຕັມກີ່

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่รักความเรียบง่ายและเกลียดความ
แนวความคิดของเชิงเดิมเป็นสองฝ่าย ผู้เขียนขี้
และฝ่ายขวา ซึ่งต่อความแนวความคิดของเชิงเดิม
เกลือกหัวไปในเชิงของการก้าวหน้าและอนรักษ์

ผู้ชายหัวร้อนผู้ยกความน่าเชื่น สเตรลส์ (Straus) บางเออร์ (Bauer) สเตอร์เนอร์ (Stirner) และฟอยเลอร์บัค (Feuerback) นั้นได้พยายามธรรมแล้วก็ที่ตีความแนวความคิดของເອເກດไปในลักษณะที่ว่า ถ้าหากจะตีสมบูรณ์จะแสดงตัวหรือปรากฏด้วยผ่านมาทางความคิดของมนุษย์ (บางคนค่อนข้างจะถูกแบร์บูปไปเป็นรูปธรรม เช่น เบ็นเนแวนความคิดการสร้างรัฐและรัฐ) นั้น จิตสมบูรณ์เองก็มิใช่อะไรไปมากกว่าการบุคคลิชฐาน (personification) การทำความคิดให้เป็นวัตถุ อุ่นอมอคายะเป็นตัวตนเขามา เป็นการบิดเบือนความคิดของมนุษย์ไปในเชิงเทวดา และสำหรับฟอยเลอร์บัค นั้น เกี่ยว กับศาสนา (คริสต์) เขาถึงตีความว่า ศาสนา หรือพระเจ้าเกิดขึ้นจากการทำแก่นแท้ของมนุษยชาติให้กลายเป็นตัวตนของมัน และแยกและมนุษย์ธรรมออกจากโลกแห่งการดำรงอยู่ ของมนุษย์แบ่งโลกออกเป็นสองส่วน ทางโลกและทางธรรม

2

เมื่อมาร์กซ์จะนำแนวความคิดของເສດຖະກິດ
ນາຍອົບນາຍຄົງສປາກເທິງຈົງ ແລະພາຍກາຜົດສົງ
ຫຼືກົດເຊີ້ນໃນດັກມະນະຂອງກວ້າວິທາສາຫະກິດ
ດັກມະນະຈີດນີ້ມີแนวความคิดເກີຍກັບ
ພົດນາກຂອງມີນີ້ໃນທາງປະວິດຕາສາຫະກິດ

หรือวิทยาศาสตร์ของเยเกล ไม่อาจจะทำให้กล่าว
ถึงอย่างเท็จจริงได้ ถึงขั้นความอดอยากมาก
แค่นี้ของกรรมกรว่ามันเกิดขึ้นมาอย่างไรให้
ชัดเจนและเป็นวิทยาศาสตร์ ในการอภิจักษณ์ของ
ว่าปราภกภาระนั้นนี่หรือขอที่จะจริงดังกล่าวมัน
เป็นสิ่งที่ง่ายๆ ที่สุดที่สักการะ ในการศึกษา
เป็นสิ่งที่ง่ายๆ ที่สุดที่สักการะ ในการศึกษา
ของจิตสมบูรณ์เพื่อไปสู่รุปรธรรม สมบูรณ์ หรือ
สร้างสมบูรณ์ ในลักษณะเดียวกับที่สังคมต้อง^๔
มีพราหมณ์ กษัตริย์ แพศย์ ศรีหู เพาะต่อ^๕
กำนันดามาจากส่วนสำคัญแต่ถ้าต่างกันของพระมัน^๖
หรือพระเจ้าหรือปรมາṇมัน ของปุถุชนจิตยนະ
แต่ความยากแค้นของกรรมกร อันเป็น^๗
จากการพัฒนาของระบบทุนนิยมอุดตสาหกรรม^๘
ที่ซึ่งทรัพยากร ไปในความสำนักของ เขาว่ายัง^๙
ลักษณะเมืองอาตีรุจกับเงินเยเกล (Engels ในบ^{๑๐}
๑๑๑๒) นั่นมันทำให้เขายอมรับคำอธิบายของ
เยเกลไม่ได้พร้อมกับ ใจโน้มเที่ยเกลว่าใช้หัวดิน
ต่างเท่า (แม้ว่ามาร์กซ์จะยอมรับว่าดังแต่การ
เรียนดูจนถึงสุดท้าย แห่งความคิด ของเขานี้
อยู่ในแนวของเยเกลดอลดก็ตาม)

ด้วยอิทธิพลแห่งแนวความคิดแบบบัวตุล
นิยม มุนษายานิยมของพ่อขุนเรืองบาก ทำให้
มาร์กซ์หันมามองประวัติศาสตร์ด้วยวิวัฒนาชีว
ของสังคมในลักษณะที่ต่อมานิยม มุนษายานิยม โดย
ถือว่าพลังที่สำคัญที่สุดในการเปลี่ยนแปลง พัฒนา
การเขียนในสังคมมุนษ์ยังคงทุปรากฎฐานในประวัติ
ศาสตร์นั้นนับว่าอย่างแรงงาน การผลิต การสร้าง
สรรค์คุณของมนุษย์เอง มิใช่พลังที่มีอยู่ในจิตสม
บูรณ์ที่มาจากเหล็กกล้า และแรงงานที่สำคัญก็คือ
แรงงานที่ผลิตเครื่องอุปกรณ์บริโภคที่ถูกกำหนดนำ
ให้ในการดำเนินชีวิตอยู่ของมนุษย์ หรือแรงงาน
ทางเศรษฐกิจ ซึ่งจำเป็นที่จะต้องมีให้ทำการ
ผลิตมิโอกาสได้สร้างสรรค์ ปรัชญา ศาสนา
กฎศีลธรรม ศิลปะ กฎหมาย หลักการปกครอง
วัฒนธรรมอันเป็นโครงสร้างส่วนบุคคลของสังคม
ขึ้นมาได้ และนั่นนับว่าเป็นการรักษาไม่ปฏิเสธ
เชิงเอกสารว่ารัฐเป็นผู้มาจากพัฒนาการของ
สังคม แต่ในขณะที่เชิงเอกสารว่ารัฐเป็นสิ่งเดียว
ที่บันสังคมนั้นรักษาไว้อย่างดีที่สุด ดัง
นั้นแทนที่มนุษย์จะต้องยอมตนต่อรัฐ แม้ว่า
รัฐจะมีอยู่เพื่อสนับสนุนองค์สถาบันความดีของ
สมัยนี้ รัฐก็กลับจะหักดิบลดลงตามด้วยความดีของ
การของสังคม และในประวัติศาสตร์ซึ่ง

มนุษย์ตกลอยู่ในภาวะแบปลแยกนันรัฐอันเป็น
จุดยอดของ โครงสร้างส่วนบนมันถูกสร้างขึ้น
เพื่อรักษาสถานะเดิมของสภาพความสัมพันธ์
ทางการผลิต การกระจายผลผลิตแบบเดิมอาจ
ไว้ หรืออีกนั้นเป็นสภาพธรรมชาติ ดังนั้นที่
 ori สไตล์เดิมก็คือว่าก้าวมีทาง ซึ่งจะต้องทำงาน
 เพื่อเลี้ยงดูนาย หรือให้การสนับสนุนนั้นนั่น
 เป็นสิ่งธรรมชาติ ซึ่งสภาพดังกล่าวมันมีความ
 ขัดแย้งอยู่ภายในอันทำให้ความสัมพันธ์ทาง
 การผลิต และกระจายผลผลิตแบบเดิมนี้ไม่
 ได้ อันทำให้โครงสร้างส่วนบนของสังคมต้อง
 เปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนถึงยุคทุนนิยมอุดสาครรุ่น
 ในปัจจุบัน การเน้นถึงความสำคัญของรัฐ
 หรือครัวเรือนส่งเดียวกับสังคม ซึ่งประกอบ
 ไปด้วยแรงงานที่มีความตั้งใจทำงาน
 กระบวนการผลิต และโครงสร้างส่วนบนนั้นเป็น
 องค์ประกอบในลักษณะของเชิงเดิม ไม่ว่าจะ
 อธิบายสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ได้และ
 มองไม่เห็นพัฒนาการก้าวต่อไปของโลกนั้นยัง
 หรือการทำงานของกฎหมายวิธีดังนั้นก็อดมโนที่
 สังคมนั้น อย่างเช่นที่ โนมส์ มอร์, โรเบิร์ต
 โอลาน, ชาร์ล ฟรุต, แมร์ต ชิมอฟ ได้คิดผ่าน
 เอาไว้ แต่ในอุดมคติ สังคมนั้นยังดังก้าวนี้นั่น
 สำหรับมนาร์กี้ แล้วเป็นพวก เพื่อผู้ที่ไม่พอใจ
 กับสภาพสังคมที่เป็นอยู่ เสนอสภาพสังคม
 ใหม่ที่น่ามาแต่ไม่อาจจะบอกได้ว่าจากสภาพที่
 เป็นอยู่จะไปสู่สภาพที่ต้องการหรือเกินกว่าควร
 จะเป็นได้ย่างไร

การกจที่มรดกชัพงพระทักษิณอธิบดี
สภาพความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ว่าในนั้นอย่างไร
นี้สาเหตุอย่างไร จะแก้ไขอย่างไร สภาพความ
เป็นจริงสำหรับมนุษย์ในสายตาของมาร์กอกก็คือ^๔
มนุษย์ตอกอยู่ในภาวะเปลกแยกในสภาพสังคม
ทุนนิยมอุดตสาหกรรมขณะนั้นมนุษย์ต้องเปลก
แยกจากกันเช่น เขาต้องขายพลังการผลิต การ
สร้างสรรค์ ขายโภคภัณฑ์ความศรัทธาของ
ชีวิตให้กับนายทุน เพื่อแลก مقابلงานที่จะทำ
มาประทังชีวิตให้อยู่รอด แบลกแยกจากกัน
ผลักดันสร้างขึ้น ไม่มีโภคภัณฑ์ได้ชั่นชุมกัน
ผลพวงแห่งความสามัคคี และแรงงานของคน
เชื้อ เพาะผลผลิตห้องครัวเป็นของนายทุน เข้า
ขอปั้งจักษ์การผลิต และเข้าต้องแบลกแยกจาก
เพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง เพราะเพื่อนมนุษย์ล้วน

แต่ท่านดีดสิ่งความเป็นมนุษย์ เพราะทุกคนต้อง
ขายแรงงาน ขายตัวเองให้กับนายทุน เป็น
เพียงบัจจุบันการผลิตของนายทุน ความสัมพันธ์
ระหว่าง เจ้ากับ พ่อแม่บุญธรรม เป็นไปแบบตัวจัด
ตัวหนึ่งกับอีกด้วยหนึ่ง ขณะที่ความสัมพันธ์
ระหว่างกรรมกรกับนายทุน เจ้าของบังชักการ
ผลิตได้เป็นไปแบบที่เพื่อนมนุษย์จะมีต่อกัน
ในฐานะที่เป็นมนุษย์สมความสามาถ พลังใน
การผลิต มีโอกาสซ่อนซึ่งกับความรุ่นเรืองของ
ชีวิต พัฒนาศักยภาพส่วนตัว ทำให้เติบโตทาง
ชุมชนหรือชาติในลักษณะพิเศษเฉพาะตัว แต่
เป็นไปในลักษณะเจ้าของกับผู้ถูกเบี่ยงเบนเจ้าของ
นายกับทาส ผู้เอื้อประโยชน์กับผู้ถูกเอาเปรียบ ผู้
ควบคุมหัวผู้ทำงาน ผู้ปกป้องกับผู้ถูกปิดกรอง
และบัญญาของความประพฤติแก่กันอยู่ที่ความ
สัมพันธ์ทางการผลิตตนเจ้าของมนุษย์บางคนครอบ
ครอบบังชักการผลิตเอาไว้ ถือสิทธิในบังชักใน
การผลิตเอาไว้แล้วก็อนุญาต ให้คนที่ไม่มีสิทธิ
ไม่มีโอกาสได้ครอบครอง เดี๋ยวบังชักการผลิต
นั้นเพื่อทำการผลิต ในสังคมศักดินาการเกษตร
นี้ เจ้าของนิยมจะกำหนดตัวร่าคาให้สิทธิจะ
ห้องจำกัดเป็นค่าตอบแทน แต่ในสังคมทุนนิยม
อุดสำนักกรรมมนยาทุน เจ้าของโรงงานบังชักการ
ผลิตยังคงกับมีผู้กำหนดค่าผู้ที่เข้ามามาใช้สิทธินั้น
ควรจะมีชีวิตอยู่ด้วยเดียว ในมีโอกาสเป็นเจ้า
ของบังชักการผลิตด้วยค่าตอบแทนเท่าไร และ
มันก็แสดงให้เห็นภาระขัดแย้ง คือความมอดของภาค
ยากเกินจนยากที่จะมีชีวิตอยู่ได้ของกรรมกรที่
เกิดกับระบบทุนนิยมอุดຕากรรม ชีวันนายทุน
เจ้าของโรงงานและชนชั้นสูงมีความเป็นอยู่
อย่างหรูหรากว้างเพ้อ (ในอังกฤษสมัยนั้น) และ
ตามกฎวิถีชีวันนี้ก็ทำให้มาร์กซ์พยากรณ์ไว้ว่า
ต่อไปจะเกิดการเผด็จการของชนชั้นกรรมมา
ชีพ โดยกรรมกรหง่านด้วยลักษณะที่สีแบ่ง
ชิงอาชีวะบังชักการผลิตต่างๆ (ชิงเกิดขึ้นมาได้
เนื่องจากแรงงานการผลิตของผู้ใช้แรงงาน
ทั้งมวล และถูกคนบางคน ໂกรกรรม ໄไปร่ อัง
กรรมสิทธิ์ ครอบครองเป็นสมบัติส่วนตัว) จาก
นายทุนมาเป็นของชนชั้นกรรมมาชีพ โดย
ชนชั้นกรรมมาชีพจะเข้าด้วยนิการผลิตแบ่ง
เป็นผลผลิตกันเอง และภาระแบ่งดังกล่าวก็
จะถูกยกเสี้ยงอีกครั้งหนึ่งเป็นภาระสังเคราะห์
ซึ่งชนชั้นกรรมมาชีพจะถูกด้วยความเป็นสังคม

นิยมคอมมูนิวนิสต์ ซึ่งทุกคนเป็นเจ้าของบ้านจัดการผลิตร่วมกัน งานนโยบายการผลิตเพื่อสนับสนุนความต้องการหน่วยอยู่ ๆ ของสังคมอย่างสอดคล้องกันนี้ให้เกินภาวะอนาราชีไปโดยทางการผลิต (the anarchy of production) ซึ่งก่อให้เกิดการผลิตเกินความต้องการ หรือไม่พอ กับความต้องการ ถึงประดิษฐ์ เทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลแห่งพลังการผลิต อัจฉริภาพของคนวุ่นวายก่อน ๆ จะนำมาใช้เพื่อสร้างสรรค์ชีวิตความอยู่ของมวลมนุษยชาติให้ดีขึ้น ให้มีโอกาสท่องเที่ยวตามความสามารถส่วนตัวของตนให้สูงขึ้น หากความสุขความรื่นรมย์จากการมีชีวิตโดยถ้วนทั่ว มิใช่อกุนนำไปใช้เพียงเพื่อการแสวงหากำไรของนายทุน เพิ่มพูนความสุข อำนาจความสะดวก เนื่องด้วยความสามารถทางการแสวงหาความรื่นรมย์ การพัฒนาศักยภาพส่วนตัวของเพียงเฉพาะนายทุนเท่านั้น

१८

บัญญาของมารักษ์คือ สภาพความเป็นอยู่
ของมนุษย์ที่แตกต่างกันอย่างมาก มีคนบาง
พวกที่มีความเป็นอยู่ย่ำแย่หรือ ฟิ่งเพ้อ ขณะที่
มีคนอื่นบางพวกที่มีความเป็นอยู่ย่ำแย่จากแคน
ขาดแคลนส่วนที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิต ทั้ง
ที่พวกเขารู้สึกว่าทำงานย่างหนัก วันเวลาอ้างใช้
ไปกับการทำงานเกือบทั้งหมด อย่างไรก็ตาม
หลักเดิมๆ ได้ และสำหรับมารักษ์นั้นนักการ
เอกสารเดาเราเปรียบโรงกรรมของผู้มีความเป็นอยู่
อย่างหรูหรากับฟืนห้อ โดยไม่ทำการผลิตกระดาษ
ต่อหน้าท่าทางผลิตและต้องมีความเป็นอยู่ย่ำ
ทุกข์ยาก โดยอ้าง กรรมสิทธิ์ ในเบื้องต้น การผลิต
ซึ่งมารักษ์เห็นว่ามันประภูมิอยู่ระหว่างเวลาของ
ประวัติศาสตร์ที่จะทับบัญญา สำหรับพระพุทธ
องค์ครู ความทุกข์ทั้งมวลในทุกแห่งมุมของชีวิต
เช่น ความเกิดแก่ เจ็บไข้ หัวใจ ความทายความ
หน้าความร้อน ซึ่งเหล่านี้พระองค์ยอมเป็นเรื่อง
ธรรมธรรมตามนุญจะต้องประศสนและสามารถ
จะบรรเทาหนานั้นได้ด้วยบัญชีสี่ ซึ่งมีรายละเอียด
เช่นมาใช้ชีวิตร้าย แลกเปลี่ยนกันในหมู่ผู้ทำ
การผลิตและบริจาคให้กับผู้ที่ไม่ได้ทำการผลิต
เช่น ผู้ที่พูดภาษาไร้ความสามารถ นักบวช
เมืองคุณเล่านั้นร่องขอ ซึ่งผู้ให้ก็จะให้ด้วย
ความเมตตา กรุณา ขณะที่ผู้บวชกรรภูด้วยความ
รักในคุณและตอบแทนคุณตามความสามารถซึ่ง

นั้นนักจะค้าจุนให้โลกหรือในสภาพกรณีต่างๆ ดารงอยู่ได้อาชญา นั่นคง แต่สิ่งสำคัญที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความไม่สงบ ความสับสนในหมู่บุญทุกอัน ตั้มหา ความของขามนี่ อยากรื้น อยากรื้น อยากไม่เป็น ของมนุษย์อันทำให้มนุษย์สร้างสรรค์ หรือทำลายล้างสังฆติฯ แล้วการสร้างสรรค์หรือทำลายล้าง ไม่ว่ามันจะก่อให้เกิดสิ่งที่เลือ เดิศหรือเดชธรรมล้วนสับเสื่องมาจากการตั้มหาร่องมนุษย์รวมทั้งสภาพบุญหากมาร์กซ์มองเห็น มันก็ถือว่าเกิดขึ้นมาจากตั้มหาร (หรือต้นต่อด้วยกิจกรรม อาทิชาหรือไม่รู้ความเป็นจริงของโลก ชีวิต) ซึ่งการวิจารณ์ในแบบมาร์กซ์ก็คง

จะบอกว่า นั้นอาจจะใช้ แต่มนุษย์ก็ไม่ว่าเขาทำลังๆ กับตั้มหาร และจะต้องจัดการกับตั้มหารอย่างไรก็ตามสำหรับมาร์กซ์นั้นเห็นว่าตั้มหารบนพื้นฐานอันเบนเพล็กกอกให้เกิดสังต่างๆ ขึ้นมาและดารงอยู่ได้ก็คือความต้องการนั่งขึ้นมากำราดชั้นตั้มหาร แต่เพรากความไม่เข้าใจมนุษน์เองที่ทำให้เกิดบุญหาต่างๆ ขึ้นมา เพราะมนุษย์แบล็กแยกจากพลิกผลักกีดขันมาจากตั้มหารเองที่ทำให้มนุษย์สูญเสียอำนาจที่จะควบคุมมัน และกลับถูกมนุษย์ควบคุมโดยที่เขายืนยันตนให้กับตั้มหารของคนบางคนขึ้นให้คนเหล่านั้นอ้างกรรมลักษณะในส่วนเกินที่เหลือจากการอุปโภคบริโภคไว้เป็นของตนและ

คนเหล่านักใช้สังหารีบ้านมาเป็นเครื่องมือในการบีบบังคับ ความคุณสภาพกรณีต่างๆ ให้เป็นไปตามความต้องการของตน มนุษย์จะเป็นสัตเตร์ เป็นผู้สร้างสรรค์ เป็นสตดกมีความสามารถที่ผลิตบีบบังคับที่ตั้งต้องตอบด้วยหัวหรือความต้องการพนฐานของตนเมื่อบีบบังคับขึ้นพนฐานถูกผลิตขึ้นมาอย่างเพียงพอแล้วมนุษย์จะสามารถผลิตศิลปะวิทยาการต่างๆ ขึ้นมาได้และผู้ที่ทุกข์ยากเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใช้แรงงานซึ่งทำการผลิตโดยตรงไม่เข้าใจเข้าใจต้องตอกย้ำในสภาพเป็นทาสของทุกสิ่งทุกอย่างที่เขารู้จักมา เครื่องจักร ศาสนา ประชญา การเมือง การบริหาร วัฒนธรรมรัฐ กฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้อ่อนน้อมถ่อมตนที่พยายามเอารัดเอาเปรียบ พยายามใช้ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งมุ่งคุ้มครองอยู่ได้ด้วยอำนาจทางการผลิตนั่งขึ้นพนฐานของพวกเขากลางกล้าว เป็นเครื่องมือในการรักษาสภาพให้เปรียบของตนไว้ ซึ่งมาร์กซ์เห็นว่าสภาพกรณีดังกล่าวมันนี้ความขัดแย้งอยู่ในตัวมันเอง มนุษย์ดารงอยู่ไม่ได้ซึ่งสภาพดังกล่าวในทางพุทธประชญาณนี้ เรายังพิจารณาได้ด้วยความขาดซึ่งกันตื้นๆ กดเวทที่เป็นอกตัญญู กดเวทที่ หรือขาดความเมตตา กรรณา ซึ่งนักจะอยู่ไม่ได้ (เมื่อมตาก้อ คำว่าคุณโดยสถานภาพของสังฆติฯ แต่เมื่อขาดไปแล้วสถานภาพนั้นๆ ก็ไม่อาจจะดารงอยู่ได้)

อย่างไรก็ตามวิธีการวิเคราะห์นี้มุ่งหาของมาร์กซ์ด้วยวิทยาวิธีทางประวัติศาสตร์นั้นทำให้มาร์กซ์เห็นว่าสภาพกรณีเอารัดเอาเปรียบในลักษณะดังกล่าวมันเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาในประวัติศาสตร์มนุษย์โดยมันมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ ปริมาณหรือคุณภาพของการเอารัดเอาเปรียบจนถึงปัจจุบัน สภาพสังคมแบบทันนิยมอุดหนากรรม ซึ่งการเอารัดเอาเปรียบได้พัฒนามาสิ่งขึ้นสุดยอดซึ่งผู้ใช้แรงงานการผลิตถูกกำหนดแม้แต่รากศัพท์ที่บีบบังคับ การดำเนินชีวิต ในปริมาณเท่าไหร่ ซึ่งสภาพการเอารัดเอาเปรียบจะดำเนินอยู่ต่อไปไม่ได้ เมื่อผลักการผลิตกระหนกถือพลังอำนาจของตัวเองสำหรับมาร์กซ์พลังนั้นก็จะก่อการเปลี่ยนแปลง อันทำให้สังคมเปลี่ยนไปสู่สังคมนิยม ฉะนั้น

สรรพสังทัตถก็อกำนั่นดั่นมาจากพลังการผลิต
ทั้งบังจี้ขับขันหินพ่นฐานและโครงสร้างร่วงส่วนบน
ของสังคมจะถูกน้ำม้าใช้เพื่อช่วยตัดของทอกคน
ขณะที่พุทธปรัชญาของโสดะและชีวิตด้วยหลัก
ไตรลักษณ์ และปฏิจสมูปปานันห์ทำให้มองขึ้ม
ลักษณะเฉพาะของแต่ละสังคีปะ สรรพสังคีปะ^๑
เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ไม่แน่นอน ไม่คงทน ไม่
มีตัวตนอันแท้จริง ในส่วนที่เกี่ยวกับมนุษย์ใน
ว่ามนุษย์จะพอใช้ ไม่พอใช้ ประราถอน ไม่
ประดูนาในสังคีปะ หรือภาวะใดๆ นั้นล้วน
เป็นเรื่องมาจากอวิชชา (ความไม่รู้) ความ
รู้ขึ้นมาด้วยเกยากับชีวิต ปฏิจสมูปปานะ (อันทำ
ให้การแก่บุญหาในขั้นสุดยอดของมนุษย์พึงสูงสุด
ที่ด้วยมนุษย์แต่ละคนเอง โดยไม่เกี่ยวเนื่องกับ
สังคีปะนั้นอยู่ อ่าย่างไรก็ตามสังคีปะก็ขาด
มืออยู่ เป็นอยู่แล้วนั้น พระพุทธองค์ก็ทรง
ชี้ว่านั้นจะต้องอยู่ต่อไปได้อย่างไร (เมตตา
เบนเกร็งองค์ก้าวจนโลก) เพียงแต่ว่าด้วยสังคีปะ^๒
ร้ายก็จะต้องกำจัดไปแต่การกำจัดของพระองค์
นั้นอยู่ที่การกำจัดมันออกไปจากทรงศรัทธาที่จะ
เห็นว่ามนุษย์เป็นสิ่งที่ดีก็ต้องแล้ว (ดังเช่น
ทรงศรัทธาเกยากับพระหนอนเป็นภามาหรือบ่อเกิด
ของสรรพสั่งรวมทั้งชั้นวรรณะของพวงภาคภูมิ
ก็จะหายไป พระพุทธองค์ก็โกรใจต่ำใจถึง
การเกิดขึ้นของสังคีปะ ทั้งตัวพระมหาภูมิ
มันเกิดขึ้นมาตามธรรมชาติ ตั้งแต่เรารู้เห็นกัน
ถ้าพระมหาชนมอยู่ขึ้นก็จะเกิดขึ้น จากการบุคลาชัย
ฐาน คุณธรรมบางประการที่มีอยู่ในตัวมนุษย์
คือพระมหาวิหาร เมตตา กรุณา มหิชา อุเบกษา^๓
สังคีปะต่างมันเกิดขึ้นมาได้ก็ด้วยอธิบภาพ
(คันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา) พระองค์ไม่ทรง
เห็นด้วยกับการที่จะแก้ไขด้วยการทำลายสังคีปะ^๔
ซึ่งเป็นเพียงผลลัพธ์เนื่องจาก การบุคลาชัย^๕
ทรงศรัทธาที่จะรับพระองค์แล้วสภาพต่างๆ จะ
เปลี่ยนไปเมื่อความคิดเปลี่ยนไป การเปลี่ยน
แปลงสภาพที่ปรากฏต้องเปลี่ยนแปลงที่ความ
คิด แม้ว่านั้นบางอย่างในอำนาจของพระองค์ซึ่ง
เป็นลูกกษัตริย์ ซึ่งมีบังชั่นต่างๆ ที่สามารถจะ
นำไปใช้เพื่อขัดสังกัดพระองค์ไม่เห็นด้วย แต่
ด้วยความเมตตาความเคารพในการตั้งร่องรอย
ของชีวิต และตลอดชีวิตของพระองค์ก็ทรง

ดำเนินตามแนวความคิด และเผยแพร่ ความคิด
ของพระองค์ ออกไปด้วยความเชื่อมั่นในความ
เป็นเวไนยสัตว์ของมนุษย์

ขณะ ว่าที่ ก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบัญญาคาวะ แปลกดialect ของมนุษย์ และวัตถุนิยมวิทยาทางประวัติศาสตร์ เมื่อมาก็ซึ่งมองเห็นว่าภาษา แปลกดialect ของมนุษย์ จะก้าวไปสู่สุดจนเมื่อ มนุษย์ตระหนักถึงภาระดังกล่าว แต่ตัวเองไม่ได้ นำรักษามาไว้ อาจจะซื้อให้เห็นด้วยตัวเอง ในเชิงประจักษ์จริงๆ ในทางประวัติศาสตร์ว่าไว้ช่วงใด เป็นภาระตั้ง (thesis) ช่วงในใบอนุญาตภาระ (antithesis) และภาระสังเคราะห์ (synthesis) nokjatoklawa jomnayong thawipai oan tamai hewi wiwachim dakkayam benagnuthai wipai chungajahzai othibahnayayha in chungwadikidong prachasatatruekyakide แล้วนั่นก็ทำให้แนวความคิดแบบวัตถุนิยม ทางประวัติศาสตร์ไม่เป็นแนวคิดแบบนิยม (determinism) หรือ กลไกนิยม (mechanism) อันทำให้การพัฒนาของสังคมหนึ่งต้องเป็นไปตามขั้นตอนอย่างตายตัวเสมอไป สังคมนิยม ไม่ใช่เรื่องต้องเกิดขึ้นมาจากทุนนิยมอุดถานะ กรรมที่ถูกทำลายลง ไม่ใช่ความคิดแห่งภาษา ในของมันเอง คือ ความขัดแย้งระหว่างทุนกับ แรงงาน หรือชนบทกับกรรมกร และความรุนแรงก็ไม่ใช่สิ่งที่จำเป็น อย่างไรก็ตามทุกอย่างนั้นความคิดสังคมนิยมแบบของมนุษย์จะ ใช้ภาระแปลกดialect นักกลับได้พ่ายงานชั่วคราว ขยำความขัดแย้งให้สูงขึ้น ในสังคมที่ไม่มี ถึงสภาพสังคมนิยม ด้วยการก่อตั้งพรรครักษา แบบนี้ แทนการปฏิวัติชน์ทำให้ความรุนแรง ซึ่งลักษณะของมนุษย์ ไม่ใช่วางใจหรือ เชื่อมั่นในความจริงใจของตน

(ในแบบอุดตตร) ต่างก็ไม่ยอมรับว่ามีความ
สัมพันธ์กันเพียงโดย แต่ได้แห่งหนึ่งโดยเฉพาะ
ดังที่เราอาจจะเคยได้ยินคำกล่าวในทางพหุศ
ศาสนาที่กล่าวถึงการเป็นเพื่อน เกิด แก่ เนื่อง
จากธรรมเนียมตามธรรมนิยม อันปราศจากจักการ
เลือกที่รักมักที่ชังให้ในสังคีคคลสมควรจะได้
รับและมารักษาซึ่งกันและกันนั้นเป็นส่วนหนึ่ง
แห่งพัฒนาการ ของธรรมชาติ มีช่วงเวลาอยู่ในโลก
สร้างโดย (เมื่อยังคงล้าไปเบรี้ยบเที่ยบสภาพ
ความเป็นอยู่ของมนุษย์ในยุคต่างๆ ผู้ท่านโน้จ
อาจจะศึกษาได้จากผลงานของมาร์กซ์ ซึ่งร่วบ
รวมโดย Bottomore และ Rubel ในหนังสือ

**Karl Marx : Selected Writings in Sociology
and Social Philosophy** ในบท “Existence
and Consciousness”

อย่างไรก็ตามแม้การแก้ไขกฎหมายนี้จะมีผล
และประพฤติของคุณต้องดีขึ้นเท่านั้นที่ทำให้ความเห็น
ใจในความเป็นจริงของโลก และปัจจุบันนี้ สำ-
หรับพระพุทธองค์แล้วที่พูดมาหานั่นเป็น
สภาวะทางด้านอิติใจของมนุษย์ ขณะที่ทรงรักษา
กล่าวถึงดัมพาราที่ถูกปฏิเสธสภาพให้เป็นด้วนอัน
อาจอรรับรู้ได้ในบางระดับ เป็นปัจจุยาศ่าสนา
ภูมายศ ศิลปะ วัฒนธรรม การเมือง รัฐ และ
ในชั้นอันซึ่งเรียกอีกชื่อว่าดัมพาราที่นี่
มนุษย์อาจสร้างสรรค์ความดีด้วย เรากำลังอาจ
จะมองข้ามแนวความคิดของมาร์กซ์ไปได้

อนุมติ จันทร์ประภาก
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ສັນກົມພົກໄອຝ່າ, ກຽງທເພວຢ່າ ແລະ ພາຫຼາດ,
ຮັບ ນໍາ ຮາຄາ ແລະ ປາຫ

หันสังสือเลิมรัฐบาลว่าจะเป็นหนังสืออภาระ
ให้ไทยเด่นแรกที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องราวของนาย
ลืออ่อน ทรงต่อสู้โดยตรงในรอบ ๑๐ ปีที่ผ่าน
มา อาจจะเป็นเพรษนานายทรงต่อสู้ให้ถูกกลบ
เลื่อนหายไปจากความทรงจำของบัญญัชនของ
โลก ไม่ว่าจะเป็นโภคทรัพย์หรือโภคภูมิวินิสต์
ก็ตาม ในโภคภูมิวินิสต์นั้นยังมีผลลัพธ์
ทรงต่อสู้ ถูกดัดแปลงผู้อ่อนทำลายจนวนการ
คุณภูมิสต์ และควรจะถูกกำจัดไปโดยเร็ว
หากชาติเวียดนามของลักษณ์ทรงต่อสักกิจแทรก
เข้ามายังการ ก่อให้เกิดความกระด้างกระเดือง
ของมวลชนต่อแกนนำ (Vanguard) ของมวลชน
การ ดังนั้นພวงนิยมทรงต่อสู้ควรที่จะถูกกำจัด
ก่อนพากนากทุนหรือพากสังคมนิยมอันๆ เพื่อ
คุ้มครองมวลชนและแนวร่วมอันๆ ในที่สับสน
ไปจากแนวทางที่ถูกต้องของมวลชนการคุณ
ภูมิสต์

หนังสือเล่มนี้ เป็นขั้นนำให้ผู้อ่านได้อ่าน
อย่างสนุกๆ พร้อมๆ กับแทรกรอร์ดทังประ-
วัติศาสตร์ของภารีวิศรรษ์เชิงเข้าไปไว้ด้วย
แต่ขาดการวิเคราะห์อันเป็นหลักเบื้องตนที่
เกี่ยวกับแนวความคิดของนายกรอดสก์ และรูป^๔
สกัวร์จะเป็นการไม่เป็นธรรมต่อนายกรอดสก์
ในการท่องเที่ยวต่างๆ แต่เรื่องการเดินทาง^๕
ของชีวิตของเขาก็ไม่ได้ใช้ราษฎร์ลึกลึกลับ^๖
และแนวทางต่างๆ ที่เขามองไว้ว่าจะถูกหักหดให้
เป็นมรดกแก่บุญชุนรุ่นหลัง ดังนั้น ผู้อ่านขอ^๗
ด้วย โอกาสเสนอสรุปข้อคิดของกรอดสก์ พร้อม
กับวิเคราะห์และวิจารณ์แนวความคิดทางการ^๘
เมืองของกรอดสก์ทั้งหมดของนานาการคอมมิวนิสต์^๙
ถากถาง และศรีภพ โฆษณาชัด

โดยทั่วไปแล้วหลักการของกรอบสากลนี้
ดังนั้น

๑. เน้นการปฏิวัติของมวลชน โดยตรง
และพยายามลดบทบาทของแกนนำลงให้เหลือ
ที่สุดเท่าที่จะนับได้

๒. หลังการปฏิวัติแล้ว ประเทศไทยเป็น
ทางตรงควรจะนำมาใช้ทันที โดยพระครูพยากรณ์
โอนอ่านจากการตัดสินให้มหาชนให้มากที่สุด
ดับบทบาทของหน่วยงานบริหาร (Bureaucracy)
ในการกำหนดนโยบายลง มอบอำนาจให้มวล
ชนให้มากที่สุด

๓. ใน การปฏิวัติสากล ทุกชาติควรก้าว
กระโดดเข้าสู่การปฏิวัติสังคมนิยมทันที เดิกเดิน
ขั้นตอนระดับกลาง (Intermediate Stage) ใน
การปฏิวัติ ตัวอย่างเช่น หมูยุทธ์ของสถาบัน
เชื้อว่าjoin ต้องผ่านการปฏิวัติขั้นประชาราฐไปด้วย
(National Democratic Revolution) โดยขับไล่
จักรพรรดินิยมทางตะวันตกและญี่ปุ่นไปก่อน
แล้วสร้างรัฐชาตินิยมแบบรัสเซียโนนั้นตั้งขึ้นมา^๔
แทนที่ เสรีและลัทธิจากนั้นจะหอบรร悔ะเวลาหนึ่ง
ซึ่งคือหัวใจในการมาเป็นรัฐสังคมนิยม ในขณะ
ที่ทรงต่อสักเสอนอ้ว... ขั้นตอนต่อๆ ๆ ลังกล่าว
นั้นไม่จำเป็น จันสามารถครองรัฐโดยใช้ขาด
มาแทนที่ได้ปรับพวงกษ์จักรพรรดินิยมและพวก
นักชาตินิยมโดยพร้อมเพรียงกัน แล้วก็มาพบกับ
กรรมกรและชาวนาที่เข้าไว้ในงานเมืองทันที

๔. การปฏิวัติอันต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง (Permanent Revolution) ทรงตอกสืบเนื่องว่ารัฐสังคมนิยมที่เกิดขึ้นมาใหม่ ยังไม่อิ่มอาจชงจัดความขัดแย้งระหว่างชนชั้นใหม่ ก่ออุบัติหารในกระทรวงต่างๆ (Bureaucrats) และประชาชนให้หมัดไปได้ แม้ว่า ชาวนาและกรรมกร

อาจจะได้สิทธิทางเศรษฐกิจ การเมือง และ
สวัสดิการดีขึ้นกว่าเดิม แต่ความท้าทายของ
แกนนำและมวลชนยังมีอยู่ ดังนี้ การต่อสู้
ระหว่างชนชั้นผู้นำใหม่และประชาชัąนยังมีต่อ
ไป ประชาชนจะต้องโกรนผู้นำก้าม岷วินิสต์ลง
ไป และชี้อันจาก การเมืองกลับคืนมาสู่
ประชาชนโดยสมบูรณ์และประชาชนมีสิทธิโดย
ชอบธรรมทั่วทั้งชนนั้น ทราบได้ว่าความขัด
แย้งของแกนนำและประชาชัานยังมีอยู่

๕. การก้าวกระโดดสู่ระบบอุดตสาหกรรม
หนึ่งโดยทันที ในทางเศรษฐกิจของสหภาพโซเวียต ผู้นำประเทศ
เช่นเดียวกับทางการเมือง โดยเช่นว่ารัฐสังคม
นี้มีความหมายดังข้อที่หนึ่ง ก็ไม่ใช่คร่าวๆ
จะวิพากษานักการ โดยอาศัยสักกลไกของตลาดก่อน
แล้วค่อยๆ เปลี่ยนเป็นอุดตสาหกรรมข้างหน้าย
โนโกร์ด บุคาริน (Nikolai Bukharin) สนับสนุน

ในทางตรงข้าม ผู้ขายสังคมนิยมควรจะ
ยกเลิกลักษณะการของระบบทุนนิยมที่แฝงอยู่
ในระบบสังคมนิยมให้หมดไปโดยสันเชิง รัฐ
ควรจะโอนกรรมสิทธิ์เอกสารทุกอย่างเป็นของ
รัฐ ใช้ค่าส่วนเกิน (Surplus Value) ที่ได้
จากระบบทุนนิยมจามาลงทุนสร้างโรงงานและ
โครงสร้างพื้นฐานของระบบอุดหนากรรภันท์ที่
เพิ่มเป็นการสร้างชนชั้นกรรภักขบนาเจง โดย
ไม่ต้องหง kullanılของพวคนายทุนในการสร้าง
ชนชั้นแรงงานขึ้นมา สร้างการเกณฑ์ตระนกគร
ทจะจัดตั้งการรวม (Collective Farm) หรือ
คอมมูนิวนทันทีเพื่อสะดวกในการสร้างอุดหนา
กรรมทางเกษตร (Agro-Industry) ให้ไปร
สถานควบคู่กันไปกับอุดหนากรรภันในเมือง
นไขนาขันสตัวเงินได้สำน้ำ ให้กับแผนพัฒนา
เศรษฐกิจแผนแรกของโซเวียตในปี ก.ศ. ๑๙๒๕

ดังนั้นนโยบายต่างประเทศของสหภาพโซเวียต
จะเป็นแต่เพียงการตอบสนองตัวทางของกลุ่มผู้
นำในฝ่ายของจักรพรรดิ์
กุน มากกว่าการตอบสนองเจตนารวมยุทธ์ของ
ประชาชนโซเวียต หรือ เจตนารวมยุทธ์ของการ
ปฏิวัติกรรมชาพสากล

หลักใหญ่ ๆ ของทรัพศักดิ์ ๖ หลักนี้ ยัง
มีอิทธิพลพอสมควรในขบวนการคอมมิวนิสต์
 socialist โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกลุ่มหัวรุนแรง
 ของขบวนการ เวลาเจหินได้ว่าประชาธิรัฐ
 เจ้อตั้งก็เห็นด้วยกับความคิด หลักอย่างเช่น
 ทรัพศักดิ์ อย่างเช่นการสนับสนุนให้พากษุชัน
 เรียกร้องตั้นนำพากผู้นำจันท์ ที่จะเป็นผู้ระบบทุน
 นิยม หรือที่มุ่งแสร้งผลประโยชน์ส่วนตัวมา
 ประจำงาน สนับสนุนให้มวลชนยึดอำนาจรัฐคืน
 จากสมาชิกบริหาร (Party Bureaucrats) ตลอด
 งานความเชื่ออย่างเพ้อฝันในพลังของมวลชน
 (The Mass line) ทั้งทางการเมืองเศรษฐกิจและ
 ภารกิจการ แม้ว่าประชาธิรัฐจะมีความเห็น
 หลักอย่างแตกต่างไปจากทรัพศักดิ์อย่าง
 เช่นการพัฒนาเศรษฐกิจ ทรัพศักดิ์เชื่อในการ
 ให้รัฐวางแผนและควบคุมการทุกอย่าง พัฒนาอุดหนา
 กรรมเป็นการที่จำกัดของบุคคลหรือรัฐ ไปสู่เบื้อง
 ล่างคือประชาชน ในขณะที่ประชาธิรัฐเชื่อ
 ว่าประชาชนสามารถสร้างสรรค์ด้วยตนเอง เหลือขึ้นมา
 ข้อมูลในรัฐล้วน然是มาประกอบยกัน ทัดเทียม
 โรงงานคลุ่มเด็กขันดาให้กลับไป และจะเป็นการ
 พัฒนาอุดหนาการกรรมจากเบื้องล่างคือประชาชน
 ไปสู่เบื้องบนของรัฐ ซึ่งจะเป็นผู้ซึ่งผลักดันให้
 ทั้งหมด แล้วมาระบบที่ Process ให้เป็นเด็กขันดาและ
 ขนาดต่าง ๆ ที่ดึงการได้ แต่ว่าโดยทั่วไป
 แล้ว ประชาธิรัฐมีแนวความคิดทางสังคม
 นิยมซึ่งดัดแปลง ฯ กับทรัพศักดิ์หลักประ^๑
 การ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทฤษฎีของการปฏิวัติ
 ดาวร (Permanent Revolution) ซึ่งประชาธิรัฐ
 หมายและพากแก้ก็คือ ยืนกรานว่า จะ
 ต้องทำต่อไปเรื่อย ๆ ตระบิดให้พากผู้นำซึ่งถือ
 อภิสิทธิ์ต่างๆ ในรัฐสังคมนิยมยังไม่ยอมการพ
 ศต่ำนท์ทางน้ำชา (Mass line) และยังดำเนิน
 การไปตามอันก่อใจของตน

ประชานาเมืองค่ายคลังกับนายลืออน
ทรงตสก ในความพยายามที่จะจัดคงบวนการ
คอมมิวนิตี้สำคัญขึ้นใหม่ แบ่งกับบวนการ

Leon Trotsky

สาคัญของสหภาพโซเวียต นายทรัมป์ได้เยี่ยมชมงานการขุดเจาะที่มนต์ราชาในขณะที่ประธานาธิบดีเมืองมีนิสซิสต์ตั่งๆ ให้ต่อต้านความเห็นเช้าทั้งจากพรรครักอเมริกาและสหภาพโซเวียต

อีกหนึ่งในกองทัพของกองทัพนี้ (Vanguard) ใน การปฏิวัติ และเชื่อว่าพระคุณมีความสำคัญมากกว่าความชอบธรรมในการประสานงานและชักนำแนวร่วมต่างๆ ให้พุ่งไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในทุกถิ่นโลก ซึ่งหลักการอันดังนี้ เอง ทำให้ชนเผ่าเดือดต่อเจตนาเร้มยื่งของมวลชนในประเทศไทย แต่ไม่ยอมสนับสนุนการปฏิวัติต่างๆ ในแต่ละประเทศ ถ้าการปฏิวัตินั้นๆ ขัดแย้งกับเป้าหมายของเจ้าءเอง ดังนั้นนายทรัพย์ศักดิ์ประชานาจจะขัดแย้งกับใน

เรื่องบทบาทของแกนนำ โดยนายกรัฐสก
ดิ่งว่าเจตนาร่มชุดของมวลชน (The General
Will) สำคัญสุด มาก่อนเรื่องอนุญาตเรื่อง ใน
ขณะที่ประชาชนเมหะยังให้ความสำคัญกับยุทธ-
ศาสตร์ระดับโลกของจีน ว่า มีมากกว่าเจตนา-
ร่มชุดของมวลชนในประเทศไทย

โดยสรุปแล้ว ชีวิตของ ทรงอุดมสุข นับได้ว่า เป็นชีวิตประเสริฐค้าสครับของโลกชีวิตหนึ่ง โดย เป็นชีวิตที่หักศีริให้แก่การเมืองของบ้านการ กรรมการสากลต้องแห่แหน่ขอรับอนุญาตใช้ชีวิตร้า และ เบาก์เสียชีวิตไปโดยการฆาตกรรมทางการเมือง ในปี ค.ศ. ๑๙๔๐ ในประเทศไทยเช่นเช่นเดียวกัน ทรงอุดมสุข เสียชีวิตไปอย่างไร้เงื่อนด้วย แต่แนวความคิดของ เขายังเป็นเครื่องหักห้ามการเมืองมาถึงคนอุดมสุขจนบัน ดังเด่นงานในโปแลนด์ จนถึงทวีปเรือกระดูก และหัวใจแห่งสันในอิน ความคิดของทรงอุดมสุข ยังถูกดื่มด่ำเป็นทฤษฎีพิชัยในบ้านการคุณนิว นิสต์สากล และยังเป็นลัทธิหนึ่งที่นารวังเกิดอย่างรวดเร็ว ประเทศไทยก่อนหน้านี้สักพักใหญ่ ที่อยู่ในตอนที่ ประชาราษฎร์ไทย โดยแท้ที่จะแก่มวลชนของตน

ຄ່າວັດ ສຸຂາກົນຍາ
ກະແນວ ອູກາສຫວ່າ
ນໍາໄວ້ທຸກຍາລືບຍິນຮຽນກາສຫວ່າ

ອັງລີ ບິແຮນ

ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจและสังคม ยุโรปสมัยกลาง

ជំនាញទិញ នានាស្ថាបេតង នានាស្ថាបេតង នានាស្ថាបេតង នានាស្ថាបេតង

เพียงเดียวที่ขาดไม่ได้คือส่วนที่บ่งบอกถึงความตั้งใจของผู้แต่ง คือการบรรยายเรื่องราวในเรื่องนี้ ให้เป็นไปตามที่ต้องการ ไม่ใช่แค่การเล่าเรื่องอย่างเดียว แต่ต้องมีความเข้าใจในตัวละครและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้อ่านสามารถอุปนิษัทต่อไปได้ ดังนั้น จึงต้องมีการวางแผนและเตรียมตัวอย่างดีก่อนเขียนเรื่องนี้

ความเป็น “คลาสสิก” ของหนังสือเล่นนี้ใช้เกิดจาก การโฆษณาชวนเชื่อทั้งง่าย ไร้

ພັນງານທີ່ນີ້ແມ່ນເປົ້າ “ຄລາສັກ” ເພວະ
ໄດ້ຕຽບຕໍ່ຈາກນັກປະວິຕາສົດຮ່ວມເຮັດວຽກ

นาร์ค บล็อก ในการตีพิมพ์ครั้งแรกเพื่อต่อต่อ
ในเมริกา (๑๘๖๕) และผ่านการ “ขึ้นชื่อ” โดย
ผู้อุปถัมภ์ ทุกครั้งที่ออกตีพิมพ์ใหม่หรือแปลงเป็น^๔
ภาษาอื่น จนถลวยเป็นประเพณีสมัยที่จะต้อง^๕
นำคำสำคัญของนักประวัติศาสตร์ทุกคนที่เกี่ยว^๖
ข้องนัดพิมพ์พร้อม ๆ กันไป เพื่อให้ทุกคน^๗
ทราบถึงคุณค่าแห่งความเป็น “คลาสสิก”^๘
ของหนังสือเล่มนี้ มากพอๆ กับหนังสือเด่น

เรื่องของเศรษฐกิจที่เป็นนิยมของหนังสือ^๙
หลังความเป็น “คลาสสิก” ของหนังสือนี้^{๑๐}
เป็นเครื่องถังความถูกต้องของอังกฤษและ^{๑๑}
ระบุว่า การแสดงทางการเป็นเรื่องผลักดันนั้น^{๑๒}
สำคัญ ที่สามารถถือให้เกิดการเปลี่ยนแปลง^{๑๓}
นานาประการนี้แต่ต้อง คืออะไรไปสัมภักดิ์^{๑๔}
จนถึงนี้ แรงผลักดันนี้เป็นพลังยัน^{๑๕}
“อนตะ” หรือ “คลาสสิก” จริงๆ แต่การ^{๑๖}
แสดงทางการไม่ใช่แรงผลักดันประการเดียว^{๑๗}
หรือไม่ใช่แรงกระทุ้นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุด^{๑๘}
ต่อพฤติกรรมของมนุษย์ และต่อการศึกษา^{๑๙}
หนังสือเล่มนี้ ข้อมูล ความคิด วิธีเขียน ตลอด^{๒๐}
จนถึงปัจจุบัน ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจและ^{๒๑}
สังคมไปสัมภักดิ์ ต่างเป็น “คลาสสิก”^{๒๒}
จริงๆ ทั้งสิ่งที่มีอยู่ ผู้สนใจในวิชาประวัติ^{๒๓}
ศาสตร์ทุกคน ควรได้อ่านและนิยมอ่าน^{๒๔}
ของหนังสือเล่มนี้ด้วยตนเอง “การวิจารณ์”^{๒๕}
ในหนังสือเป็นเพื่อแนวการอ่าน ให้เห็นถึง^{๒๖}
ถักถางโครงสร้างทางความคิด และข้อควร^{๒๗}
ระวังในขณะอ่าน โดยมิได้มีเจตนาที่จะย่อ^{๒๘}
ความบทท่องอ่าน ซึ่งจะเป็นการหมายคุณค่า^{๒๙}
ความหมายของความเป็น “คลาสสิก” ของ^{๓๐}
หนังสือเล่มนี้ไม่มากก็น้อย

ในยุคของรูปแบบและเนื้อหา ความเป็น^{๓๑}
“คลาสสิก” ของหนังสือเล่มนี้พึงจะแยกออก^{๓๒}
ได้หากายประเด็น ประเด็นหนังสือหนังสือเล่ม^{๓๓}
นี้ให้รับการเขียนขึ้นย่างพ่อพัน มีข้อมูล^{๓๔}
สำคัญ ๆ ของอุปถัมภ์กลางอย่างพร้อมพร็อฟ^{๓๕}
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแสดงตัวของอารยธรรมกรีก^{๓๖}
โรมัน การกำเนิดของสังคมแบบยุโรปแท้ ๆ^{๓๗}
ตลอดจนพัฒนาการของสังคมเศรษฐกิจ และ^{๓๘}
การปกครองของยุโรปในศตวรรษที่ ๑๕ ทั้ง^{๓๙}
หมดต่างรวมอยู่ในหนังสือเล่มเดียว^{๔๐} และภายใน^{๔๑}
เนื้อหาในถึง ๒๐๐ หน้ากระดาษ ซึ่งเป็น

ปรากฏการณ์พิเศษในการเขียนหนังสือเชิง^{๔๒}
เศรษฐกิจเช่นนี้ เพราะนับแต่อดีต สมัย มาร์กอส^{๔๓}
และขอบเขตของนักจดบันทึก เนื่องจากนักเขียนกับ^{๔๔}
ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของฝรั่ง ต่างเป็นผู้ไม่^{๔๕}
ค่อยก้าวถึงลักษณะเศรษฐกิจของอาณาจักรต่างๆ^{๔๖}
เดีย ถ้าไม่เข้าใจด้วยตัวเอง ๑๐๐-๒๐๐ หน้า มัก^{๔๗}
จะไม่หยุดเขียน แม้กระทั่งชุมชนชาวคริสต์ เจ้า^{๔๘}
ตัวหนึ่ง “จิวเวลล์เจ้า” (Small Is Beautiful) ก็^{๔๙}
ไม่แน่ใจว่าจะทำหนังสือของตนให้สนิทกัน^{๕๐} ได้^{๕๑}
เพราะฉะนั้นความกระหัตต้นน่าอ่านของหนังสือ^{๕๒}
ถึงจะเด่น ๆ ว่าไม่สำคัญ ก็เป็นประเด็นที่^{๕๓}
สำคัญยิ่งประเด็นที่จะช่วยให้หนังสือเล่มนี้^{๕๔}
แพร่หลาย เนื่องประวัติศาสตร์เศรษฐกิจเล่ม^{๕๕}
นี้ ในประเทศไทย

ฉันจะเป็นทรุกนิดว่า ความ “จิว” มักนำ^{๕๖}
ไปสู่ความ “เจ้า” มากกว่าความ “เจ้า” ใน^{๕๷}
การเขียนของตลาดเสรีแต่ความ “จิว” ของ^{๕๸}
หนังสือเล่มนี้ “เจ้า” จริง ๆ เพราะได้^{๕๹}
รวบรวมเอาข้อคิดข้อเขียนของบานวนที่สำคัญๆ^{๖๐}
ทั้งหมดไว้ในเล่มเดียว และพร้อมกันนี้แต่ละ^{๖๑}
เรื่องยังมีผู้พันต่อ กันจนเป็นภาพใหญ่ในตอน^{๖๒}
ต้นจะใช้ให้เห็นถึงเบื้องหลังวิวัฒนาการของ^{๖๓}
ยุโรปสมัยใหม่ ที่มีถัมภ์ภัยการค้าแบบทุนนิยม^{๖๔}
เป็นฐานรากของความต้องการทดลองประกอบด้วย^{๖๕}
เรื่องแบบเสรีประชาธิปไตยของพวกร่อค้าและ^{๖๖}
ช่างผู้สอนศตวรรษที่ ๑๕ ตั้งแต่ตั้งแต่ต้นจนถึง^{๖๗}
แหล่งของความเจริญก้าวหน้าทั้งมวลของอุปกรณ์^{๖๘}
ทางการค้า ที่เศรษฐกิจการเกษตรที่ปราฏอยู่ใน^{๖๙}
ชั่วคราวก่อนการก่อตั้งนั้น ไม่มีส่วนช่วยในการ^{๗๐}
สร้างยุโรปเลย เพราะถ้าเข้าใจว่าศาสตร์ของชั่ว^{๗๑}
เป็นศูนย์กลางทางการค้า เศรษฐกิจการเกษตร^{๗๒}
เป็นเพียงเศรษฐกิจที่ปราศจากตลาด” (หน้า ๑)^{๗๓}
ทั้งต้องการกระตุ้นจากภายนอก คือการค้า^{๗๔}
แบบสั่งออก โดยผ่านทางมั่งเมืองเป็นตัวกำหนด^{๗๕}
และถ้าจะเกิดการค้าขึ้น ก็ต้องวางแผนระดับนี้^{๗๖}
ต้องมีผู้กล้าพอที่จะเผชิญอุปสรรคนานาประ^{๗๗}
การ และทะเลาะกันของนบทั้งสองด้าน^{๗๘}
และสังคม ถึงจะนำยุโรปไปสู่ความเป็นปก^{๗๙}
แผ่นเมืองแข็งได้สำเร็จ

ในบทแรก ๆ บันแรนเรื่องหนังสือของเขามา^{๘๐}
โดยการให้ความคิดเกี่ยวกับจุดดำเนินการของยุโรป^{๘๑}
(ที่แยกจากอารยธรรมเมดิเตอร์เรเนียน) โดยชี้^{๘๒}
ให้เห็นว่าอิทธิพลของโรมันต่อทวีปยุโรปนี้ได้^{๘๓}
ถลายตัวในปลายศตวรรษที่ ๕ และการกรีก^{๘๔}
ของอาณาจักรเยอรมันเหลย แต่เกิดขึ้นจากการ^{๘๕}
ถลายตัวของเศรษฐกิจการค้าในศตวรรษที่ ๕^{๘๖}
คือ เมื่อพวกร่อค้าสามารถสามารถผูกขาดการเดินเรือ^{๘๗}
ในทะเลเดียวกัน แล้วทำลายการค้าทาง^{๘๘}
ทะเลของพวกร่อค้าเดินเรือยังคงแข็ง จนเมื่อ^{๘๙}
ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นศูนย์กลางทางการค้าทั้ง^{๙๐}
หนดูขาดความสำคัญ และค่อยๆ ถลายตัวลง

จะคงไว้ได้ก็เฉพาะความเป็นศูนย์กลางทางการ^{๙๑}
ปกครองของสังฆมณฑล (diocese) เท่านั้น^{๙๒}
เศรษฐกิจของยุโรปขึ้นอันกลับไปสู่เศรษฐกิจรวม^{๙๓}
ระบบการปกครองและความสามัคคีแบบพี่-^{๙๔}
น้อง แต่ก็แกนกลางอยู่ที่ต้น^{๙๕}
ต่อตัวของความหมาย ยุโรปจะเริ่มก่อตัวขึ้น^{๙๖}
ใหม่

เพราจะความชื่อของนั้นเร้นว่าการถ่ายตัว^{๙๗}
ของอารยธรรมเมดิเตอร์เรเนียน และการดำเนิน^{๙๘}
ของยุโรปเป็นผลจากการผูกขาดสิทธิ์เหนือ^{๙๙}
ภัยเดิมเดิมของพวกร่อค้า ที่ให้แนวคิดเมื่อเรื่อง^{๑๐๐}
น้ำแล้วเรียกว่า “ทฤษฎีทะเลสาปมุสลิม”^{๑๐๑}
(Moslem Lake Theory) แต่เพราระมีการยก^{๑๐๒}
เสียงกันมากในเรื่องนั้น แต่ผู้เดินทางถูก^{๑๐๓}
อนุญาต ตามน้ำเรือ ฯ ในภายหลัง เพื่อแยกให้^{๑๐๔}
เห็นว่าทฤษฎีนี้เป็นของไครน์^{๑๐๕} ใน^{๑๐๖}
น้ำจืดในปัจจุบัน ใจเรียกน้ำ “ทฤษฎีบันเรน”^{๑๐๗}
(Pirrene Thesis) ทั้งๆ ที่อังกฤษและน้ำเรือ^{๑๐๘}
อันนี้ ที่สำคัญกว่าในน้ำ

หนึ่งในหลาย ๆ ทฤษฎีที่สำคัญๆ ของนั้น^{๑๐๙}
เร้น คือ ทฤษฎีว่าด้วย “อิทธิพลของการ^{๑๑๐}
แสดงทางการ” ที่จะกระตุ้นให้การเคลื่อนไหว^{๑๑๑}
ทางการค้าเริ่มต้นขึ้นใหม่ ซึ่งในความคิดของ^{๑๑๒}
นั้นเร้นความเจริญก้าวหน้าทั้งมวลของยุโรปเริ่ม^{๑๑๓}
จากจุด เศรษฐกิจการเกษตรที่ปราฏอยู่ใน^{๑๑๔}
ชั่วคราวก่อนการก่อตั้งนั้น ไม่มีส่วนช่วยในการ^{๑๑๕}
สร้างยุโรปเลย เพราะถ้าเข้าใจว่าศาสตร์ของชั่ว^{๑๑๖}
เป็นศูนย์กลางทางการค้า เศรษฐกิจการเกษตร^{๑๑๗}
เป็นเพียงเศรษฐกิจที่ปราศจากตลาด” (หน้า ๑)^{๑๑๘}
ทั้งต้องการกระตุ้นจากภายนอก คือการค้า^{๑๑๙}
แบบสั่งออก โดยผ่านทางมั่งเมืองเป็นตัวกำหนด^{๑๒๐}
และถ้าจะเกิดการค้าขึ้น ก็ต้องวางแผนระดับนี้^{๑๒๑}
ต้องมีผู้กล้าพอที่จะเผชิญอุปสรรคนานาประ^{๑๒๒}
การ และทะเลาะกันของนบทั้งสองด้าน^{๑๒๓}
และสังคม ถึงจะนำยุโรปไปสู่ความเป็นปก^{๑๒๔}
แผ่นเมืองแข็งได้สำเร็จ

ชาวนิสเบตต์น์พวกร่อค้า ที่เร้นจะ^{๑๒๕}
ร่วบกับผู้ร่วมอย่างแท้จริงของยุโรป เพรา^{๑๒๖}
เขาน่าด้านนั้น ผู้นั้น “จิตใจถ้าได้กล้าเสีย^{๑๒๗}
และการแสดงทางการ” นี้พังและความจำเป็น^{๑๒๘}
กว่าที่จะยอมให้ความครัวเรือนที่สำคัญเป็น

เครื่องกีดขวาง” (หน้า ๑๓) จากความกล้าหาญ ความจำเป็น เพราะไม่มีที่คืนอันอุดมสมบูรณ์ และความต้องการจะแสวงหากำไรเป็นทั้ง ทำให้ชาวเวนิสห่องหืออุปสรรคไปทางท่า ขายกับจักรวรรดิในเซนไทน์ (บีชชันท์) และแม้กระทั่งดินแดนในเขตอิทธิพลของพวකอีสาน ในแอฟริกาเหนือก็ได้รับการลงทุน ซึ่งความสำเร็จของชาวเวนิสเบนการบุกพื้นฐานทางการค้าส่งออกและเข้าหากันขุ่นไปในเวลาต่อๆ มา

เพราะ “ความปรารถนาในผลกำไร [เป็น ส่วนหนึ่งของ] ธรรมชาติของมนุษย์ การค้า [เช่น เสมือนโรคติดต่อ]” (หน้า ๒๐) คือความต้องการของบุญราศน์ต่อการฟื้นฟูและการขยายตัวของการค้าของยุโรปในช่วงระหว่างศตวรรษที่ ๑๐ ถึง ๑๗ อุปสรรคสำคัญที่สุดต่อการแสวงหากำไรในช่วงนี้คือภัยคุกคามทางการค้า ที่ปรบนามความปรารถนาในการอิ่มอ่องพวกพ่อค้าเวนิสบนริมแม่น้ำเรอเนร์องความด้วยแรงห่วงหลักการทางศาสนาและการค้ากล่าวในตอนนี้ ก็เพราะในประเด็นนี้เป็นประเด็นที่แบรนด์ต้องการซึ่งให้เห็นชัดว่าศาสนาไม่ใช่ส่วนช่วยใดๆ ต่อการค้าอย่างสร้างตัวของยุโรปในตอนแรก ที่ๆ ที่สถาบันทางศาสนาเมืองจีนและสมมหากษัตริย์แต่เงินเหล่านี้ก็ไม่ได้ถูกใช้เป็นทุนเพื่อฟื้นฟูการค้า ซึ่งร้ายแรงขึ้นของพวกพ่อค้าไม่ใช่แสวงหากำไรอันชอบธรรมตามธรรมชาติของมนุษย์ ความเจริญก้าวหน้าของยุโรปทั้งมวลในชั้นตนเป็นผลจากการที่พวกพ่อค้าบุกเบิกผ่านขั้นมาด้วยตนเองโดยตลอด

ด้านการฟื้นฟูการค้าของยุโรปสมัยกลาง เป็นเรื่องที่พวกพ่อค้ากระทำขึ้นก่อนของอย่างโดยเดียว ประเด็นสำคัญที่แบรนด์ต้องตอบคำถามต่อตอนสองและผู้อ่านว่า พวก “พ่อค้า” เหล่านี้ ก่อโภณมาจากไหน จึงกล้าหาญยุยงขัง ซึ่งในประเด็นนี้แบรนด์จะระบุแจงเบนระยะๆ ตลอด ๒ บทแรก ว่าพ่อค้าของยุโรปสมัยกลางมาจากบุกเบิก ๑ จำพวก พวกแรกก็คือพวกสลัด ไว้กับที่กรุงรานาปัลเมืองที่ทวีปในขณะนี้ จากส่วนของที่ชิงมาได้ประกอบกับความเชี่ยวชาญในการเดินเรือ ทำให้พวกนี้มีโอกาสพบ

ปะกับชุมชนในท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งถ้าไม่มีโอกาสที่จะปลดกั้นนำของปัลเมืองมาขยับ พูดง่ายๆ ก็คือ “การปล้นสะเดมคือก้าวแรกของการค้า” (หน้า ๑๓) ถือกำราบเจนจะดุดดือดโลกโน่นไปบ้างแต่ก็ไม่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาอะไร ในการประวัติศาสตร์ เพราะไม่ใช่ข้อมูลที่ขาดหาย จึงเท่ากับเป็นการยอมรับโดยปริยาย แต่ถ้ายอมรับก็มีข้อเหตุว่า การค้าของพวกไว้กังสันนั้น ปริมาณจำกัด และไม่เป็นระบบพอกจะฟื้นฟูการค้าได้จริงๆ

ส่วนพ่อค้าพวกที่ ๒ ของแบรนด์ ก็คือ “ผู้ร้ายเรอเร่อน” (foot-loose adventurer) ที่บpareน์ได้เส้นอ้วร์ว่า เป็นผู้ฟันฟุ่นฟูการค้าและผู้อุตสาหกรรมที่ทั้งริบของยุโรปโดยส่วนรวม ซึ่งถ้าจะพิจารณาจากการเรียกคำนี้แล้วนั้น ที่สุดก็คือ “ผู้ร้ายเรอเร่อน” นี้ จะมาก่อนบทที่ว่าเรื่องเกี่ยวกับชาวชนบทที่หมกมุ่นอยู่กับการเกย特 ทั้งๆ ที่ชนบทและการเกย特นี้มีอยู่ก่อนในยุโรปและภารค้ากับเมืองนั้น เป็นสังกัดขึ้นภายหลัง แต่กันนี้เรื่องของหลังมากกว่าก่อน เพราะบpareนต้องการของชั้นพูนภูวนิชที่ต้องการความสัมพันธ์ระหว่างการค้ากับเจ้าที่ดิน (เชื้อพระวงศ์และขุนนาง) โดยการนำเข้าสู่ภารค้า การแสวงหากำไรของมนุษย์ตามกลับกันที่เคยกล่าวไว้ก่อนว่า พวกนี้เป็นพวกที่ผิดแผกจากคนอื่นๆ เพราะเป็นพวกที่ไม่อยู่ในฐานะที่จะแสวงหากำไรได้ เพราะการที่ตั้งตัวให้ชั้นกลุ่มนี้ต่าง “พอดิจท์จะจำกัดความต้องการของตนเอง” (หน้า ๔๕) ไม่ว่าความปรารถนา “อันติดตามกับธรรมชาติของมนุษย์” ในเรื่องของการแสวงหากำไร ที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นจะเป็นอย่างไรก็ตาม

เรื่องต้นต้องของการค้าและเมืองซึ่งเกิดจาก “พวกร้ายเรอเร่อน” นี้ ก็คือ หัวใจของทุกถิ่นทั่ว หมู่ดงของแบรนด์ ในการที่ค้าที่ว่า “ชั้นชั้น” ของแบรนด์ ที่เดسمอนด์ไว้ในความหมายของกลุ่มคนที่อาชีพลักษณะเดียว กันเป็นขั้นกำหนด เช่น ทำน้ำอ้าค้านอาชีพชั้นเดียวกัน เช่น พ่อค้า ช่างผู้ช่าง หรือกรรมกร ถ้าร่วมกันเป็นจำนวนมากมากก็วนคือ “ชั้นชั้น” หนึ่งๆ ของสังคม เช่น ในเรื่องของ “ชั้นชั้นกรุงรานาปี” ที่อยู่ด้วยกันด้วยชั้นน้ำยาอย่างไม่ป้มชลย ตั้งเดียวกันให้มาพร้อมๆ กับคำๆ นักการแบ่งพื้นที่ “พ่อค้า” กับ “คนเมือง” เป็นคำที่ใช้แทนกันได้ในสมัยนั้น (หน้า ๑๓) ซึ่งถ้าบpareนจะจำกัดว่าเดพะในเรื่องนี้ไม่มีบุกมาอย่างไร แต่แบรนด์นำคำว่า “ชั้นชั้น” ไปผนวกเข้ากับคำว่า “กรุงรานาปี” แล้วระบุให้ “พลังจิตทุนนิยม” (หน้า ๑๒๑) เป็นนาประسانให้ “พ่อค้า” หรือ “คน

(bourgs หรือ borgs) เป็นแหล่งแห่งการบริการด้วย ชั้นอีกเมืองของการค้า จะเห็นเมืองที่ประชิดเดมอย่าง ก็อยู่ในเครือข่ายการปกครองแบบที่ดีเด่นนี้รักษาไว้ในพื้นที่ ไม่พอ ใจ พวกพ่อค้าเหล่านี้ก็เก็บข้าวของและระเหตุร่วมต่อไป ผู้เสียพลประโภชันในนั้นปลากัด จะเป็นเด็กเจ้าเมืองเอง การที่พ่อค้าสามารถจะเรหะร่อนได้ คือสิ่งใดและอำนาจของพ่อค้า

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องฟื้นฟูการค้าหรือก่อตั้งเมืองของยุโรปสมัยกลาง อิสระเสรีภาพของพ่อค้าคือ根柢กลางที่จะส่งผลให้เกิดการเคลื่อนไหวในส่วนอื่นๆ ของสังคม และพระเดือนความสัมพันธ์ระหว่างอิสรภาพ ทุน (ที่จะรวมทั้งเงินจริง และสินเชื่อ) และความกล้าได้กล้าเสี่ยงของพ่อค้า จะได้รับการพิจารณา เช่นอย่างพวกพ่อค้า จะได้รับการพิจารณา เช่นอย่างเช่นเดียวกัน แต่สิ่งเดียวกันนี้จะต้องยกเว้นที่ต้องมีสิ่งที่อยู่ในชั้นพูนภูวนิชอย่างชั้นน้ำยาที่เดส์มอนด์ไว้ ว่าด้วยเรื่องของ “ผู้ร้ายเรอเร่อน” ก็จะสามารถติดตามส่วนอื่นๆ ของวิถีทางการของยุโรป ตามโครงสร้างที่บpareนกำหนดให้ไว้ได้ยิ่งสะดวก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของภารค้าระดับเล็ก เช่นเรื่องเกี่ยวกับ “ตลาดนัด” หรือในระดับใหญ่ เช่น การค้าระหว่างประเทศก็ตาม

บุกมาใหม่เพื่อประกาศเดียวในการศึกษา ประวัติศาสตร์เรอเรอเร่อนและสังคมยุโรปสมัยกลาง คือความก่อจุ่นเคืองในการที่ค้าที่ว่า “ชั้นชั้น” ของแบรนด์ ที่เดส์มอนด์ไว้ในความหมายของกลุ่มคนที่อาชีพลักษณะเดียว กันเป็นขั้นกำหนด เช่น ทำน้ำอ้าค้านอาชีพชั้นเดียวกัน เช่น พ่อค้า ช่างผู้ช่าง หรือกรรมกร ถ้าร่วมกันเป็นจำนวนมากมากก็วนคือ “ชั้นชั้น” หนึ่งๆ ของสังคม เช่น ในเรื่องของ “ชั้นชั้นกรุงรานาปี” ที่อยู่ด้วยกันด้วยชั้นน้ำยาอย่างไม่ป้มชลย ตั้งเดียวกันให้มาพร้อมๆ กับคำๆ นักการแบ่งพื้นที่ “พ่อค้า” กับ “คนเมือง” เป็นคำที่ใช้แทนกันได้ในสมัยนั้น (หน้า ๑๓) ซึ่งถ้าบpareนจะจำกัดว่าเดพะในเรื่องนี้ไม่มีบุกมาอย่างไร แต่แบรนด์นำคำว่า “ชั้นชั้น” ไปผนวกเข้ากับคำว่า “กรุงรานาปี” แล้วระบุให้ “พลังจิตทุนนิยม” (หน้า ๑๒๑) เป็นนาประسانให้ “พ่อค้า” หรือ “คน

เมือง” เข้าเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็น “ชนชั้น” ที่ต่างจาก “ชนชั้น” อื่นๆ ทั้งๆ ที่เคยกล่าวบ้างเมื่อเห็นว่าการแสวงหากำไรเป็นธรรมชาติของมนุษย์ทุกคน และโดยไม่ได้พิจารณาถึงเรื่องค่านิยมและโลกทัศน์ของพวกร่วมกันนักก่าว่า “พลังศิรุทันนิยม” ของเรื่องยกการเข้าใจ เพราะทราบได้ที่พวกร่อค่าหรือค่านิยมเหล่านี้ยังไม่มีทัศนคติแตกต่างไปจากคนอื่นๆ ในสังคม ซึ่งยัง “ยอมรับอ่อนๆ ความเป็นคนนักของตน ยอมรับอภิสิทธิ์ของชนน้ำดี และที่ยอมรับมากที่สุดคืออำนาจของผู้ยึดครอง” (หน้า ๗๙) พวกร่อค่าคนเมืองเหล่านี้ที่มีค่านิยม “ชนชั้น” ได้ทั้งสนับสนุนการเดินทางการของผู้อ่อนน้อมถ่อมตน แต่ก็เป็น “บูรชัน” ตามรากศัพท์ของคำว่า “bourgeois” เท่านั้นยังไม่ใช่ “bourgeoisie” ของศตวรรษที่ ๑๕ และของนั้นๆ

นอกจากนี้ไปจากการคุณของพวกระดับ “ชนชั้น” ยังถูกใช้ชื่อย่างอื่นๆ ที่ต่างกันไป รายการตัวนี้ก็เดินด่องทุกชนชั้น ของสังคมบุรุษนั่นว่าเจ้ามาจากการศตวรรษที่ ๑๓ ดังเช่นในบทสุดท้ายของหนังสือเรื่องหนังสือเรื่องหนังสือ “ชนชั้นเกษตรกร” (หน้า ๑๔๕) ที่จะมีความหมายพิเศษกับ “คนงานและชนชั้นกรรมมาชีพ” (หน้า ๑๔๕) ความแตกต่างระหว่างคน กับ “ชนชั้น” นี้ ในความคิดของบูรเนมีมากนักยัง “ดูเหมือนอยู่คนละโลก” (หน้า ๑๔๖) ทั้งๆ ที่ลักษณะของ “กรรมกร” ตามโรงงานของญี่ปุ่นและนั่นไม่ได้ต่างจากคนงานตามโรงงานโดยทั่วไปของไทยเราในช่วงที่ผ่านมาที่ได้เล็บกันออกจากครอบครัวช่วงเวลาไว้ และที่ขาดไม่ลงมาทำงานนี้เพียงเวลาว่างจากนา หรือเป็นครอบครัวที่มีสมาชิกมากพอจะทำการห่วนไถอยู่แล้ว และต้องการเงินสด หรือจะมีผู้ที่งานเฉพาะว่างอยู่ แต่ก็ไม่ได้มายถึงว่า โครงสร้างทางความคิดค่านิยมและจุดมุ่งหมายของชั้นชั้นของคน ๒ อาชีพนี้ในขณะนั้นจะต้องแยกจากกันอย่างชัดเจน จนเป็นคนที่ต่าง “ชนชั้น” กัน ความลึมเหลวของพวกระดับ “ชนชั้น” ที่จะดึง “ชาวนา” เข้าร่วมในการเรียกร้องสิทธิต่างๆ ในศตวรรษที่ ๑๕-๑๕

ก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องของ “ความแตกต่างของพลังอิจิ” แต่ควรเป็นความแตกต่าง “ความต้องการและผลประโยชน์” ที่บูรเนนไม่เห็นความจำเป็นจะต้องแยกออกจากเรื่องของจิตมากกว่า (ดูหน้า ๑๔๖) พร้อมกันนั้นสังพวกรกันงานช่างที่มีความเชี่ยวชาญด้านนี้ จริงๆ แล้วก็จำกัดในรูปแบบท่องเที่ยว เอกลักษณ์ ลักษณะของ Trade Unionism และการก่อความวุ่นวายของคนพวกรุ่นยังมีมากกับพ้องกับการกระทำที่มาร์กซ์เห็นด้วยว่าเป็น “infantile disorder” เท่านั้น โดยไม่มีเรื่องเกี่ยวกับ “พลังจิตของชนชั้น” ประปานอยู่เลย

อย่างไรก็ตาม บูรเนนได้กำหนดให้ความสัมพันธ์๑ เส้า ระหว่างเศรษฐกิจ ชน และการค้า กับศูนย์รวมความตัวนิ่ง มืออาชีพสูงทุน การค้า สุดในการผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทุกประการ ทั้งด้วยเดลฯ สิ่งที่ทุกมวลเกิดขึ้นในช่วงแรกของ การก่อตั้งเมือง คือ ในขณะที่ “คนเมือง” ทั้งหลายต่างมีฐานะทางสังคมใกล้เคียงกัน และต่างต้องช่วยเหลือชังกันและกันในการต่อต้านภัย อิทธิพลและการเอื้อต่อการปรับเปลี่ยนภารกิจภายนอก กฎหมายคุ้มครองผู้ไรโภค และลักษณะการปกครองแบบประชาธิรัฐโดยเป็นตัวอย่างสำคัญ ๒ ประการที่บูรเนนนี้ให้เห็นถึงความเด่นของรูปแบบของสังคม และการปกครองแนวใหม่ ซึ่งเป็นผลผลิตของเศรษฐกิจการค้าก่อตัวขึ้นในช่วงนี้ แต่ในขณะเดียวกันบูรเนนก็ไม่ละเลยที่จะให้เห็นถึงว่าความสมบูรณ์ที่ทรงบรรลุธรรมและนานักระยะนั้น ไม่สามารถคงอยู่ได้นานนัก เพราะสภาวะเหล่านี้ จะสำรองอยู่ได้ต่ำหากไม่ใช่การที่ชัดเจนที่สุด โครงการที่ต้องการให้คนงานนี้ ด้วยเหตุนับแบรนจึงระบุว่าความก้าวหน้าของญี่ปุ่นดำเนินไปอย่างรวดเร็วในช่วงแรกก็ เพราะ “ในระยะหนึ่งๆ ปัจจุบันค์ (น.) มากกว่าอุปทานเสมอ” (หน้า ๑๔๖)

แต่พอถึงศตวรรษที่ ๑๓ ต้นตอกของบูรเนน ต่างๆ ก็เริ่มปรากฏ การขยายตัวของภารกิจ ค้าขายตัวนี้ให้เกิดสมาคมอาชีพของช่างฝีมือ (gilds) ขึ้นจะมีบทบาทในการควบคุมบังคับ

พวกช่าง และผูกขาดการผลิตซึ่งจะมีส่วนตัวบังคับให้เกิดเสื่อมสภาพทางการค้า แต่ก็ทำให้ผู้บุรุษภาคกลางเป็น “ลูกไก่ในช่องมือ” (หน้า ๑๓๓) ของผู้ชายผลิต และผลเสียร้ายแรงของ การผูกขาดนี้ คือ “ความพินาศของความคิดริเริ่ม” (หน้า ๑๓๓) คุณภาพของสินค้าลดลง ราคากลางๆ แต่เพื่อให้ขายสินค้าได้ ผู้ชายผลิตจึงเน้นในการผูกขาดตลาดแทนการปรับปรุง

เมื่อต่อจากชั้นการเริ่มต้นให้จากการระบาดครั้งใหญ่ของกาฬโรค (Black Death) ก็พิบัติทางการเมืองของอิตาลีในศตวรรษที่ ๑๔ ความยุ่งเหยิงต่างๆ อันเกิดจากการผูกขาดการผลิต ก่อเริ่มสังคมที่ขาดเจนและทุกความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ นาฏทุนพยาบาลก็เกิดขึ้น ปฏิเสธการเดินฐานะและสิทธิ์ที่จะร่วมบริหารเมืองของพวกรชั้นผู้ดี พวกรชั้นผู้ดีก็พบคนงานไม่ใหม่ โอกาสเข้าสู่ฐานะนี้เท่าที่ยอมตน การปฏิบัติทั้งหมดนี้เป็นการทำลายเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นรากแก้วของความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม และการปกครองที่รวมกันอยู่ในเมือง เมื่อเศรษฐกิจถล่ม ส่วนอื่นๆ ก็ถูกเตือน “ลูกไก่เห็นแก่ตัว” ของผู้ชายผลิตนี้เองจะเป็นชนวนที่ทำลายทุกสังคมอย่างที่เหล่า “คนเมือง” ได้ร่วมกันสร้างขึ้นในระยะต้น “ทรงศรีของพวกรา โภนจัก朵 โภนกำแพง เมือง” (หน้า ๑๕๒) จนผลประโยชน์ของส่วนรวมถูกละเมิดไปที่คนอื่นๆ ฯ เมื่อการค้าเริ่มมากขึ้นและเพื่อปกป้องผลประโยชน์ส่วนตนนี้สุดยอด “คนเมือง” ผู้เคยรักความเรียบง่ายและเป็นอยู่อย่างอิสระพวกรุ่นต่อๆ ไป แต่มาถูกคนเมืองและอิสระภูมิภาคที่หันมาสนับสนุนกิจการ ผู้อ้างอิงโภนอยู่แล้ว ให้แพ้อำนาจเข้าไปคุกคามเมืองและอิสระภูมิภาคที่หันมาเพื่อแฉกมาซึ่งการคงครองผลประโยชน์ที่ทางการค้าแบบผูกขาดเท่านั้น

การสร้างรัฐเปรียกษา ที่นิยมสามเหลี่ยม ด้านเท่าของบูรเนนนี้เชื่อมโยงกันอยู่ที่ “ไม่เพียงในตนไม่เป็นสิ่งสำคัญในทัน แต่ยังน้อยที่สุด โครงการรัฐทางความคิดของบูรเนนที่ปรารถนาอยู่ในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจและสังคมญี่ปุ่นที่ก่อตั้งโดยโภน โภนรัฐ โภนสังคม ที่เป็นโภนรัฐที่ผ่านการคืนคืนและวิเคราะห์อยู่มุ่งเน้นที่ความเชื่อมโยง ด้วย ช่องช่องนี้จดอ่อนข้อกพร่องพ่อจะให้ยกนามให้เห็นได้ไม่ยากนัก แต่ว่าคนชั้นนี้เป็นผู้คนที่บูรุษเป็นการคืนคืนความคิดของบูรเนนที่ต่างๆ กัน

ศาสตร์เศรษฐกิจและสังคมศาสตร์อย่างชั้นหนึ่ง
ซึ่งดำเนินมีผลงานชั้นนี้ เรายังจะไม่สามารถ
คิดเหยียดถึงประเด็นที่ยังเป็นปัญหาใหญ่ใน
ปัจจุบัน เช่น เรื่องจิตสำนึกของชนชั้น หรือ
แม้กระทั่งเรื่องอิทธิพลของการไร้ (ศตวรรษ
ที่ ๑๙-๒๐) ต่อความยั่งยืนทางศาสนา ซึ่งก็
อาจส่งผลต่อเนื่องไปยังการปฏิรูปศาสนา
(ศตวรรษที่ ๑๖) และวัฒนาการของประเทศ
รองระบบทราชาธิปไตยในเวลาต่อมา ดังนั้น
ฉุกเฉื่อนของพหุร่องต่างๆ ของทฤษฎีที่แuren
เสนอไว้เมื่อกังศตวรรษมานี้แล้ว จึงเป็นเครื่อง
กระตุ้นการศึกษาให้ค้นคว้าเพิ่มเติม จึงเป็น
คุณไม่ใช่โดยประใช้ชั้นทั่วความคิดเห็นสั่ง
สำคัญ ทั่วไปได้ให้ไว้กับวงการประวัติศาสตร์
เห็นความรู้เกี่ยวกับข้อมูลของประโยชน์ภักดิล
เดียอก

ความเป็น “คติสิกิ” ของหนังสือเล่มนี้คงไม่น่าใจແǐง อิทธิพลของทฤษฎีดังๆ ของนั้นแต่ต้องการประวัติศาสตร์ของประเทศไทยนี้ก็มาก และมานะก่อนหนังสือจะได้รับการเผยแพร่ด้วยชาติ ก็เห็นได้เจ้าๆ คือถูกปฏิรูปทั่วด้วยความสันัพน์ระหว่างการค้ากับนานาประเทศอย่างแบบประชานิยมโดยที่ก่อนนำไปประยุกต์ใช้โดยทั่วไป แม้กระทั้งวัฒนาการของประชานิยมไปได้ของกรีกโบราณ ก็ยังดูเสมือนว่าเกิดจากผลกระทบของการค้าทางทะเลเดตอัซมัน ท้ออาษัยในภูมิประเทศตอนบน ที่อยู่นี้อย่างมากเกินกว่าจะเป็นภูมิของกรีก แนวคิดนี้ได้ถูกหยอดโดยตรงจากนั้นแต่ผ่านทางคำกล่าวเรียบรวมตะวันตกซึ่ง Main Streams of Civilization ที่แพร่หลายในบ้านเมืองเรา นักจากานความรู้สัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ชุมชนเมือง (Urban History) ของกรีกโรมันยังคงเก็บงานหนังสือเล่มนี้จากอิทธิพลของนั้นแต่ต้องการตะวันตกศึกษาของเรามากนัก

ดังนั้น จึงเป็นที่น่าสนใจว่าการเปลี่ยนผ่านทางการเมืองโดยไม่ได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายเดียว แต่เป็นการสนับสนุนที่มีความหลากหลาย เช่น กลุ่มคนที่ต้องการความสงบสุข กลุ่มคนที่ต้องการความเรียบง่าย กลุ่มคนที่ต้องการความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และกลุ่มคนที่ต้องการความยุติธรรมทางกฎหมาย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความต้องการที่มีอยู่ในสังคมไทย ที่ต้องการให้เกิดการเปลี่ยนผ่านที่มีความยั่งยืนและยุติธรรม ไม่ใช่แค่การเปลี่ยนผู้นำทางการเมือง แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงในทุกด้านของสังคม ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง ด้านการศึกษา ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม และด้านอื่นๆ อีกมากมาย ที่จะช่วยให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่ดีขึ้น ให้คนไทยสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขและมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

เกี่ยวกับปัจจุบันอย่างลักษณะ ซึ่งจะขัดความสับสน
ในการศึกษาได้มากค้า เช่น Byzantine (บีซานต์
ที่นั่น) Ibn Kaldun (อิบันคัลดูน อิบัน คัลดูน)
และ Estate (อีสเตเต) ที่มีการออกเสียงตาม
คำภาษาไทยกันนานาที่ว่า “บีเซนไทน์” “อิบัน
คัลดูน” และ “อีสเตเต” ควรได้รับการแก้ไข^๔
ในการแปลระดับภาษาต่างๆ เช่นหนังสือเล่มนั้น
ความแตกต่างระหว่างสำเนียงไทยไป ยังราก
ไม่เป็นอิมเรชัน แต่คำพันธุ์สม เช่น
“เซนต์ ฟรานซิส แห่ง อัสสีสิ” (หน้า ๒๑)
และ “กุญแจเซนต์ เดอ โนเจน” (หน้า ๔๐) ที่คง
จะเกิดจากความผิดพลาดในการเรียงพิมพ์หนังสือ^๕
ไม่ควรให้หลุดหลอดตัวในการตัดพิมพ์ร่องที่สอง
อย่างงี้ และในประการหลัง คำเช่น “สิน
เชื่อ” กับ “เครดิต” หรือ “เดนามต์ ชับพาดย์”
กับ “อุปส์คอป์มาน” นั้น ทางบรรณาธิการ
ควรกำหนดผลเปรียบเท่าในหนังสือเล่มนี้จะใช้
อะไรมิใช่ต่างคนต่างแปล จนสับสนที่ไทยศัพท์
เทศ ตั้งในกรณีของอุปส์คอป์มานต่อหัวใจ
กันไม่เกหน้า (๑๒๑, ๑๒๓) รวมกับว่า พูดเปลี่ยน
ต้องการสื่อความหมายที่ต่างกันกระนั้น

สังค์คอกลະເລຍແລະມົວນຳກຳມົງກວ່າເຮືອງ
ຂອງສັຫຼືທີ່ແສງມາກ ດີອໜ້າຫົ່າທີ່ອັນຜູປະກວດ
ບຣຽນາກິກາວີທີ່ຈະຕົ້ອງແຈ້ງໜ້າໜ້າວ່າໃດກວາບຄົງ
ຄວາມເບັນນາຂອງໜັນສູງ ຜູ້ແຕ່ງ ແລະເຈດນາມນີ້
ຂອງຄະຫຼຸດແປດໄລ ຂຶ້ມູນຊັ່ນ ຄວາມສັນພັນທີ່
ຮະຫວັງໜັນສອນກັນ **Medieval Cities** ໍິຍ
ສ່ວນຮົມ ແລະກັບທີ່ຄວາມທາງໝາກແຫ່ງໆ
ຂອງນິແຣນເຊັ່ນເວັງ “The Stages of the
Social History of Capitalism” ໃນ **American
Historical Review** (ປີ ۱۹۳۱ ເຄີມທີ່ ۱۶ ມັງ
ມັດ-ມັດ) ແລະຂອງ Bryce Leon ທີ່ **Me-
dieval Real Estate Development and Free-
dom** ໃນພັນລຸດເຂົ້າກັນ (ປີ ۱۹۴۹ ເຄີມທີ່
۲۱ ມັງມັດ-ມັດ) ອ່າງນິແຣນຈາກຄວບ
ຄວ້ອງນັກຄຸຕ່າຫກຮຽນນາດຍ່ອນໃນເວລົວເອົ້າ
ໜີ້ຈານີ່ພົດຕ່າງໆເນັ້ນເລີ່ມຄວາມສຳກົງຂອງພວກ
ພ້ອມຄ້ານາຍທຸນຂອງເຂົາ ອ່າງນິກາຮູ້ແນະໃນການ
ສຶກຍາຫັນສູ່ເລີ່ມໃນປະກວດອື່ນໆ ຈຶ່ງໄດ້
ສ່ວນຮົມຈະເປັນປະໂຫຼດຕ່າງໆ ສຶກຍາປະກວດ-
ຄວາມສົດຮວບຕົກ ແລະປະກວດຄວາມສົດຮວບຕົກ
ຄວນຄົກກັນໄປ

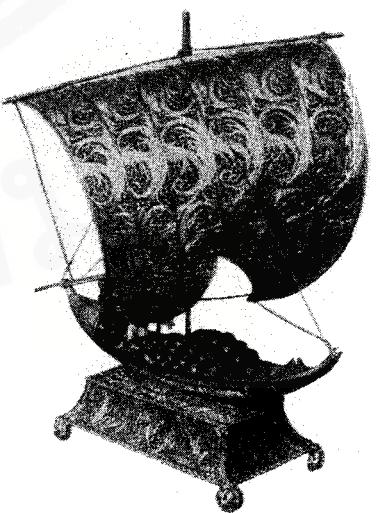
การ “แปลกลูกเดี่ยว” ในลักษณะ เป็น การบันทอนคำค่าวงหนังสือ “ระดับวางวัด”

อย่างมากและก่อให้เกิดความคาดเคลื่อนใน
การตีความได้ง่าย ๆ ว่า ผู้แปลขึ้นในอิทธิ
พลของเศรษฐกิจด้วยพอดีกรรมของมนุษย์มา
จนกระทั่งทางภาคันกับความเป็น “คลาสสิก”
ของหนังสือซึ่งตพม์พรมบรรยายว่า “นี่มาแล้ว
ทั้งที่ไม่ช่วงกังวลควรรับนี่ การเปลี่ยนแปลง
ทางวิชาการมากนัก จนการศึกษา “ประวัติ
ศาสตร์เศรษฐกิจ” โดย ๆ แบบของนิรนาน
ได้พบขอบเขตจำกัดและเป็นอ้มพาดห้องนอน
ภาระผ่านมาแล้ว”

ดังนั้น เมื่อเห็นข้อความว่า “ชุดประวัติศาสตร์เรศรุจิ” ทรงปกหน้าด้านขวาของหนังสือ ก็อยากรู้ผู้นั้นอัจฉริยะ ran (ดังเช่น คอมพิวเตอร์ซีดเปลี่ยน) ระลึกถึงคำกล่าวของบีแรน ต่อเดือน ก้าวไปที่ศูนย์งานสต็อกไฮลิมและถูกปลื้มคามว่า ทำไม่ถึงขอบดูแต่คงใหม่ๆ คำตอบของบีแรนท่านนามาแล้วแตกเป็น “คลาสสิก” ว่า “If I were an antiquarian, I would have eyes for only old stuff, but I am a historian. Therefore I love life.” (Marc Bloch, The Historian's Craft, 1953 หน้า ๔๕)

เรามาเปลี่ยนของใหม่ๆ กันดีกว่าจะกระชั่นกระขาดกันน้ำหนัก จะไม่ดีกว่าหรือ?

នាខិត សុខានុជ
កម្មគត់ប្រភាគសាធទ្យ
នាខិត យុទ្ធសាស្ត្រ

ผลิตภัณฑ์ จิรไกรศิริ (บรรณาธิการ),
พัฒนาจากต่างแดน; ไทยมองไทย
(กรุงเทพฯ, สันกพิมพ์เคล็ดไทย, ๒๕๖๔),
๓๗๙ หน้า, ราคา ๓๘ บาท

“ป้ายศิลป์วรรณ ๒๕๖๐ แนวหน้าของการเปลี่ยนแปลงครั้งนักอุ่นนักศึกษาไทยที่ได้รับการศึกษาจากต่างประเทศ นักศึกษาเหล่านักลับมาจากการต่างประเทศด้วยเจตนาที่ดีที่จะเป็นอิสระจากการปกครองระบบทุนนารถวิถีสากล “สังนี้” ได้สะท้อนให้เห็นว่าคนเรียนนอก หรือบุญญาณไทยที่มีโอกาสศึกษาต่างประเทศ มีบทบาทต่อการเปลี่ยนแปลงสังคมไทยตลอดมาหนึ่งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ และมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ซึ่งเป็นบทบาทของกลุ่มนักเรียนนอกอย่างชัดเจน แม้คราวจนบังข้อมูล

ไทยมองไทย เป็นผลงานที่รวมรวมบทความของนักเรียนไทย ในอเมริกาที่ได้เรียนรู้และเห็นภาพของตะวันตกที่เจริญแล้วกลับมาของไทยอย่างพินิจพิเคราะห์ว่าสักคนไทยควรจะดำเนินไปอย่างไร จึงจะเหมาะสมกับสภาพของประเทศไทยอย่างไทย ในอดีตเคยมีนักเรียนไทยในต่างแดนได้ทำหนังสือท่องท่องของไทย “เด็มิ” ได้เป็นเชิงวิชาการที่หนักแน่นเขียนไทยมองไทย ซึ่งมีชื่อว่า “คิดถึงเมืองไทย”

บรรณาธิการของความคิดถึงสังคมไทย กล้ากัน คือจะเป็นช่วงที่เพดานความอ่อน懦า เช่นกัน บทความใน ไทยมองไทย นั้นเป็นช่วงบรรยายศาสสมัย ฐานนิทรรศ ซึ่งส่งผลกระทบมาถึงสมัยเกรียงศักดิ์ เพดานการสูญเสียใน (นิใช้กลับใจ) ส่วนคิดถึงเมืองไทยเป็นช่วงเพดานการสอนประวัติศาสตร์ นักคำกว่าว่า เมื่อใดที่ยังคงพูดถึงเรื่องราว ศรัณณ์นันน์แสดงว่า ณ ทันทีที่ไม่มีสถาบันเรื่องราว ดูจะเป็นข้อเท็จจริง สำหรับสังคมไทยตลอดมา และ ไทยมองไทย ก็เกิดจากการขาดสัมภาระในสังคมเดือนในสังคม

ไทยมองไทย แบ่งออกเป็น ๔ ภาค คือพัฒนาทางการเมือง, เศรษฐกิจ, ทางสังคม และพัฒนาทางศาสนา ในแต่ละภาคจะถูกแบ่งเป็นบทที่อยู่ๆ หรือท่านของกลับกัน การนำบทชี้ชุดมาผนวกเข้าด้วยกันเป็นภาคหนึ่งนั่นเอง

ทำให้ขาดความประسانณ์กลืนกัน แต่เมื่อสั่งที่เหมือนกันก็ถือว่าไม่ดีและแนวคิดที่ใช้หลักการและวิธีการวิจัยวิธี (DIALYTIC) เป็นส่วนสำคัญในการมองและวิเคราะห์บุญญา

ใน พัฒนาทางการเมือง แบ่งเป็น ๑ บท ว่าด้วยความขัดแย้งระหว่างอุดมคติไทยเดิม และอุดมคติใหม่, พาห, พระคarmorเมือง และกลุ่มพลัง, และประชาธิปไตยในรัฐทุนนิยม และรัฐสังคมนิยม ในภาคแรกเรื่องที่เด่นจะอยู่ในบทที่ ๑ ที่ยังขับหรือมองสภาพสังคมไทย บังขับนักความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เมื่อกำกับดูแลง่ายกว่าดูแลยาก ซึ่งชัดเจนว่า ต้องได้เป็นอุดมคติเก่า และความเริ่ยบผันนา การแบบตะวันตก หรือประชาธิปไตยเป็นอุดมคติใหม่ เป็นการบอกทางวิชาการอย่างตรงไปตรงมาที่บันทึกในสังคมไทย และเป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นตัวชี้ว่าประชาธิปไตยของไทยนั้นคือไทย ส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจด้วยความขัดแย้งซึ่งกิดขึ้น คือคนรุ่นใหม่ที่มีฝีสูงทาง คุณรุ่นเก่าเป็นผู้ด้วยกัน คำร้องกษามะและให้คำนิ่นไปตามเส้นทาง และได้ใช้กราฟ ๔ คลา, และ ๖ คลาเป็นตัวชี้ว่างของความขัดแย้ง ส่วนในบทที่ ๒ เกี่ยวกับ พาห พระคarmorเมืองและกลุ่มพลัง ได้มองแนวโน้มไปที่พาห ว่าจะมีส่วนทำให้การเมืองไทยวนเวียนซึ่งกันและกันมาก และการเมืองทางรัฐสภาที่ไม่มีอะไรเป็นหลักประกันที่ไม่ได้ให้พาหเข้ามามีส่วนได้:

“หากมีการตั้งก่ออาชญากรรมคือคด้าย

ความตึงเครียดทางการเมืองได้ช่วยระยะเวลาหนึ่ง แต่บุญญาเศรษฐกิจยังนานก็ยังแน่น ยังแก้กลับบุญญา อาทิ บุญหัวความยากจน, บุญหัวความแตกต่างของรายได้, บุญหัวการกดขี่บุญได้, ฯลฯ (น. ๔๖)

“การเลือกตั้งนั้นจะบุญได้ไม่นาน พอดีจุดทางการเมืองจะดีขึ้นอีก การพัฒนาการเมืองจะดีขึ้นอย่างมาก พระคarmorเมืองเกิดขึ้นแล้วก็ต้องไปอีก หากเราต้องหลอกการเมืองไทยให้เป็นแบบนั้นก็ต้องรับนั้นเอง” (น. ๔๗)

ภาคที่สอง พัฒนาทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความเป็นจริงของสภาพความยากจนของประเทศไทย อันเกิดจากระบบทุนนิยมและกรณีน้ำท่วมชาติ ในภาคที่ ๑ ได้ปะจังแต่ดึงดันจนบันบังอุบัติ เป็นการช่วยเคราะห์ทั้งขบวนลุพาร์อมแม่จะดอยหลانนาไปบังก์ตาม

ภาคที่สาม เป็นพัฒนาทางสังคม ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจอีกแห่งหนึ่งของคนไทยในต่างประเทศที่มองบุญหัวและรวมด้วยกันทำงานเพื่อสังคมไทย และผลงานของคนไทยในต่างแดนทำให้บางบุญหัวที่เกิดขึ้นในไทยได้ลดความรุนแรงลง เช่นกรณีผู้ต้องหาคดี ๖ ดุลฯ และตัวกิมบุญชายนของไทย ซึ่งให้เห็นความสมัพน์ชัย ขันหลาภากลายในต่างแดนที่จะหันมุนช่วยกันแก้บุญหัวสังคมไทย

สามภาคจะเป็นสิ่งธรรมชาติ แต่ภาคที่เด่นจะอยู่ในภาคที่ ๑ คือการมองพุทธศาสนา หรือ พัฒนาศาสนา ซึ่งมีบทเด่นทั้ง ๒ บท ก็คือ พุทธศาสนา มาร์กซิสต์ และสังคมไทย กับ พุทธศาสนา ทุนนิยม ความยากจน และแนวทางในการพัฒนาประเทศ ซึ่งบทที่ ๑ นัดจะเป็นบทสรุปเรื่องทางของไทยมองไทย และสังคมไทยที่เดียว โดยได้นำมาหลักทางพุทธศาสนา และลักษณะร่องรอยมีไว้เป็นแนวทางในการแก้บุญหัวสังคม เป็นการทดสอบสร้างรูปแบบใหม่ว่าจะเป็นไปได้เพียงใด โดยวิเคราะห์ว่าระบบเศรษฐกิจเป็นนุสบาเดชของบุญหัวต่างๆ ยังเป็นระบบทุนนิยมเป็นแกนกลาง ประชาริบุญได้ยกให้เกิด และทำให้หลักการศาสนาพุทธต้องปรับไปไม่เป็นพุทธทันที ช่วงตัว

“การที่สังคมไทยมีระบบเศรษฐกิจแบบ
ทุนนิยมเป็นแกนกลางเช่นนี้จะไม่นำไปสู่ระบบ
การปกครองแบบประชาธิปไตย และจะไม่เอื้อ
อำนวยให้ชาติพุทธประดิษฐ์ปฏิบัติตามคำสอน
ของพระพุทธเจ้า แต่ในทางตรงกันข้าม กลับ
จะทำให้สังคมเดินหน้าไปสู่ระบบเผด็จการ ทำ
ให้พุทธศาสนาอ่อนเปลีย กลаяเป็นศาสนาที่
มุ่งส่งเสริมให้คนหลงลงมายาและมัวเมาก่อนใน
คิดเหตุตัวها” (น. ๒๕๐)

ส่วนการมองที่ว่าไม่นำไปสู่ระบบการปก
ครองแบบประชาธิปไตย แต่จะเป็นเพียงการ
มากขึ้นกีเพราระบบทรัชญ์กิจที่ของเจ้ามีฐานะ
เป็นบริหารของระบบทุนนิยมสถากด ซึ่งมหาก
อำนาจเป็นแกนกลางต้องการคงความเป็นทุน
นิยมของมหาอำนาจไว้ ประเทศบวิวารังหึ้งหึ้ง
เป็นเพียงการเพื่อส่งผลให้มหาอำนาจได้มาก
กว่าประชาธิปไตย

เปรี้ยงเทบมหึ่งเห็นว่าแก่นแท้พุทธศาสนา
กับทุนนิยมขัดแย้งกันและทุนนิยมทำลายมนุษย์
ธรรมและคุณธรรม เปรี้ยงเทบพุทธศาสนา
กับ นาร์กชิตต์ ในส่วนที่ลักษณะลิงกันและน่า
จะนำมานำรัตน์ให้แก่คนไทยได้

“จุดมุ่งหมายของพระพุทธเจ้าและมาร์กซ์
ก็ไม่ได้ขัดแย้งกัน กล่าวคือตั้งกี่เมืองทวีปจะ
ให้คนมีลักษณะไม่เห็นแก่ตัวชั่นเดียวกัน ผู้ใด
หนึ่งในสหสังชาติ ก็ต้องหนึ่งในสหสังชาติรับ
ดินและชั้นระบบใหม่เท่านั้น” (น. ๓๐๑) หลัก
การคิดไม่ต่างกันในกรณีนี้ ต่อการจัดระบบ
เท่านั้นท่านจะมีภูมิภาคบังคมไทย ซึ่งก็ยอม
รับว่าเป็นภูมิภาฯ เพียงแต่บอกว่า ความมีด้วยเชิง
ของพุทธศาสนา กับทุนนิยม จะทำให้มีผลใน
ทางลบต่อสังคมมากกว่า

แม้จะเป็นการนำเสนอแนวทางใหม่ให้ดู
ลองนำมารีบใช้กับสังคม แต่ก็ยังคงไว้
ด้วยว่า เสน่ห์ทางทุนนิยมที่เดินอยู่นั่นคือทางที่
จะให้เป็นสังคมพหุชนและอยู่อย่างสันติสุข

“หากเราต้องการสังคมที่มีคุณธรรม การพัฒนาประเทศแบบทุนนิยมเป็นการเดินผิดทาง” (4, ๗๔๖)

โดยสรุป ไทยมองไทย เป็นการมองสังคม
ไทยจากคนไทยด้วยกันที่มีโอกาสไม่เท่ากันต่าง
ประเทศ ด้วยความจริงใจ และเป็นการมอง

ทางทางออกให้กับสังคมไทยของเรารทางหนึ่ง
แม้จะมีข้อบกพร่องในการรวมรวมทำให้ขาด
การประสานกลมกลืนและซ้ำซ้อนกันในบาง
เรื่อง กรณีของศรษฐกิจทั่วทั้งภาคเศรษฐกิจ
และส่วนอื่น ๆ เช่นที่แนะนำทางศาสนาไม่ชัด
มากทำให้เกิดความซ้ำเรื่องราวยุบง่าย แต่ที่ทำมา
ให้เชื่อมรับว่า เป็นที่ค้นด้วยกรรมต่างๆ ระหว่าง
มาผูกอ้อยกัน อีกส่วนหนึ่งที่ทำให้หนังสือขาด
ความกระชับหักแน่นก็คือ เรื่องพิสูจน์อักษร
ทำให้เสียบรรยากาศทางวิชาการพอสมควร
โดยที่ไปแล้ว ไทยมองไทย เป็นที่รวมแนว
ทางการมองสังคมไทยอกรูปแบบหนึ่งคือเน้น
ในการนำร่างกายศิลป์ มาถอดปรับกับสังคมไทย
และมองเชิงวิทยาศาสตร์ ข้อดีข้ออ่อนหน้าก็คือ
จะเป็นการบันทึกบรรยายอาศัยของวันเวลาที่ผ่าน
เดยมา คือบัญญาส่วนใหญ่บนชั้นสมัยรัฐบาล
เกรียงศักดิ์ ทำให้เข้าใจว่าความเป็นเจริญ บรรยาย
ศาสตร์ไป แม้ว่าบัญญาหลายอย่างของสังคม
ไทยจะเป็นอกลิ้ง ไม่เข้ากับกาลเวลา คือ
มองเมืองได้ก็เจอนั้นกดาม ก็เป็นส่วนดีใน

ແແນ່ໄດ້ສະຫຼອນບໍລິຫານທີ່ມີຄວາມສົງເກມ ແລ້ວໄດ້
ຕົວຢ່າງອຸໝຳແລະທາງອອກ ບາງຄວງການນອງອາຈາ
ຈະສັດພາດຕະບົງ ເຊັ່ນກ່ຽວຂ້ອງລົມພັດລົມ ເຮົອພວຣະ
ຄອນມາວິນສີຕໍ່ແໜ່ງປະເທດໄທຢ່າງ ຂ່າວ່າສົນຍືນນີ້ໄດ້
ນັ້ນຢູ່ຈາກໃປສົມກົມນາກ ແຕ່ບໍ່ຈຸບັນເປົ້າຂຶ້ນໄປ
ກົດຕາມ ໄກສອນອາໄຫັກທີ່ທໍາມານ້າທີ່ຂອງຄວາມເປັນ
ໄທຢ່າງ ທີ່ດ້ວຍການເຫັນສັງຄົມໄກຍເບີນໄປຕາມອຸຄມ-
ຄົດແລະເບີນຖານຍຸ້ງ ຖ້າຈະແປງເບີນກາງໄຊີບຕີ
ຈະຈົງຈຳໄດ້ ແລະກໍາໄຫ້ເວົາເກີນຫລາຍມຸນຂອງເພື່ອນ
ໄກຢ່າງໃນຕ່າງແಡນ ອີ່ອ ທັສະນະຕ່ອມາດກົມ ແລະ
ທໍາໄຫ້ເກີນຄວາມຫວັງເໝັ້ນອັນກັນວ່າ ດັ່ນພ່ອນໄກ
ເຫັນນີ້ໄມ່ສຸຍ່າຫຍ່າໄປກັນ ຮະບນອັນ ລົ້ອດຂອງ
ນັ້ນຈຸບັນຫ້ຫລາຍຄນຫຍ່າໄປຕາມກາດເວລາ ອານາຄົດ
ທີ່ດີກ່າຍ່ອມນັງເກີດ ແລະໄກສອນໄກຍົກນີ້ເປັນຫລັກ
ງານການນອງອານາຄົດຂອງໄກຍ້ທີ່ນ້າສົນຜັດ ເພື່ອ⁴
ທໍາຄວາມເຂົ້າໃຈໃນກາರຫາແນວທາງສານສັງຄົມໄກຢ່າງ
ສຸນໄປ

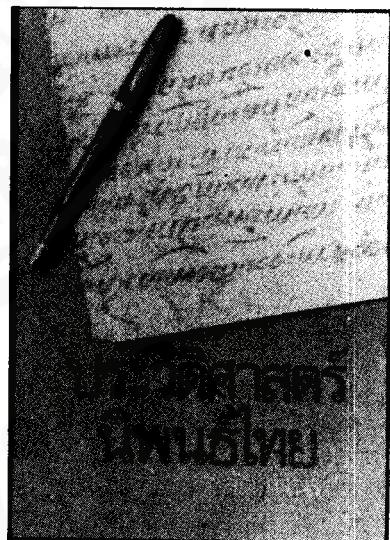
สมปอง คงไสว โรงเรียนวัดสังเวช กทม.

นาฏวิภา ชลิตานนท์, ประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทย.

ມູນລົບໂຄງການຕ່າງສັນຄົມສາສົກ ແລະ
ມຸນຸຍາສາສົກ ແລະສຳນັກພິມພົມທາວິທາລ້າຍ
ຮຽມສາສົກ ວ່າມກັນຈັດພິມ໌, ໂດຍແລ້ວ
ຕັ້ງ ທັນ້າ. ວ່າມ ໂດຍ ນາຖ

“บัววัตถุศาสตร์นิพนธ์ไทย” ของคงจะ
ดึงดูดความสนใจจากนักเรียนประวัติศาสตร์
และผู้สนใจให้ไปได้ไม่น้อย ระดับของความ
สำคัญของ “ข้าราชการ” นี้ มีมากแค่ไหน น่าจะ
คุ้นได้จากนักเรียนสังเวชนะของ อ.เอกราช ที่ได้
กล่าวข้างต้น เรายังจะศึกษามันกับประวัติศาสตร์
และสภาพแวดล้อมทางสังคมของคนเขียนประ
วัติศาสตร์ ก่อนท่องศึกษา “ประวัติศาสตร์”
(E.H. Carr, What is History? ว.)

(E.H. Carr, *What Is History?*: vintage Books, 1961. p. 54) และดูเหมือนว่า พศศึกษา เรื่องนี้ โดยทั่วไปก็จะกระหนกถงข้อพึงสังauważ อันนี้เป็นอย่างนี้ (doctor เช่น งานเขียน ของนัช เอิบาร์กุร์ฟ์ ชาญวุฒิ เกษตรศรี ตามเกียรติ

วันหนึ่ง) โดยนัยดังกล่าวแล้ว หนังสือของ
คุณ นาถวิภา หลิตานนท์ จึงเป็นหนังสือที่ใน
ชั้นศัลย์ นักเรียนประวัติศาสตร์ทุกคนควรจะ
อ่าน ในเรื่องนี้ที่ในมือฉบับนี้เรามีหนังสือใน

ท่านองค์ไม่มากนัก และยังไม่มีหนังสือเรื่องนี้
ที่มีความพยายามกว่าหนังสือเล่มนี้

แต่อย่างไรก็ตาม เรายังคงจะอ่านหนังสือ
เดิมอย่างนิยม ไม่ว่าภาระผู้ผลิตจะค่อนข้างมาก ผู้จัดการและ
แลเห็นหนึ่งทั้งดึงเหล่ายักษะประการ ซึ่งจะช่วยแก้ไข^๔
เปลี่ยนทัศน์ในทันที โดยทั้งหมดผู้จัดการจะรับ
คิดว่าเป็นบัญญาพื้นฐานจาก “ประวัติศาสตร์^๕
นิพนธ์” และประชุมฯ ประวัติศาสตร์” ของ
หนังสือ “ประวัติศาสตร์ครั้นพิพากษาไทย” เอง ซึ่ง
นี้ขอสังเกตด้วยหนังสือเดิมใน ไดบทว่า ๆ ไปใน
เบื้องต้น ๑ ประการดังต่อไปนี้

ประการแรก ผู้เขียนมีขอสมมติฐานว่า เกี่ยวกับการเขียนเป็นประวัติศาสตร์ไทย ว่ามีความต่อเนื่อง ในคำน้ำของหนังสือเขียนก็ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นความพยายามที่จะเข้าใจถึง ความต่อเนื่อง และวิถีทางการของ การเขียนประวัติศาสตร์ไทย (ผู้เขียนจำกัดระยะเวลาศึกษาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงสมัยรัตนโกสินธ์ตอนตน) ผู้วิจารณ์ขอให้ดูเด่นที่ไว้ที่คำว่า “ความต่อเนื่อง” เพราะในตลอดทั้งเล่ม ผู้เขียนก็พยายามเขียนประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทยโดยอาศัยสิ่งความคิด (concept) ดังกล่าว การเขียนประวัติศาสตร์ไทยทั้งในแบบวางราก ดำเนิน และพงศาวดาร “...แม้ว่าจะมีสภาวะแวดล้อมทางประวัติศาสตร์ จะทำให้แนวทางการเขียนประวัติศาสตร์ไทยแตกต่างกันอย่างไรก็ตาม” (หน้า ๑๐๓) แต่ทั้งหมด ก็ยังคงความต่อเนื่องเป็นความสืบเนื่อง (หรือต่อเนื่อง?) ในสังทٹยุ่นเรียกว่า ความสืบเนื่องของวัฒนธรรมไทย (หน้า ๑๐๘) และนักคอบาทรุปของผู้เขียนโดยที่ผู้เขียนอธิบายจากลักษณะ คือ เนื้อหา ความเชื่อ วัฒนธรรม พุทธศาสนา และลักษณะของธรรมชาติ (หน้า ๑๐๔-๑๐๕) กล่าวคือ ทั้งราก ดำเนิน และพงศาวดาร มีความต่อเนื่องทางด้านเนื้อหาตรงที่ตัวมีลักษณะของการ จดบันทึกลำดับ เชื่อถาย และวงศ์วาน เพื่อยืนยันสิ่งที่บางอย่างทางสังคมการเมือง ในแห่งของความเชื่อกับความต่อเนื่องทางที่ต่างมีเรื่องให้คล่องปาก อุทิราห์และปรากฏการณ์ผู้ครรชนชาติ ส่วนวัฒนธรรมพุทธศาสนา ก็จะพบว่ามีการรับเอาแนวความคิด แหล่งเรื่องราวพุทธศาสนาเข้ามา เป็นเครื่องเรื่อง หรือเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ไทย เป็นการใช้สังกัดเขียนเรียกว่า

จะเป็นยิ่งวิชีการบันทึกประวัติศาสตร์แบบพุทธ
ศาสนาของลังกา และในส่วนสุดท้าย ก็คือ
กิตภัณฑ์ของธรรมราช จะมีนาโดยคลอดันบัน^{ดี้}
ดังเดิมการบันทึกประวัติศาสตร์ไทย ทรงแรก
ในจารึก ต่อมาเกิดขึ้นต่อเนื่องและคงความ

ประการที่สอง ผู้เขียนมีความพยาภานที่จะเข้าใจแนวความคิด ค่านิยม สำนักงานประวัติศาสตร์ และสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมของคนในแต่ละยุค กล่าวว่าด้วย เป็นการศึกษาประวัติศาสตร์ความคิดไทย ผ่านการศึกษาประวัติศาสตร์พินิชไทยในเวลาเดียวกัน ด้วย สังไหเป็นประเดินสำคัญที่ผู้วิจารณ์เห็น ความอย่างยิ่ง (ด้วยยังที่เมืองในกรณีของไทย ได้แก่งานเขียนของ นิติ เอื้อราศรีวงศ์ เรื่อง ประวัติศาสตร์รัตนโกสินทร์ ในพระราชนูปทรงครว-ตราชารอยalty) แต่ในทางปฏิบัติเป็นอย่างไรบ้าง เราจะจะต้องพิจารณาแก้ไขในรายละเอียดอีกด้วย ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

ประการที่สาม ผู้จัดการฟังเกตว่า ผู้เขียน
ไม่ได้ระมัดระวังเรื่องการใช้คำนำธรรมชาติ
แบบ หรือแบ่งประเภทประวัติศาสตร์นั้นพนธ์
ซึ่งย้อมด้วยมีรากฐานความเป็นมาทางประวัติ-
ศาสตร์ (historical categories) เท่านิดเดียว
ที่สำคัญในที่นี้คือ คำว่า จารึก ต้านทาน และ
พงศาวดาร ผู้เขียนใช้คำอธิบายหลายลักษณะ
ซึ่งส่อความหมายได้ในหลายนัยด้วยกัน นับตั้ง
แต่เป็น งานเขียนทางประวัติศาสตร์ การ
เขียนประวัติศาสตร์ รวมกับงานเขียนประวัติศาสตร์,
แนวทางการเขียนประวัติศาสตร์ และลักษณะ
ของการเขียนประวัติศาสตร์ การขาดความ
วิตกวิจารณ์ในเรื่องนัดถือกอจะไม่เป็นเรื่อง
สำคัญสำหรับนักประวัติศาสตร์โดยทั่วไป แต่
อย่างไรก็ตาม ถ้าเราคร่ำเครี้ดกับมันสักเล็ก
น้อยก็จะพบว่ามันเป็นปัจจัยมากที่เดาต่อการ
ศึกษาความเป็นมาของประวัติศาสตร์นั้นพนธ์
ไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหนังสือของคุณ
นราภิวัฒน์ เอี่ยม

ผู้จารกรรมจะขออ้อนนกกลับมาในรายละเอียด
ของหนังสือเดินทางถูกเดินทาง เริ่มต้นจากสถาน
ภาพของหนังสือ ซึ่งแต่เดิมเป็นวิทยานิพนธ์
ระดับปริญญามหาบัณฑิตทางประวัติศาสตร์
ของเชียงใหม่ ซึ่งเดิมของเรื่องคือ วัฒนาการ
ของกรุงปั้นประวัติศาสตร์ไทย ตั้งแต่สมัย

ໂປຣາມຈົງສນໍຍິບຕັນໄກສິທ່ຽວຕອນດີນ

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวอุทกภัย ๔ บท ด้วยกันคือ ลัծจากคำน้ำมาก็จะเป็นบทที่ ๑ ด้วย ประชัญญาประวัติศาสตร์ ซึ่งมีเรื่อง ประวัติศาสตร์ของไรี สำนักและขอบเขตของประวัติศาสตร์ และวิธีการทางประวัติศาสตร์ (บทที่ ๑ หน้า ๙-๑๖) บทที่ ๒ ชื่อว่า ชาร์ก (หน้า ๑๗-๑๐๕) ประกอบด้วยเรื่อง ความหมายของชาร์ก ซึ่งจำกัดในการศึกษาชาร์กในฐานะงาน เบียนทางประวัติศาสตร์ ชาร์กที่กันพันในประเทศไทย ลักษณะและวิถีชีวิตรากของชาร์ก เช่นชาร์กไทย สถานที่ความเด้อมของชาร์ก หน้าที่ของชาร์ก ลักษณะที่นำไปป้องกัน การเขียนประวัติศาสตร์แบบชาร์ก และการประเมินคุณค่าของชาร์กในฐานะเป็นเอกสารชั้นดี บทที่ ๓ ว่าด้วยตำนาน (หน้า ๑๐๖-๑๖๕) ซึ่งมีเรื่อง ความหมายของตำนาน เนื้อหาของตำนาน ประชัญญาประวัติศาสตร์ในตำนาน ลักษณะที่นำไปของเรื่องราวประวัติศาสตร์แบบตำนาน และคุณค่าของตำนาน บทที่ ๔ เป็นเรื่อง พงศาวัตถาร (หน้า ๑๖๖-๑๓๓) ประกอบไปด้วยเรื่อง ความหมายของพงศาวัตถาร การจำแนกพระราชนพวงศาวัตถาร พระราชนพวงศาวัตถารกรุงศรีอยุธยา เนื้อหาของพงศาวัตถาร ประชัญญาประวัติศาสตร์ในการเขียนพงศาวัตถาร ลักษณะที่นำไป และการนำเสนองพศาวัตถาร แหล่งที่มาของพงศาวัตถาร หลังจากนักบินบนสรุป (หน้า ๑๓๔-๑๓๕) ซึ่งมี ๒ ส่วน ส่วนแรก ก่อตัวอิงลักษณะของการเขียนประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันสามชนิด คือ ชาร์ก ตำนาน และพงศาวัตถาร ส่วนที่สองก่อตัวอิง ความสนับสนุนของในงานเขียนประวัติศาสตร์ไทย แบบชาร์ก ตำนาน และพงศาวัตถาร

เมื่อพ่อเจ้าชายจากนิทานของหนังสือ จะ
พบว่า พ่อกษัณต์ได้ให้ความสำคัญ แก่ บทที่ ๒,
๓ และ ๔ เน้นของมาก ซึ่งเป็นการเวิเคราะห์
การเขียนประวัติศาสตร์ แบบจารึก คำานาน
และลงความคิดเห็นในเรื่องรายละเอียด และกันเป็น
คุณเด่นอีกประการหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ความ
เข้มข้นของสิ่งที่เรียกว่า “ความบัน្តประวัติ-
ศาสตร์” มีอยู่ตลอดเวลาในบทที่ ๒, ๓ และ ๔

นี้ มีการใช้เอกสารอ้างอิง และคัดถอดข้อความ ในเอกสารต่าง ๆ ในจารึกตำนาน และพงศาวดาร มีเชื่อมันกับด้วยความหนักแน่น ในการใช้ทัศนะวิพากษ์กับเอกสาร จารึก ตำนาน และพงศาวดาร พร้อมกับให้ข้อคิดต่าง ๆ มาก น่า อาทิเช่น การเขียนของพุทธศาสนา ลักษณะกว้างที่ทำให้การเขียนจารึกเปลี่ยนแปลงไปทั่วในส่วนที่เป็นโครงร่างและส่วนที่เป็นความดำเนินทางประวัติศาสตร์ (หน้า ๕๒-๕๓) ส่วนการอ่านตำนานก็จะพบว่า ผู้ประพันธ์ตำนานมีความเข้าใจพื้นฐานในเรื่อง “ความจริง (Reality)” ของเหตุการณ์ตามระบบความคิดที่แตกต่างกับบุปผัน ซึ่งส่งผลให้มีอ่านตำนานในบุปผันไม่อารมณ์เข้าใจและติดตามเนื้อหาของตำนานได้อย่างง่ายๆ (หน้า ๑๐๘) และ ความเข้าใจเรื่องการเวลาสำหรับการเขียนประวัติศาสตร์แบบพงศาวดารเป็นไปในท่านองเดียวกับจารึก คือมองประวัติศาสตร์ครอห์ตุการณ์ซึ่งกำลังเกิดขึ้น ในมีทั้งจุดเร้นตันและจุดจบ ในขณะที่ประวัติศาสตร์ในตำนานเป็นกระบวนการทบทวนจุดเร้นตันและจุดจบ (หน้า ๒๖๐)

แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องที่น่าสังเกตว่า ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ดังกล่าวอาจจะเป็นเรื่องธรรมชาติย่อมต้องมีทางผู้คนด้วยและผู้ไม่เห็นด้วยนั้น เป็นเพียงแต่ข้อคิดเห็น “เฉพาะส่วน” ที่จะว่ากันไปให้ลึกระลึกร การรวมข้อคิดเห็นทั้งหมดเข้าด้วยกันเพื่ออธิบายประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทย ทั้งหมดมีอยู่ามาก (ซึ่งกล่าวต่อไป) ซึ่งส่งผลให้คำอธิบายของผู้เขียนถูกจำกัดลงในหัวข้อนั้นเอง

ผู้วิจารณ์ขอให้สังเกตดังเบื้องต้น ซึ่งผู้วิจารณ์คิดว่ามีความสัมพันธ์กับสิ่งที่จะตามมา ในบทที่ ๒, ๓ และ ๔ น้อยมาก การอ้างคำกล่าวของท่านผู้ทรงหลาภูเบ็นแบบผู้เชิญ และคำกล่าวของอ้างผู้งานเมียนของคนอื่น ๆ และห้องงานแบล็คและเก็บความของคนอ่อนอกห้องนั้นผู้เขียนดูเหมือนจะแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทย ด้วยการกล่าวแต่เพียงว่า เพื่อหลักเลียงการถูกอดีต ตอบโต้ให้มากที่สุด (หน้า ๑๑) การกล่าวว่า ข้อมูลต่าง ๆ ในทางประวัติศาสตร์ไม่อาจนำมาใช้ได้ทันที หากต้องทำอย่างมีจิตสำนึกร

และมีการวิเคราะห์วิจารณ์เพื่อระบุถ่องๆ อาจไม่บริสุทธิ์ในตัวของมันเอง (หน้า ๑๓) เราเก็บน้ำจะต้องคำนึงกันต่อไปอีกใหม่ว่า คำว่า บริสุทธิ์ หมายความว่าอะไร? ผู้วิจารณ์คิดว่า ผู้เขียนเองก็พยายามตอบ ด้วยการวิเคราะห์ จารึก ตำนาน และพงศาวดาร ในบทที่ ๒, ๓ และ ๔

ผู้เขียนเริ่มนarration ศึกษาการเขียนประวัติศาสตร์ไทยในแต่ละส่วนแยกเป็น จารึก ตำนาน และ พงศาวดาร โดยที่ไม่ได้แสดงเหตุผลให้เห็น明白ว่า ทำไม่ต้องจัดแบบประวัติศาสตร์นิพนธ์ให้ไทยออกเป็น จารึก ตำนาน และ พงศาวดาร ผู้วิจารณ์เข้าใจว่าคงจะเป็น เพราะเราใช้คำว่า จารึก ตำนาน และพงศาวดาร กันมานานจนคุ้นเคยกัน โดยที่ “ไปแต่อย่างไร ก็ได้การที่ผู้เขียนไม่ได้วางพื้นฐานความเข้าใจเรื่องการจัดแบบ (categories) นี้ไว้เลย ทำให้ผู้เขียนใช้คำว่า จารึก ตำนานและพงศาวดารไว้ในหลากหลายหมาย (ในทัศนะของผู้วิจารณ์) เป็นทั้ง งานเขียน, การเขียน, วิธีการเขียน แนวทางการเขียน และลักษณะของการเขียน ประวัติศาสตร์ไทย ซึ่งทั้งหมดจะก่อให้เกิดการส่อความหมายที่คลุมเครือ และสับสน

ยกตัวอย่างเช่น ในเรื่องจารึก ผู้เขียนกล่าวว่า จารึกไม่ได้เป็นเพียงแต่เอกสารทางประวัติศาสตร์ แต่ยังเป็นงานเขียนทางประวัติศาสตร์โดยที่เรื่องราวที่จารึกลงนั้น ได้ให้ความหมายต่อบุคคลในยุคหนึ่น โดยผู้คนการคัดเลือก ใช้ต่อรอง ถึงความสำคัญและจำเป็นของอัตลักษณ์ จารึกจึงเป็นงานเขียนเกี่ยวกับอัตลักษณ์ที่สำคัญ แบบอย่าง เบ้าหมาย และหน้าที่เฉพาะตัว (หน้า ๙๘) ข้อความในตอนนั้นสังความหมาย ไปในทางที่ผู้เขียนต้องการบอกว่า ย้อมต้องมีระบบความคิดอยู่เบื้องหลัง การจารึกในแต่ละภาคแห่งศตวรรษ แต่ครั้นมาอีกหนึ่น วิธีการศึกษา ผู้เขียนกลับก็ถูกน้ำจารึกบางหลักออกไปด้วยเหตุผลที่ว่า “... เพราะจารึก เหล่านั้นจัดทำขึ้นด้วยเหตุผลของหน้าที่ทางศาสนา หรืออย่างอนุยงยั่งชัดเจน เช่น จารึกถานนา หลักที่ ๖๙ กล่าวถึงการปฏิสังขรณ์ วัดของเจ้าหมื่นคำพวงผู้ครองครัวป่าง...” (หน้า ๑๗) และ “... ขยะเดียวกันบางครั้ง

จารึกเหล่านั้นก็ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องราวด้วย ฯ ในระหว่างเวลาของส่วนของกัน” (หน้าเดียวกัน) ความคิดเห็นของผู้เขียนจัดตั้งคือ ความคิดเห็นของผู้เขียนที่ตั้งคิด ลักษณะและวิถีทางการการเขียนจารึกไทยออกเป็น จารึกพิเศษรุ่นแรก จารึกคอกถาง และจารึกคอกหัง โดยที่การจัดแบบนั้น “.. ตามที่ เวลาที่เข้าใจว่าได้จัดทำจารึกนั้น ๆ ขึ้น เป็นตัวกำหนด เพื่อพิจารณาหันว่าเป็นวิถีทางศึกษาลักษณะและวิถีทางการของจารึกนั้น จารึกได้รับเงินซึ่งกว่าใช้ตัวกำหนดอย่างอื่น เช่น กฎหมาย เมืองฯ ฯลฯ ...” (หน้า ๒๘)

ตัวอย่างที่สองได้แก่เรื่องตำนาน ผู้เขียนกล่าวว่า “คุณค่าเท็จจริงของตำนานประวัติอยู่ในส่วนที่เป็นจุดประสารค์ ความคิด ทัศนคติ โลกทัศน์ และความหมายของตำนานต่อสังคม และสมัยของเข้า” (หน้า ๒๑๓) และยังเข้าอีก ว่า “ตำนานจึงคือเป็นตัวทำงานประวัติศาสตร์ ความคิด ความเชื่อของมนุษย์อย่างที่จะหาจากห้องไม่ได้ หรือทำขึ้นใหม่อกีไม่ได้ (หน้า เดียวกัน) ผู้เขียนเริ่มนarration วิเคราะห์จากอหา ตำนาน และอ้างอิงจาก ซึ่งได้แบ่งตำนานออกเป็น ตำนานที่มีเนื้อหาคิดคำบรรพ์ ตำนานที่มีเนื้อหาแบบประวัติศาสตร์สำคัญ และตำนานปูชนียสถาน และปูชนียสถาน (หน้า ๑๖๔) แต่ กรณีศึกษาในรายละเอียดจริง ๆ ซึ่งเป็นแก่นของสังฆผู้เขียนจะนั่นสนธิ ผู้เขียนกล่าวว่า “จากการแบ่งเนื้อหาของตำนานออกเป็นสามประเภทห้าชนิดที่สำคัญที่มานั่นของตำนาน ในแนวทางประวัติศาสตร์นิพนธ์ ได้สองแนว ทางคือ ตำนานผู้ชายด้วย และตำนานผู้หญิงเมือง” (หน้า ๑๖๕-๖) โดยที่ตำนานผู้ชายด้วย เป็นผล งานการบันทึกของพระภิกษุ หรือ นักบวชในพุทธศาสนา ส่วนตำนานผู้หญิงเมือง เป็นการจดบันทึกเรื่องราวประวัติศาสตร์นิพนธ์ ที่ก่อประวัติศาสตร์ท่องถิ่น ในลักษณะของการคัดถอกกันต่อ ๆ นั้น

จากสองตัวอย่างข้างต้น น่าจะสังเกตเห็นได้ว่า ผู้เขียนมีความคิดเห็นเรื่องการใช้คำว่า “จารึก” ตำนาน และพงศาวดาร ในการจัดแบบประเกทของประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทย การไม่เคร่งครัดต่อความหมาย และสังที่เป็นพื้นฐานของ การจัดแบบประเกทประวัติศาสตร์

นิพนธ์ไทยว่าขึ้นอยู่บันดาลอะไร? ทำให้แนวความคิดของผู้เขียนท่านน่าสนใจมีความสับสน

การที่ผู้เขียน เริ่มนarr ตัดหัวใจ ประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทย (ผู้จารณ์ใช้ในความหมายที่ ก็ จำกัด สำหรับ “นักเรียน” แต่พิจารณา ไม่ได้ หล่อหลอมทางความคิดอย่างมาก) ออกเป็นส่วนๆ อาจจะ ให้ผลดีในเบื้องต้น แต่ในความหมาย ลักษณะ “เฉพาะตัว” ได้อย่างหนักแน่น และ สมบูรณ์ในตัวเอง แต่ยังไงก็ตาม การประดิษฐ์ ประดิษฐ์ความคิดของคนอื่น ต้องเนื่องจากความคิดของคนอื่น กระนั้นก็ตาม ความคิดที่มันของประวัติศาสตร์แบบต่อเนื่อง ในตัวของ มันเองแล้วน่าจะมีผลดีต่อการศึกษาประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทยเสียดายซ้ำ แต่การผลักดันไม่ เป็นเช่นนั้น เพราะภายในให้กรอบความคิดให้ญี่ปุ่น ของความต่อเนื่อง ผู้เขียนนี้ได้ระดับร่วง ความไม่ต่อเนื่องของประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทย เลย ที่สำคัญอีกวันนี้ ก็คือ ผู้เขียนเอง พยายามทำภาพของความต่อเนื่องให้เป็นไป แบบรายเรื่องผสมกลมกลืน และเป็นอันหนึ่ง อันเดียว โดยประสาจากความขาดแบ่งและการ ประทับกันทางความคิดระหว่างการเขียนประวัติศาสตร์ไทยแบบต่างๆ ผู้จารณ์ขอข้อดีเด่นได้ ว่า “พยากรณ์ทำภาพของความต่อเนื่อง ทั้งนี้ เพื่อจะจากความคึกคักในข้อรายละเอียดของผู้เขียนเอง ได้ให้ภาพพ่องไว้ ผู้เขียนได้บันทึกข้อมูลให้เข้ากับกรอบความคิดกว้างๆ ของตนเอง”

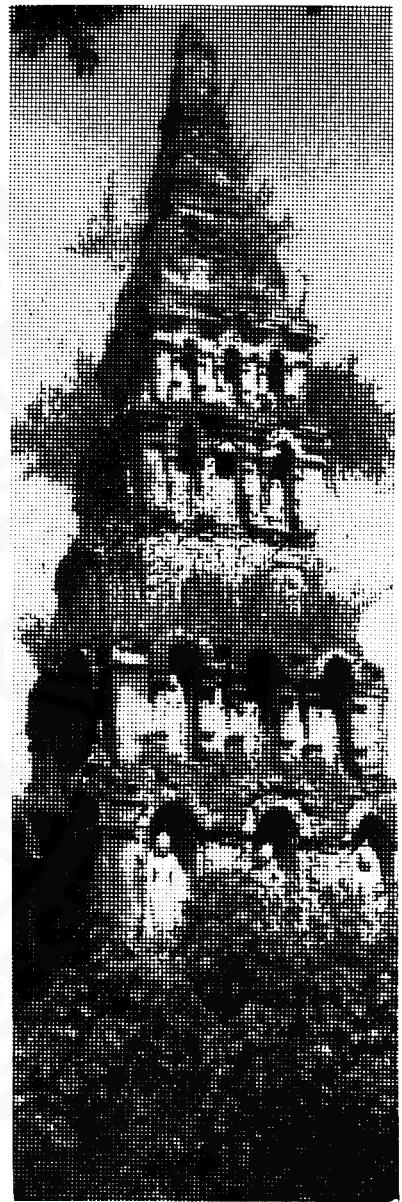
ยกตัวอย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงทาง ภาษาในการเขียนประวัติศาสตร์ ผู้เขียนเองก็ ได้ใช้ให้เห็นว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงจากภาษาที่เรียนร่าง ไปถึงภาษาที่มีรูปประโภค และการ เรียนร่องอย่างคำ ตลอดจนการใช้ศัพท์กันชั้น ชั้นบนตามระดับความคิด เพื่อรับใช้โครงสร้างทางสังคม การเมือง และการปกครอง (ดู อาทิเช่น หน้า ๓๐๕) สังเกตว่า ผู้เขียนได้กล่าวไว้ในหลายบทหลักตอน แต่เหตุ ไหนจึงถูกต้องของเพียงแค่ “ภาษา” ความไฟแรง ธรรมชาติ และอิทธิพลของวรรณคดี มันไม่ได้มีการประทับกันทางความคิดเลย หรือ?

ตัวอย่างที่สอง การเปลี่ยนแปลงในเนื้อหาของตัวนarr จากเรื่องราวประวัติ ภัย กับ กัน

กำหนดของนักเขียน และบ้านเมือง ในขอบเขต ที่เป็นเรื่องของท้องถิ่นของตนจริงๆ ไปสู่ในอีก เรื่องที่เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์พุทธศาสนา เป็น ประวัติศาสตร์โลก (Universal History) การเปลี่ยนแปลงของสังคมคุ้มครอง กับการเปลี่ยนแปลงในเรื่อง การรับรู้ (Perception) เรื่องราวนี้อดดีของตนเอง อาทิเช่น แต่เดิมอาจจะอ้างว่าความสืบทอดลายของบ้าน เมืองเกิดจากการทำฝีมือภูษารามะ เป็นต้น เรื่อง ดังกล่าว ซึ่งพบได้บีบตันๆ ไป ในหนังสือ เดิม นั้น มันไม่มีความขัดแย้งกันหรือมีการประทับ กันทางความคิดระหว่างส่วนใหม่กับส่วนเก่าเลย หรือ?

ตัวอย่างที่สาม ได้แก่ การบันทึกลำดับ เหตุการณ์ ระหว่างที่ว่า ซึ่งบันทึกยังไม่วร่วมกัน ทั้งในราก ตำนาน และพงศาวดาร แต่ยังไงก็ได้ ผู้เขียนเองก็ถ้วนว่า “ลักษณะร่วม” ดังกล่าว ก็ยังมีความแตกต่างกันพอสมควร กด้วยตัวเอง ในจารึกจะเป็นแบบแผนๆ ชั่วสัตว์ สามชั่วคน ในตำนานจะมีการลำดับระหว่างกันอย่างชوانาน และแยกอีกตัวที่ชื่อความ เชื่อ ส่วนในพงศาวดาร เน้นที่กิจกรรมอย่าง เครื่องครัว ซึ่งถือแม้จะมีการเบ็ดเตล็ดราชวงศ์ แต่ ก็ยังมีการลำดับกันลงมาได้ไว้เป็นตัวแทนของ เทวะเมื่อนอกนั้น ผู้เขียนเองได้ดูความสำคัญ ของความแตกต่างลง โดยถือเอาลักษณะการ บันทึกลำดับเชือกสายและวงศรีวัน วันเป็นจุด เด่น ซึ่งส่งผลให้ผู้เขียนไปสรุปว่า การเขียน ประวัติศาสตร์ไทยมีความสับเปลี่ยนในสังกัดผู้เขียนเรื่องกว่าความสืบเนื่องของวัฒนธรรมเก่า แต่ผู้เขียนไม่ได้ใช้เพื่อให้เห็นถึงว่า การที่ ทางราก ตำนาน และพงศาวดารต่างกันเขียนขึ้นเพื่ออะไร สิทธิทางสังคมการเมืองนั้น มีการขัดแย้ง หรือ มีการประทับกันทางความคิดต่อกันหรือไม่? เพียงใด? ในมือที่ จำกัด ตำนานและพงศาวด้า ต่างก็มีเวลาความเกี่ยวกัน และทันชื่อกันอยู่

บัญญาอาจจะอยู่ที่ผู้เขียนไม่ได้ทำการ วิเคราะห์เนื้อหา ของ จำกัด ตำนาน และ พงศาวดาร รวมกันทั้งหมด ได้ในตัวของมันเอง จึงไม่อาจมองผ่านจุดเปลี่ยนแปลงทางความคิด และการรับรู้ในขั้นตอนต่างๆ ของประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทย แต่สังฆาราชไม่ใช่ประเด็น เพราะผู้เขียนไม่ได้ศึกษาประวัติศาสตร์ความ

คิดไทยโดยตรง กระนั้นก็ตาม การพิจารณา จำกัด ตำนาน และพงศาวดาร ที่ลักษณะร่วม โดยทักษิณาราภาระน้ำที่และประชุมอยู่เบื้องหลัง การเขียน จำกัด ตำนาน และพงศาวดาร ขันกับการให้เหตุผลทางประวัติศาสตร์ตาม กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ที่ รับรักษาโดยทัวร์ในนั้น ผู้จารณ์ผู้ของความ สงสัยในความน่าเชื่อถือของการให้เหตุผลทาง ประวัติศาสตร์ในแต่ละส่วนนั้นไว้ ตัวอย่างที่

“... ไม่มีเอกสารใดที่สามารถอ้างอิงเราได้มากกว่าลึกลับที่มีข้อเอกสารนั้นคือ สิ่งที่เขาก่อตั้งมาโดยชัดแจ้งแล้ว สิ่งที่เขาก่อตั้งว่าควรจะเกิดขึ้นหรือน่าจะเกิดขึ้น หรือบางทีก็เป็นเพียงสิ่งที่เข้าห้อง การให้กับคนอื่นคิดอย่างที่เขาก่อตั้ง หรือบางทีก็เป็นเพียงสิ่งที่เขาก่อตั้งด้วยตัวเองว่าเขาก่อตั้งเดียวกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะไม่มีความหมายของไรอกันก็ว่าบักประวัติศาสตร์จะเข้ามานิใช้และอ่านมันให้ออก...” (E.H. Carr, **What is History ?**

ก่อนจะจบ จะขอฝากข้อคิดเห็นไว้ยังครั้งนี้
จัดพิมพ์ลักษณะเดียวกับว่า ถ้าการจัดตั้งเป็นหน้าปก
และ การพิมพ์ มีความประณีตดีขึ้นลักษณะน้อย ก็
คงจะทำให้หนังสือเล่มนี้ มีคุณค่ากว่าเดิมต่อไป
มากขึ้น ส่วนส่วนรวมๆ ของหนังสือ
อาจๆ ว่าไม่แพ้เมืองอื่น หัวเรื่องที่เขียนยอด
น้อยมากที่สุด ให้นักศึกษาและประชาชนได้รับ
โอกาสอ่านหนังสือต่อไว้ในเวลาอยู่บ้านต่อไป
นักเรียนที่ เมืองไทรัตน์
แผนกวิชาประวัติศาสตร์
บล็อกที่เกี่ยวข้อง
อุปกรณ์มีนาวีไทยลักษณะ

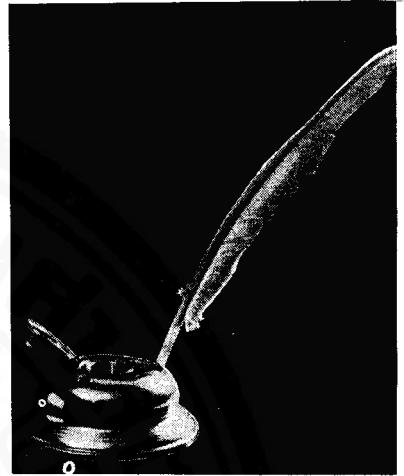
Anthony Smith,
**The Geopolitics of Information How
Western Culture Dominates the World)**

London : Feber & Feber, 1980, 192 หน้า
ราคาประมาณ 320 บาท.

ความปริวิตกเดียวกันเข้าไว้การที่ข่ายหนัง
สือพิมพ์ในสังค โปรดี๊ได้เข้ามาขอหันหนังสือ
พิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับหนึ่งในกรุงเทพฯ คงจะ
ทำให้คนไทยหลาย ๆ คนเกิดความตื่นตัว สนใจ
บทบาทของสื่อมวลชน โดยเฉพาะของต่างชาติ
ที่น้องอธิพลในเมืองไทยมากยิ่งขึ้น และความ
รักสน ก็จะถูกกระตุ้นให้ระหนกกันอย่าง
กว้างขวาง เมื่อมีข่าวการจดอันดับประเทศไทย
ว่ามีความเสี่่งต่อการลงทุนอันดับ ๘ ของโลก
โดยใช้เกณฑ์ที่ผิดๆ “ปฏิริยาต่อเรื่องนั้น” ใน
ไทยได้ว่า “เล่นลออก และมีหลายประเทศไทย
จดไปจากการจดอันดับนั้นอย่างเหลือเชื่อ” ดัง
รายละเอียดเบนท์ทราบกันโดยทั่วไป

ประเทคโนโลยีกลุ่มที่สาม หรือประเทคโนโลยีที่สาม ที่มีความรู้สึกต่างๆ ตั้งแต่น้อย
พัฒนาทางด้านภาษาที่มีความรู้สึกต่างๆ ตั้งแต่น้อย
ออกน้อยใจไปจนถึงเครื่องขยะรวมไม่พออพอยู่ใน
ที่มาพัฒนาของตัวเองที่ปราบภัยออกไปสู่สายตา
ทางเจ้า โลกโดยผ่านเงื่อนไขของ ค. ผู้กำกับ
ช่าว' ในที่สุดของโลกอีก AP, AFP, Reuters และ
UPI นั้นกลายเป็นบท 'ผู้ร้าย' ไป กลุ่มประเทคโนโลยี
ที่สามซึ่งมี อัลจีเรีย, กิานา, อุรุกวัย,
แชร์ (ชาอิร์) และแทนซาเนีย เป็นประเทคโนโลยี
ที่กระตือรือร้นมากที่สุด จึงหานักเรียนชั้นนำให้
มีการเข้าร่วมเป็นระบบข่าวสารของโลกเดิมใหม่
ที่เรียกว่า New International (or World)
Information Order (NIO - เดิมแบบ 'การ
เข้าระบบเศรษฐกิจของโลกใหม่' หรือ New
International Economic Order) โดยให้เหตุผล
ว่าเพื่อให้เกิดความยุติธรรมในด้านการไหลของ
ข่าวสาร (flow of Information) หรืออันนี้
หนังเพื่อให้ตนได้รับบท 'พระเอก' น้าง

Smith ได้ไว้เคราะห์ว่ากุตการณ์ ดังกล่าว
นี้โดยทำการศึกษาความเป็นมาของบัญชาติ ดัง
แต่อดีตที่ผ่านมากามาจนปัจจุบัน และมาสรุปลง
ที่แนวโน้มของ “กลุ่มพลัง” ต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วย
แปรสำคัญในการ “ชักจักรเยอร์” สิ่งที่เขากล่าว

สังค渭นคำพัด (war of words) ทั้งสองฝ่าย
เพิ่ริการอกิปภารี ถกเจิงกันอีกเรื่องหนึ่งใน
ระดับนานาชาติไม่ว่าจะเป็นในการประชุมของ
UNESCO หรือกลุ่ม Non-alignment หรือการ
ประชุมก่อน North-South ล้วนแต่ยังไม่มีอา
หาข้อยติ หรือลงความเห็นในมิติสำคัญๆ ของ
เรื่องนี้ได้อย่างง่ายๆ โดยเฉพาะการที่ทัศนคติ
ทางพัฒนาด้านเศรษฐกิจของว่า แทนที่โลกทั่วไปจะ
ร่วมมือกันตันกลับกลายเป็นต้องการมาแทนที่
ตน (Supplant) รวมทั้งเห็นว่าโลกทั่วไปต้องมีต่อง
การกลุ่มนี้ว่าการบันกันยังไงในประเทศของตน
เองและยังไปบีบให้รัฐบาลของประเทศนั้นค้า
นิยมแบบ Laissez-faire ให้ขาดการกันบันกันข้าว
ของตนอย่างขอบธรรมภัยได้บากติด “NHO”
นี้ ส่วนโลกทั่วไปก็มองว่ามีความคิดเห็นที่ไม่มี
ความจริงใจในการอ่านเทแทคโนโลยีทางด้าน
นี้ให้เกิดตน รวมทั้งใช้ ‘การบูรณะทางด้านนี้’
สาร’ นມาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ
ของตนเอง เช่นการใช้ความที่มีสำรองห้า
ทรัพยากรได้ก่อนเข้าขึ้นของประเทศไทยเป็นตน ยัง
กว่านั้น บัญญานบัตรชดเชยด้วยการผลิตโรงเรือน
คอมการทางการเมือง อีกด้วย

สาระสำคัญในหนังสือ The Geopolitics of Information ของ Anthony Smith ได้แบ่งเนื้อหาออกไปเป็น ๖ ตอนรวมทั้งบทสรุป

ตอนแรก ชื่อ The Old International Information Order เป็นการกล่าวถึงศตวรรษที่ ๑๕ ของการสำรวจและแสวงหาดินแดนใหม่ ๆ

ซึ่งแน่นอนย่อมรวมถึงการสร้างข่าวสาร การอธิบายความเป็นไปในเดินดำเนินต่างๆ นอกไปจากดินแดนของชาวไทย ไม่เท่ากับเบื้องการสังคมความรู้ความคิดใหม่ๆ ขึ้น โดยเฉพาะสำหรับชาวยิวแล้วนี่เท่ากับเบื้องการกลับตาลบัตรความเชื่อในทางโลกของพากເ夷าที่เดียวข้างไร้ศีลามข่าวสารความรู้เหล่านี้ นอกจากจะต้องคำนึงถึง 'รสนิยม' ความต้องการของผู้กระหายข่าวสารตะวันตกแล้ว ยังมีสัญญาเรื่องความถูกต้องแห่งความเป็นจริงด้วย ซึ่งก็เป็นจุดแข็งแกร่ง ของการขัดแย้งด้านข่าวสารนั่นเอง นอกจากนี้ในระยะต่อมาการข่าวสารความรู้ ยังคงอยู่ แต่รับขยายออกไปในหมู่ชาวตะวันตกในลักษณะครอบงำแบบจักรวรรดินิยมมากขึ้น กล่าวคือ 'นักข่าว' มองดูเองและอาจยังรวมของตนเป็นใหญ่ และใช้ 'อัจฉริยะ' ของตนเองนั่น 'แก่น' มองโดยหัวเรื่องเดินดำเนิน ฯ นอกเขตของตน อย่างไรก็เมื่อประเทศต่างๆ ในโลกที่สามานี้ แม้จะได้รับอิทธิพลทางการเมือง แต่ประสบความคลุม เหล่านี้ในการพัฒนา โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ ในระยะหลังคราวที่๑๙๖๐ ประเทศไทยเลื่อนตัวเป็นศูนย์กลางการค้าทั่วเอเชีย ไม่ใช่แค่ในประเทศตัวเอง ได้ในด้านการคุณคุณข่าวสาร ความรู้ โดยสรุปแล้วนี่หมายความว่าประเทศไทยกลับมีโลกที่สามานี้ต้องเห็นด้วยกัน การครอบงำทางข่าวสารของประเทศไทยพัฒนาแล้ว การต่อสู้กับรัฐบาลที่กดขี่ในประเทศไทยของตนเอง และการต่อสู้เพื่อเป็นอิสระจากวัฒนธรรมดั้งเดิมที่งมงาย บางอย่างซึ่งบีบตัวความรู้สึกนิยมก็ของคนรุ่นใหม่เกินไป

สอนสังข์ Cultural Dependence ก่อว่า
ถึงอุดมการณ์ภาพชนตัวหรือ จักรวรรดินิยม
ในวงการบันเทิงอันเป็นรูปแบบที่สำคัญอันหนึ่ง
ของจักรวรรดินิยมทางการสื่อสาร Smith ได้
ยกตัวอย่างการครอบงำของภาพชนตัวเองเมริกัน
ในหลายประเทศ โดยเฉพาะตัวอย่างหนึ่งที่คน
ไทยเรียกว่า “เช๊ก” ก็ได้กล่าวว่า “เช๊ก”
Smith ยังว่า ภาพชนตัวที่ชาญในไทยนั้นรือขีดละ
กอ เป็นภาพชนตัวเมริกัน (ในแง่ของภาพ-
ชนตัวในประเทศไทย) นักจากน Smith ยัง
กล่าวถึงอิทธิพลของภาษาอังกฤษ ที่ทำให้
ศรัทธาและอหราชาผ้าเจ้ากร ครอบงำเข้าไป
สาระของโลกไม่ว่าจะเป็นภาษาคนความคืบ

บนส่ง ไทรศพท์ ไตรเลข การกระชาเยสึง และหนังสือพิมพ์ ซึ่งเดินโดยมาจากเส้นทาง แล้วทางและล่าอาณาคิม ดึงเดินของประเทศไทย หมายความว่าจื่อนและตอกดอามานบีจุบัน เขา ชี้ว่า การให้ผลข่าวของ “สินค้าด้านสื่อสาร” นั้นเป็นเสนอถักยังจะสำคัญก่อนหน้านี้จะน า การให้ผลข่าวของสินค้าประเพณีน ๆ ต่อไป ในบทที่ Smith เปรียบเทียบว่า บัญญาการ ครอบเข้าไว้สารของ Reuters เนื่องด้วยแต่ อย่างไรก็ตาม (ก่อนจะมี AP และ UPA หรือ UPI ในภายหลัง) มีลักษณะคล้ายกับการพูด ข่าดของห้าสำนักข่าวใหญ่ในโลกบีจุบัน (รวม ทั้ง Tass ของโซเวียตและ AFP ของฝรั่งเศส) ยังกว่านั้น อเมริกันยังคงรอบด้านเจ้าของการอุต- สาหกรรมโฆษณาของโลกด้วย Smith เห็นว่า ลักษณะการเสนอ “ผลงาน” ของสื่อมวลชน แบบต่างๆ รวมทั้งช่างภาพมักคำนึงถึงหรือ ทำรากกับมุ่งจะ ‘บัน’ ให้สภาพแวดล้อม ของผู้คนบรรยายด้วยตัวตกล ภารกิจของนักข่าว หรือนักหนังสือพิมพ์ให้เครื่องเนื้อรากว่ารา กับว่าจะ สะท้อนภาพของอังวัฒนธรรมต่างชาติ ลงมือก่อโภคทรัพย์ตัวตนศรีษะฐาน ในแนว Smith ก็ยังกรณีตัวอย่างที่พิพากพิงถึงไทยอีก ชั้นกัน หลังจากนั้นเกิดข้อพิจารณาดังนี้ว่า ลักษณะ เนื้อหาที่ดูจะเข้าถึงมวลชนได้กว้างขวางที่สุด แต่หลายประเทศของโลกที่สามก็ประสบ ปัญหาญี่ปุ่นเองไม่ว่าจะเป็นด้านอุปกรณ์ การ ผลิต ด้วยสัญญาณวิทยุแบบเบน Spectrum ตาม ข้อตกลงของ ITU (International Telecommunication Union) และทำให้กำกับดูแลเรื่องนี้

ได้แก่ความเชื่อถือได้ของนักวิชาการที่พึงได้จาก
วิทย์ ตัวอย่างที่น่าสนใจอีก ๑ ของกรุงพงพา
ทางด้านวัฒนธรรมในบทนี้เห็นจะได้แก่การ
มองถึงประเทศไทยในกลุ่มที่พัฒนาแล้วด้วยกันเอง
นั่นคือ การพึ่งพาทางอนาคตต่อหารถยนต์เมริกา
ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นจุดเด่นที่การพึ่งพาทางด้าน^๔
วัฒนธรรมนั้น ยกหัวข้อหดตัวพูดเรียงก้าวการ
ศกเบนอาณาจักรเสียอีก ซึ่งเรียกว่า Mort
Rosenblum วิจารณ์ว่า ทรงรัตนบเนนความ
อิสระของชาว加拿大เองที่จะตัดสินว่าอะไร^๕
เป็นผลประโยชน์ที่ดีกว่าของตนเพราฯ canada
เป็นชาติที่มีประชาธิปไตย อย่างไรก็ตามการ
พึ่งพาทางวัฒนธรรมอาจกล่าวได้ว่า พัฒนามา^๖
สู่ขั้นสูงสุดในเชิงของการพึ่งพาทาง Electronic

โดยเดิมพาะด้านคอมพิวเตอร์ การสื่อสารผ่าน
ความทึบเข้ม ก็ให้เกิดสิ่งที่ Smith เรียกว่า “Electronic Culture” (น. ๕๖) อาจสรุปได้ว่า
การพึงพอใจของต่างชาติในบทนี้มีประดิษฐ์สำคัญ
ที่สุดอยู่ที่ “การพัฒนา” ซึ่งเบนเรย์ฟ Smith
เห็นว่า ทางเดียวที่จะให้ความขัดแย้งสองทาง
ดำเนินไปได้ก็คือ “การสื่อสารบางส่วน”
ในการรับและให้ระหว่างเทคโนโลยีกับผลประโยชน์
ของมนุษย์ ซึ่งแน่นอนว่ามีอีกหลายฝ่าย
เห็นว่า “การปฏิรูป” เป็นสิ่งดีจะเหมาะสมกว่า

นักเขียนเองก็ได้ จะเห็นว่ามีของเบทที่ถอนข้าง
คว้างของมากในการหาสถาบันให้สถาบันหนึ่ง
มากขึ้นซึ่ง และถ้าหากมีแล้ว ก็ไม่แน่อีกว่า การ
เสนอข่าวลักษณะเป็นกลาง (Objective) ที่แท้
จริงเป็นอย่างไรแน่ โดยสรุปแล้วบทที่ Smith
กล่าวถึงนี้ถูกทำให้ได้ทั้งสามบันทึกนั้นและนี่
ภาพพจน์เรื่องหายนะตัวการของนักกฎหมายดังนี้
นักกฎหมายใจกลางหนึ่งของกระบวนการพิพากษา
ทางประวัติศาสตร์ที่ไม่มีใครควบคุมได้แม้แต่
สำนักข่าวตะวันตกทั้งสิ้น หรือว่าการหนังสือ^{สอง}
พิมพ์แนวใดๆ ซึ่งส่วนหนึ่งก็อาจต้องแก้ไขที่
การผูกอบรมนักเข้า นักหนังสือพิมพ์ใหม่
ความรับผิดชอบและสนใจในปรากฏการณ์
“อันไม่สมดุล” นั้น

สาร” គកចយ្យីនៃម៉ែងបរាជទេស្តីវិញ្ញាង
ទុកតាមករណីក្នុងលេក់ ។ បរាជកុងកុងម៉ែងគ្រោះ
ខ្លាំងនៅពេលរីន ‘តុកគង’ ហើយភារក្រោមសារដំឡើ
គតាមាសិទ្ធិផែន្ទាន់បរាជទេស្តីឡើ គ្រោះមុជុយឱ្យ
ខ្លួនខ្លួនបាន

ในส่วนที่สองของตอนที่ **Smith** พิจารณา
ถึงสภาพทางภูมิศาสตร์การเมืองของโลกใน
การแบ่งช่องสัญญาณตามแม่เหล็กไฟฟ้า (elec-
tro-magnetic spectrum) ซึ่งมีประโยชน์แก่
ประเทศที่สามารถอุดหนุนให้ใน การใช้สิ่ง
ข่าวสารความรู้ การพูดคิดต่อระบบทางไกล ๆ
แบบ “ข้ามทวีป” หรือแม้แต่การติดต่อโทร
ศัพท์ในระยะห้องส่วนบุคคล จากการที่ช่อง
สัญญาณดังกล่าวเป็นสมบัติของมนุษยชาติ จึง
ต้องมีการแบ่งสรรกันอย่างยั่งยืนระหว่าง
นักเรียนที่ต้องมีการ สงวน “ทวีป” ไว้ให้ประเทศไทย
ที่มีไม่มีความสามารถจัดในการใช้ประโยชน์นี้
อย่างก้าวหน้าในด้านเทคโนโลยี ITU ของจาก
นั้นยังมีการพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องการแบ่งช่องความ
กว้างสัญญาณวิทยุ (bandwidths) ของโลกด้วย
แต่ก็ไม่บุกเบิกมาหาก่อสุดเห็นจะได้แก่การให้ขาด
พร้อมแคนนอนของข่าวสารความรู้และข้อมูลต่าง ๆ
โดยเฉพาะในกรีฑาเชิง Computer มีภูมิคุ้ม
การที่ทำให้เข้ามูลของประเทศไทยนั้นไปเก็บอยู่ใน
ประเทศแม่น้ำเจ้าพระยาด้านคอมพิวเตอร์ จนต้อง^๔
มีการจัดระเบียบของอุปกรณ์เครื่องคอมเพื่อให้
บริการทางข่าวสารข้อมูลใหม่ ๆ เพื่อให้สังคม
แห่งนี้มั่นคงทางการวางแผนการรวมรวมและ
แยกจ่ายข่าวสารข้อมูลที่จะนำเข้ามาเป็นจุด
เดียวทั่ว (ซึ่งเรียกว่า “Informatics” นั้น) ได้^๕
การตั้ง Intergovernmental Bureau of Informa-
tics เพื่อหาหลักข้อตกลงสำคัญใน “การให้ลด
ของข้อมูลข่าวสารข้ามพรมแดน” ดังขานาม
มาประเทศเดือนที่เก็บ “ภาษี กับข่าวสาร”
จะข้ามพรมแดนนั้น เพราะถือว่าการสูญเสียข้อมูล
ข่าวสารแบบนี้ เป็นการสูญเสีย “ดุลการ
ชำระเงินและดุลการเข้ามา” อย่างไรก็ตาม
นัญญาหน้าประการที่เกี่ยวกับ Informatics น
อาจเรียกว่า “Information Problem”

ส่วนที่สามของตอนนี้ Smith พูดถึง ศูนย์
กลางของ Information Problem ก็คือการใช้
บริการคอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะของ IBM ก็
เช่นว่าครองตลาดอยู่ร้อยละ ๘๐ ของการติดตั้ง
computer ในโลก เว่องกว่าให้เกิดปฏิกิริยาใน

กลุ่มผลิตภัณฑ์ร่วมยุโรป (EEC) มาก เพราะเห็นว่าอย่างน้อยความมีลักษณะของ ‘เอกสาร’ อยู่ในกฎหมายเดียวกันของบ้าน ประเทศกลุ่มนี้ได้ก่อตั้ง EURONET ขึ้นเพื่อดำเนินการพัฒนาดูแลในด้านนี้ อย่างไรก็ตาม ถึงท่านอาจบันดาลงในวิชานักการของตลาดคอมพิวเตอร์ และการสื่อสารดาวเทียมของสหราชอาณาจักร (Satellite Business System - SBS) ซึ่งรวมดำเนินการโดย IBM, Comsat (US Communication Satellite) และบริษัทประกันชีวิต Aetna ที่ SBS นี้ ถึงแม้จะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการคมนาคมระยะไกลๆ ของบริษัทขนาดต่างๆ โดยเฉพาะในด้านการบริหารงานข้อมูลทั่วไป และมีความเป็นเอกเทศในด้านเรื่องรวมทั้งประยุกต์ เวลาได้มากนั้น แต่ SBS ก็เป็นการใช้เพื่อต่อต้านคู่แข่งของ IBM ที่เกิดขึ้นทั่วในยุโรปและญี่ปุ่น รวมทั้งประเทศไทยกำลังพัฒนาไปทางประเทศด้วย เพราะบริการของ SBS มีลักษณะเป็นการพิงพาภัยในบริษัทต่างๆ ที่รวมอยู่ใน SBS (Intra-Corporate) โดยเฉพาะอาจเป็นการขยายให้ออกระดับให้โลกทั่วสามารถเข้ามาร่วมพัฒนาการทั่วโลกและนำเสนอไว้ในสากลขึ้น นอกจาก SBS ยังเพิ่มความยุ่งยากเกินกว่ายานศูนย์คอมพิวเตอร์บังคับของทางการ (FCC) ที่จะแบ่งแยกความแตกต่าง ระหว่างกระบวนการ การติดต่อสื่อสารคอมพิวเตอร์ทั้งอย่างภายนอก ให้กับระบบ กับกระบวนการจัดทำข้อมูล (data processing) ซึ่งไม่ต้องอยู่ภายใต้กฎหมายเดียวกัน

โดยความจำใจ ซึ่งไม่มีการต้องการ เพราะผลประโยชน์ของประเทศชาติ ประชาชน ของตนยังอ่อนตัว ไม่เป็นกอบเป็นกำท่ากับการแยกตัวเป็นเอกราช นักยิ่งกอบบัญชาตามก่อทำลายไร่จังหวัดหัวใจการใช้เทคโนโลยีที่มีทุนตัว และมีการจ้างงานสูงและก่อตั้งศูนย์ในเมืองของคนในท้องถิ่นมาขึ้นด้วย (indigenization) ซึ่งก่อเป็นบัญชาความติดใน การพัฒนาโลกที่สานหนึ่นการร่วมมือทางด้านเทคโนโลยีทั่วโลก (TCDC) นอกรากนั้น เทคโนโลยีทั่วโลกที่เข้ามายังประเทศไทย ก็ยังคงบัญชาสำคัญแก่กันอยู่ ความสัมพันธ์ส่วนบุคคลที่ลูกทำลายไปบ้านคุณกับการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ในแวดวงหรือไม่

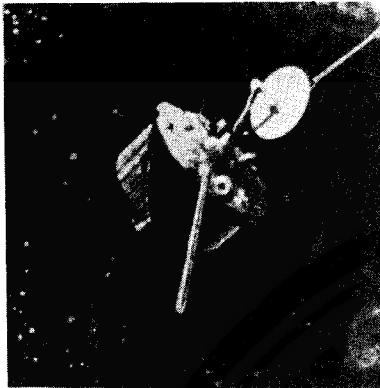
ตอนที่ห้า ว่าด้วยเรื่อง “Double Standards of Freedom” Smith ก่อความถึง วิชาการหนึ่งซึ่งอพิมพ์ใน วนวารสาร แบบที่เน้นการซ่อนหายหรือรับข่าวสารจากรัฐบาล หรือเมื่อส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศซึ่งส่วนมากประภูมิในโลกที่สามกับแนวคิดความเป็นอิสระของหนังสือพิมพ์เอง อีกส่วนหนึ่งยังแยกออกจากฝ่ายรัฐบาลเพื่อพร้อมที่จะปะทะ กับความคิดพลาดของรัฐบาลหรือคอบเห็น “ฝ่ายค้าน” ด้วยคิดกับรัฐบาล แต่ Smith ก็เสริมว่า ในแบบเดียวกันนี้ ยังมีความแตกต่างระหว่าง การที่รับข่าวมายากรัฐบาล ง่ายๆ ตรงๆ เเละกับการรับข่าวมายากรายมีความสำนึกระบเเข้มใจว่าตนยังมีส่วนร่วมอยู่ในชนิดต้อนพัฒนาการของประเทศ ซึ่งดูจะชี้ว่า Smith ให้ความสำคัญแก่แนวทางของวิชาชีพหนังสือพิมพ์แบบที่คล้ายกับในสังคมปรีเมียมกว่า แนวทางของประเทศเดิมๆ การในโลกที่สามอีกหลาย ๆ ประเทศ (และอาจรวมถึงเดิมๆ การในกล่าวสังคมนิยมส่วนมากด้วย) Smith เห็นว่าวิชาชีพหนังสือพิมพ์นั้นในตะวันตกยังไม่เห็นว่าเป็น “อาชีพ” อย่างเต็มที่กับเพรษชาติอักษณะบางอย่างของ “อาชีพ” และว่าในประเทศโลกที่สามส่วนมากการกำนันดิษฐ์ของวิชาการ หนังสือพิมพ์ก็มีลักษณะ การ “ปลูก” (transplant) วิชาของตะวันตกมาสอนกันให้เข้าใจแต่ด้านเทคนิคในโลกที่สาม โดยปริศษา กิจกรรมการปฏิบัติที่แท้จริงนั้นคือเป็นการให้ผลของแนวความคิด จากสิ่งแวดล้อม ของสังคม

หนึ่ง ไปปั้งสังคมใหม่ ซึ่งในแรกก็มีการทั่วไป
บัญญาให้กับหนังสือพิมพ์และนักเขียนรุ่นใหม่ๆ
ที่จะเรียนรู้และเสริมสร้างแนวทางของตนเอง
ในการตระหนักถึงวิชาการหนังสือพิมพ์แบบ
รัตน์พิศขอบในตัวเอง Smith เน้นไว้ให้กับหนังสือพิมพ์ที่สร้างได้เลือกแนวทางของตนเองย่าง
รับรัตน์พิศขอบ อาจกล่าวได้ว่า สื่อมวลชนจะเป็น
ผู้ตัดสินใจ เสรีภาพแบบใหม่ในวิชาการหนังสือพิมพ์
และผลักดันให้มารถฐานใหม่
เป็นที่ยอมรับไว้ในปัจจุบันสังคมกำลังพัฒนาเอง
และสังคมที่พัฒนาแล้ว

ในบทสรุป Smith ได้แสดงความเห็นใน
แม่ดิว่า เส้นใยแห่งจักรวรรดินิยมที่อยู่กับนั้น
ตั้งแต่ยุคอาณาจักรนั้น ทำให้สืบเชื่อว่า
ต่าง ๆ มีอำนาจแทรกซึ้งเข้าไปในพัฒนารูป
ของประเทศโดยที่สามาถไม่รู้ เนื่องด้วย
ห่วงว่า ข่าวสารสื่อสารที่คนตัวด่วนจะทำให้
มีการร่วมมือและ การพึงพาอาศัยกันมากขึ้น
ในรูปของหุ้นส่วน นักงานลักษณะของ
“Information Society” ก็อาจเป็นแนวทางหรือ
โอกาสของงานเรียนด้านใหม่ในศตวรรษต่อไป

* Informatisation of Society เป็นคำที่ถอดมา
จากภาษาฝรั่งเศสว่า “L’Informatisation de la
Societe” จากการที่กระบวนการทางการปกครอง
เศรษฐกิจและวัฒนธรรมต่างๆ ต้อง พึงพาบริษัท
สถาบัน หรือส่วนต่างๆ ที่เป็นผู้ก่อให้เกิด
Information ขึ้น ทำให้ต้องมีการวางแผนในด้าน
นี้ ซึ่งแต่เดิมเน้นเรื่องคุณภาพการวางแผน แต่
ทางด้านภาคเกษตรกรรมหรืออุตสาหกรรม แต่
เนื่องจากภาคช่างสร้างความรู้ด้านต่างๆ ให้ความ
สำคัญและเพิ่มมากขึ้น ในส่วนรายได้เริ่มกว่าภาค
อื่นอีก ภาคดังกล่าว ทำให้ต้องมีนโยบายทาง
Information ที่เหมาะสม สมทันกับขั้น คำว่า
Information of Society นี้ ความหมายกว้างกว่า
Information Society ซึ่งคำหลังนี้ ยุ่งเป็น
ชาติแรกที่นำมายังการกล่าวถึงขั้นตอนในความ
เจริญเติบโตทาง ยุคอดีตสาหกรรม ในภาษาไทย
คือ ยังไม่มีการน้อมถอดความ การแผนน้อน
นัก

(ขอขอบคุณ อ.ดร.ศิริชัย ศิริกายะ^๔ แห่งแผนกวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กรุณาให้คำอธิบายบางส่วนในเรื่องนี้)

ซึ่งอาจหมายถึงการให้ผล “ของข่าวสารความรู้” ข้ามพรมแดนของสังคมหนึ่ง ๆ อาทิตย์อธิบดี ในเชิงจำกัดมากขึ้น อย่างไรก็ตาม Smith ได้แสดงความเห็นไว้แล้วว่า ในสังคมที่สับสนชันชื่อตนนี้ การควบคุมการให้ผลของข่าวสารความรู้ ความแนบเนียนมากกว่าที่กฎหมายหรือกฎหมายของรัฐบาลได้ จะจัดการได้ Smith กล่าวว่า “ความเขียนของสังคมต่างหากที่ควบคุมสังคมนั้น และทำให้สังคมนี้เสื่อมทรุดอยู่ ได้มากกว่าความอ่อนต่อการครุ่นคิดในรัฐบาล (น. ๙๕)

เนื่องจากผู้วิจารณ์ความรู้ค่อนข้างจำกัด
มาก การกล่าวถึง Geopolitics of Information
ของ Smith จึงค่อนข้างจะเป็นการแนะนำนำ
หนังสือมากกว่า แลกกับข้อมูลเชิงเดิมด้วยชื่อ^๔
สังเกตของนักเขียนนั่นเอง ท่านคือ Karmel
และ Rosenblum ที่กล่าวไว้ข้างต้น

ในความเห็นของ Rosenblum นี้ชี้ว่า
วิจารณ์เห็นด้วยก็อ ร์ เริงที่ Smith แสดงความคิดเห็นนี้มหัลย์ตอนที่ไม่ชัดเจนว่า ความคิดนั้นเป็นของ Smith เองหรือเพียงแค่ข้อให้แบบของผู้อื่นมาอ้างอิง Rosenblum เห็นว่า การที่โลกที่สามไม่มีการเสนอข่าวภัยพิบัติต่างๆ ของโลกที่สามในแหล่งข่าวต่างๆ นั้นค่อนข้างจะสอดคล้องกับความเชื่อของ Rosenblum ที่ว่า โลกที่สามเองเป็นผู้หล่อหลังให้โลกตะวันตกร่วมกัน แต่ Rosenblum ยังเห็นว่าบันการยังต้องรวมทั้งเบื้องต้นไปความช่วยเหลือของผู้นำโลกที่สามเอง ในการเข้าใจปัจจุบัน ความคิดของ Nixon ในคดี Watergate แต่ที่ Smith ได้ใช้ข้ออ้างนี้และ Rosenblum ได้พูดมา คือวิจารณ์ของผู้นำจังเลยคือ กรณีการตั้งรัฐบาลก ร า ว่าในโลกที่สาม ซึ่งปราศจากวัฒนาการที่สูง อยู่กันไปแล้ว แต่เข้ามาในสำนักงาน AZAP ของ

Zaire กลับนั่งอกว่ากำลังร้องคำตัดสิน นี่เขารูปให้หึ่นอีง “ความเชื่อถือได้” ของสำนักข่าว “ทั่วโลก” ของโลกที่สาม มันก็เขียนตะวันตกหลายคันเห็นว่า ทางเดียวจะทำให้สำนักข่าวของโลกที่สาม “ผงด” ขึ้นมาได้คือเสนอข่าวที่ลูกด้วยกัน นำเชื่อถือได้มากกว่า นั่นคือเป็นคำสอนประมายแต่ก็น่าคิดว่าเราระมั่นแต่คงบิดข่าวร้ายภารพจน์ หรือจะเก็บกุญแจทางศัพท์ของความเครวaceous ฯ แทนที่จะมา “ตัดจริต” (hypocrisy) อาจว่าเป็นการเสนอข่าวแบบช่วยเหลือการ (developmental reporting)

ส่วน Karmel เห็นว่า การที่ Smith ชี้ว่า ในประเทศโลกที่สามส่วนมากหนึ่งสืบพิมพ์ถ้าไม่ถูกควบคุมโดยรัฐบาลก็มีภัยถูกควบคุมโดยต่างชาติ นับเป็นเรื่องน่าสังข์ชนกัน Smith ไม่ได้ทำให้ชาติเดียว ทำให้ชนชั้นนำของโลกที่สามเจริญสัก “แปลงแยก” (alienated) จากวัฒนธรรมของคนเองไปหลงทาง “แสงสี” ของตะวันตก Karmel เห็นว่าส่วนสำคัญที่น่าสนใจที่สุดของหนังสือของ Smith ไม่ใช้อุปทัศน์ หนังสือที่มีแต่อุปทัศน์ “การปฏิวัติต่างๆ ของชาวคริสต์” ที่เกิดจากกระบวนการติดต่อทางคอมพิวเตอร์ แต่ดาวเทียม เพาะปลูกข่ายงานของมนุษย์ แม้แต่ภูเก็ตที่ของชาติต่างๆ และภูมายาที่พิทักษ์ผลประโยชน์ส่วนบุคคลก็ต้องยอมศิโรราบให้ Karmel ในหัวข้อสั่งเกตด้วย คำกล่าวของ Smith ในเมืองว่า “electronic culture” นับเป็นสิ่งที่ไม่อาจอยู่คู่กับความคิดกับประเพณีดั้งเดิมเก่าแก่ของโลกที่สาม โดยยกกรณีตัวอย่างการต่อต้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ของ Ayatollah Khomeini นั้น Smith คงเลื่อนไปว่า Khomeini ปลดระดมชาวอิหร่าน ส่วนใหญ่ (ก่อนเข้าโค่นบลังก์ Shah) โดยใช้ เทป-คาเสสติก

ถึงแม้ Smith จะเสนอทางออก (Solution) ในลักษณะที่มองในแง่เดียวจะมีความร่วมมือกันชัดเจน แต่หลายประเทศในโลกที่ถูกตั้งใจจะไม่พอใจ นักหนังสือพิมพ์ นักข่าวกรองทั่วโลก จึงเริ่มสนใจในโลกที่สามของคองต์ด้วยกันว่า บุคลากรในประเทศของตนเองและสหภาพการ kontrol ของสำนักข่าวต่างชาติที่มากในรูปแบบต่างๆ ของกลุ่มล้วนต้องการผู้คนที่มีความสามารถ กล่าวคือ รูปแบบการตอบสนองที่ต้องก่อให้เกิดความตื่นเต้น แต่ก็ต้องมีความต่อเนื่องที่สำคัญ ดังกล่าวที่มาจากการฝึกอบรมทางวิชาชีพไป

จนถึงกางวนภูวีตติตอน รากอ่อนโคนก็ตู ชาลา-
เลื่อนและไม่นิ่นน่อนนัก สำหรับในประเทศไทย
ไทยเอง ถึงแม้ผู้จ้างจะจ่ายไม่ให้ผู้เช่าหัวขาด
ทางด้านนี้ ก็พอยจะมองเห็นว่าการต่อสักกับการ
ผูกขาดและครอบงำ ได้มีขึ้นในหนังสือพิมพ์
หลากหลายฉบับ รวมทั้งในฉบับภาษาอังกฤษด้วย
แต่ยังไหร่ตาม น่าสังเกตว่าการครอบงำ^{คุณ}
ทางวัฒนธรรมในหนังสือพิมพ์ภาษาไทยนั้ง
ฉบับนั้นเมื่อความรุนแรงน่าเจ็บตามองเป็นพิเศษ
 เพราะขอบเขตได้ขยายไปถึงการแสดงออกใน
รูปของภาพหนึ่งที่ทางโทรทัศน์ด้วย หรือกล่าว
อีกทางหนึ่ง ก็คือความนิยมในภาพยนตร์ทางขอ
ที่ทำให้มีการตอบสนองทักษะความช่าง ในหนัง
หนังสือพิมพ์ด้วย

ผู้อ้างว่ามีสิ่งที่ได้แต่งข้อหัวข้อในแบบคืนน้ำเสีย
(เหมือนที่ Anthony Smith มองไว้ในหลักธรรม
พน้า) ว่า เรายังไม่ต้องหานักการครอบครองฯ
ของภานุยนตร์ ‘ฝ่ายล่างแลน’ หรือ ‘น้ำเสียอ่อนห่วง
อ่อน’ และการครอบครองฯ หน้าว่ากระดาษหนังสือพิมพ์
คือวัตถุนั้นสือก็เพินไปคือว่า ‘คิดสื่อนิ่ว’ (ถัง
ที่หลาຍ ๆ คณนูกดึง) ‘ไปนอนกวนว่าจะได้ตายกัน
ไปข้างหน้า

พิทยา วงศ์ไกรศรีทอง
กนกวรรณ์ศรีสุขุม
อุทาลงกรณ์นหมายทายด้วย

ເອກສາຣອ້າງອິນ

Karmel, Pepe. "Brief Review" **The New Republic**. November 22, 1980 p. 38

Krauthammer, Charles, "Brave News World" **The New Republic**. March 14, 1981. pp. 21-23

Rosenblum, Mort "Books/Information, please'" **Columbia Journalism Review**. January-February 1981. pp. 59-63

Stevenson, Robert L. "Western News Agencies and the Third World" **Editor & Publisher**, 1980 pp. 1-6

ผู้วิจารณ์ขอขอบคุณ แผนกบริการเอกสาร
อ้างอิง ห้องสมุดเดย์อ้อ ที่กราฟณาذهนนำเอกสาร
บางเรื่องให้โดย “บังเอิญ” ในการอธิบายรายเที่ยว
กับนักบาทของผู้สืบท่อว่าต่างประเทศในประเทศไทย
เมื่อ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔